

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

28 NOVEMBER 1940 — No. 48

LOSSE NUMMERS 15 CENT

In dit nummer: de kleinste gemeente van Noord-Holland

L. C. DUDOK DE WIT

Een goed mensch, een groot sportman

„Kees de Tippelaar” van Breukelen

Het oudere geslacht herinnert zich stellig den fameuzen wandelaar en groot-toerist Dudok de Wit, die als „Kees de Tippelaar” in het geheele land alom bekend was. Zelfs thans, zevenentwintig jaren na zijn dood, leeft Dudok de Wit nog in de herinnering voort. Het is vooral voor de jongeren, die in onze dagen zoozeer de idealen van Dudok de Wit verwerklijken, dat wij in dit artikel iets uit zijn merkwaardigen levensloop vertellen.

★ ★ ★

Verbeter de wereld, begin bij je zelf. Deze spreuk, tegenwoordig zoo naar voren gebracht, is metterdaad reeds door den heer L. C. Dudok de Wit, den bekenden pionier der wandelsport te Breukelen, in de tachtiger jaren toegepast.

De heer L. C. Dudok de Wit, voortgesproten uit een der eerste Amsterdamsche makelaarsgeslachten, mocht het geluk hebben, een groot fortuin, hem door zijn grootvader — makelaar in suiker ter Amsterdamsche Beurze — nagelaten, te bezitten.

Reeds jong mocht hij de wereld zien.

Hij werd geboren den 3den October 1843 te Amsterdam en stierf te Breukelen den 30en Maart 1913.

Doch niet enkel voor zijn eigen ontwikkeling maakte hij vele reizen, hij verzamelde tevens op zijn reizen allerhande merkwaardigheden welke hij in kisten naar zijn buiten „Slangevacht” (zoo genoemd naar de slingeren welke de rivier de Vecht maakt) zond.

Hij maakte speciaal vele voetreizen, o.a. tippelde hij Java in de lengte over, en dat in de jaren 1860 enz., toen alles daar nog zoo weinig geciviliseerd was. Op dezen tocht paste hij zich geheel bij de inlanders aan en overall, ook daar waar vóór hem haast nog geen blanke was geweest, won hij het vertrouwen van dat goede inlandsche volk.

Hij leefde heel eenvoudig, sliep in de dessa's, en hij beroemde er zich later op, dat zoo'n reis hem niet meer dan twintig centen per dag had gekost.

Ook maakte hij tweemaal een reis naar en door Amerika, eveneens grootendeels te voet, hetgeen zelfs voor de Amerikanen iets heel bijzonders was.

Hij liep voorts van Amsterdam naar Parijs in negen dagen, een afstand van 560 kilometer, dus per dag liep hij minstens tien à twaalf uren. Ook maakte hij een tocht van Amsterdam naar Weenen, in zesentwintig dagen.

Dan keerde hij weder voor eenigen tijd naar zijn geliefd buiten te Breukelen terug, rangschikte alle voorwerpen, welke hij op zijn reizen bijeengegaard had, en welke in zoo grooten getale voorhanden waren, dat hij er een speciaal gebouw voor liet optrekken, of, zooals men het wel eens gekseherende zegt, „omheen liet bouwen”.

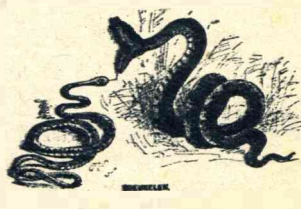
Dit museum nu stelde hij gratis toegankelijk voor de vele bezoekers, die van heinde en verre, uit Engeland en Amerika zelfs, tot hem kwamen.

Echter toen de strenge winter van 1890 zijn intrede had gedaan en er in Breukelen bittere armoede was, hief hij eenige entree en stelde

L. C. Dudok de Wit, meer bekend als „Kees de Tippelaar”, tijdens een wandeling in den tuin van zijn buiten „Slangevacht” te Breukelen.

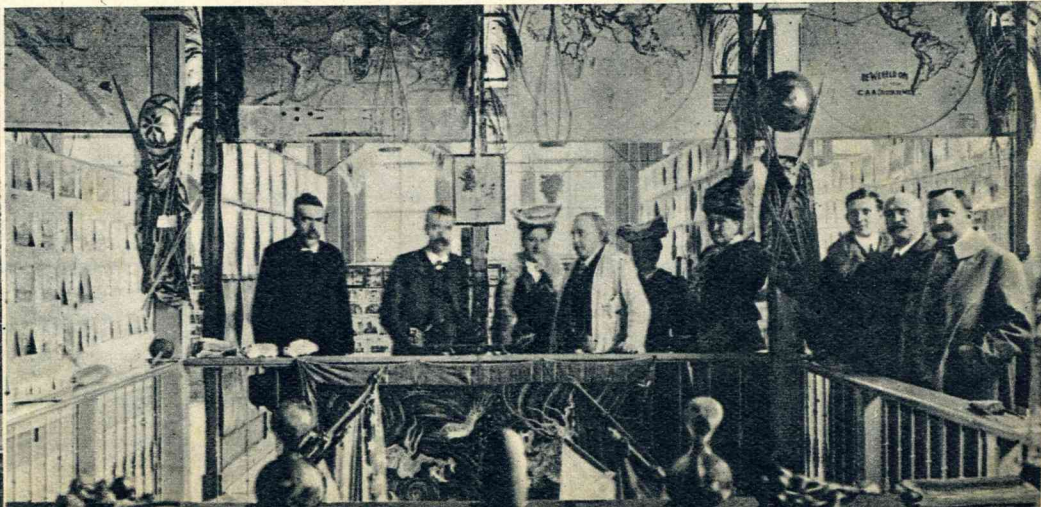
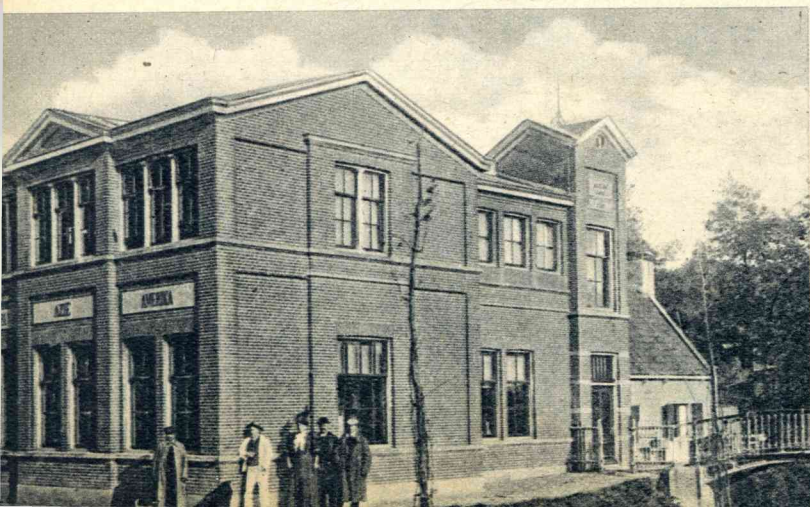
Van „Kees den Tippelaar” verschenen tal van prentbrieffkaarten. „Kees” gebruikte ze zelf trouwens ook als hij z'n kennissen nieuws te melden had. Een prentbrieffkaart met eigenhandige opschriften van den pionier der wandelsport.

de opbrengst hiervan ter beschikking der bewoners.

Deze nijpende armoede, welke hij ook nog op vele andere manieren steeds trachtte te lenigen, bracht hem op 't idee, te voorkomen, dat latere Breukelaren, het jonge geslacht dus, ooit op zijn verjaardag niet iets smakelijks en toch degelijks zouden hebben, weshalve hij in zijn testament naderhand bepaalde, dat op zijn verjaardag, 3 October, door hem zeer juist „Hutspotdatum” genoemd (gedachtig aan Leiden), ieder schoolkind te Breukelen 'n gratis bordje poffertjes zou kunnen

Op zijn talrijke reizen in vreemde werelddeelen verzamelde de heer Dudok de Wit tal van curiosa, die hij onderbracht in het gebouw voor land- en volkenkunde dat hij te Breukelen liet bouwen. Links het exterieur van dit merkwaardige museum, rechts de heer Dudok de Wit (met wit jasje) tijdens een rondleiding van bezoekers, die zijn collectie kwamen bewonderen.

verorberen, waartoe hij een fondsje stichtte, hetgeen tot heden nog steeds bestaat, al is het kindertal op de diverse scholen zeer toegenomen.

Oorspronkelijk was er ook een reisje naar „Artis” te Amsterdam aan verbonden, doch door het zoo toenemende kindertal wordt dit laatste thans om het andere jaar en alleen voor de hoogste klassen gedaan.

Evenmin vergat hij tijdens zijn leven de inwoners van Breukelen en door nu zijn bakker, dan zijn slager enz. eens in het jaar op zijn buitenlandsche reizen mede te nemen, kon hij ze tevens veel laten zien van hetgeen hij hun reeds op de lange winteravonden had verteld.

Hij was ook een gehard sportman, het kon b.v. niet zoo hard vriezen of hij hakte een bijt in het ijs en nam zijn ochtendbad.

Het kwam wel voor, dat bezoekers, zoo juist nog met hem in gesprek, plotseling een hoofd in het water van de Vecht zagen, en dat was dan „Kees”, die ongemerkt had weten weg te komen.

Ook had hij er den grootsten schik in, dat vreemdelingen, die op bezoek waren en zijn buiten voor een uitspanning aanzagen, nadat zij door de oude huishoudster Ant van consumpties bediend waren, weggingen zonder dat er iemand was geweest, om „af te rekenen”.

Het verhaal hierover, in 'n Amerikaansche courant, was steeds zijn grootste vreugde.

Duizenden en duizenden, studenten en sportlui, naderhand mannen van positie zooals oudminister Jan Kan, de bekende journalist en letterkundigg jhr. Jan Feith, de Indische vorsten als de sultan van Siak, de Indische prins en vele anderen, brachten bij dag en ook bij nacht, vooral de Utrechtsche studenten, een bezoek aan „Kees”.

Reeds eenige jaren kwamen vele oud-vrienden jaarlijks naar Breukelen om hem te herdenken en bloemen op het graf te leggen.

Doch van al die duizenden, die steeds gastvrijheid bij wijlen den heer Dudok de Wit hadden genoten, o.a. „De Utrechtsche Post Harmonie” e.a., waren dit slechts weinigen.

Om te trachten, de nagedachtenis van „Kees den Tippelaar” en zijn goede daden niet aan de vergetelheid prijs te geven, besloten de heeren C. Matthes van huize „Queekhoven” en Wm. Sutherland 'n comité van oud-vrienden van wijlen den heer Dudok de Wit te vormen en jaarlijks een herinneringsmarsch te organiseren, welk idee zij het dan meer bij 't jongere

De Dudok de Wit-medaille, die uitgereikt wordt aan alle deelnemers, die den herdenkingsmarsch op 26 December a.s. in goede conditie volbrengen.

De drukte te Breukelen tijdens den jaarlijkschen Dudok de Wit-herdenkingsmarsch. Bij de controlepunten staan dan altijd levensgrootte portretten van „Kees den Tippelaar” opgesteld (foto rechts)

(Archiefphoto's)

geslacht; zóóveel bijval vond, dat jaarlijks honderden aan de „wandeling” van Utrecht naar Breukelen en terug deelnamen.

En dit jaar zal het dan het tiende jaar zijn — thans op Tweeden Kerstdag, 26 December a.s. — dat deze zoo sympathieke „marsch”, waar iedereen aan kan deelnemen, zal worden gehouden, terwijl ieder, die dezen marsch (dit jaar over korteren afstand) in goede conditie volbrengt, den officieelen bronzen „Dudok de Wit-gedenkpenning” verkrijgt.

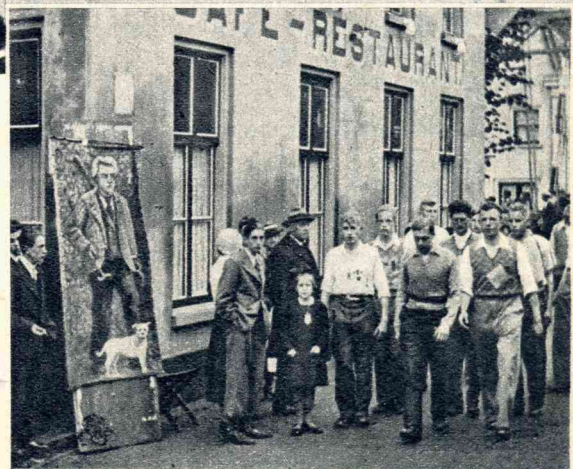
Het is steeds een echt sportieve dag, de nagedachtenis van een goed mensch waardig.

Natuurlijk ontving Dudok de Wit ook veel correspondentie, en nu was het zijn liefhebberij, die brieven op de meest origineele wijze te beantwoorden, hetgeen ook weder tot verdere grappige correspondentie als schoenzolen, lucifersdoosjes enz. aanleiding gaf.

Een eigenaardigheid van „Kees” was b.v. het woord *achting* met 't cijfer 8 te „spellen”. Voorts had hij zeer praktische visitekaartjes, waarvan hij maar een hoekje behoefde om te vouwen, om aan te kondigen, waartoe hij het zond of afgaf.

Zijn tuin was versierd met poppen, afkomstig uit het vroegere „Panopticum” te Amsterdam.

Er waren verder aardige verrassende schilderijen van den grooten tooneelschilder Jan Maandag.

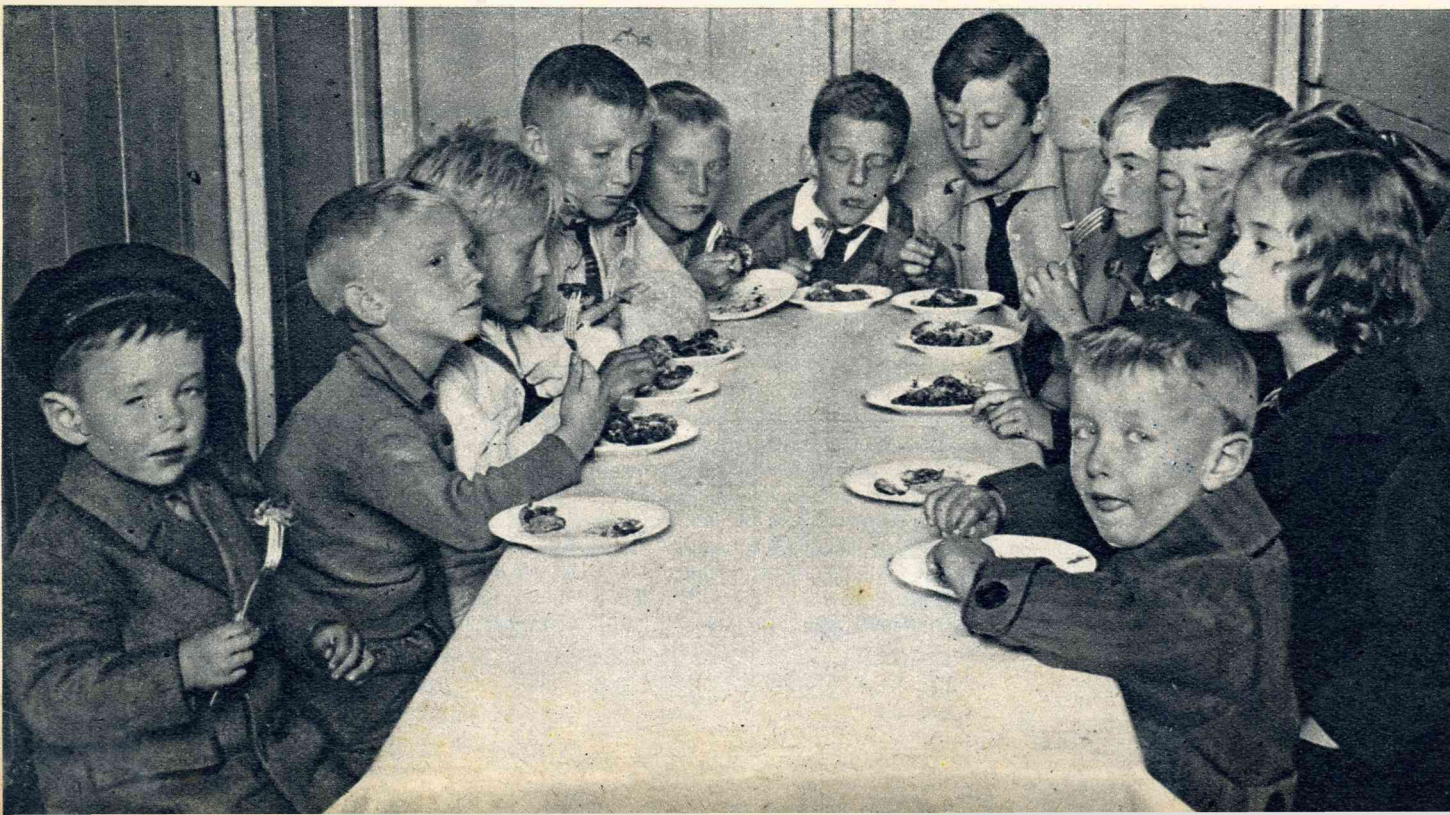
De gedenkplaat op het graf van den grooten wandelsportpionier.

De bekende aardrijkskundige Witkamp tippelde dikwijls met den „heer van Slangevecht” mede om zijn topografische kennis bij te werken.

Naast een woord van hulde aan de diverse burgemeesters van Breukelen, als de heeren v. d. Hoop van Slochteren en tegenwoordig jhr. Roëll, voor hunne nauwgezette uitvoering van „Kees” 'n testamentaire beschikking, behoort zeker ook hulde gebracht te worden aan hen, die, door den jaarlijkschen herdenkingsmarsch te organiseren, den goeden mensch en grooten toerist in eere doen houden. En dat de jeugd in Breukelen nog steeds zeer goed weet, aan wien zij op 3 October de versnapering te danken heeft, bewijst wel, dat de kinderen dan spontaan zingen: „Er is geen eene goede Breukelaar, als „Kees de Tippelaar”.”

„VIC”

3 October te Breukelen. Volgens 'n testamentaire beschikking van Dudok de Wit wordt de jeugd op poffertjes onthaald.

AVONTUUR SCHUILT OVERAL

DOOR

E. D. DICKINSON

Alfred Hopkins duwde zijn kar voort, richting huistoe, en legde er in de toeneemende schemering een stapje op. Zijn gewone kreet om „oud ijzer, oude metalen, koper en ijzer” klonk nu niet, want hij had haast. Hij had zichzelf een avond bioscoop beloofd met zijn vrouwtje — een superschlager vecht- en schietfilm, waarbij zijn fantasie op hol kon dat hij waarschijnlijk midden in den nacht wakker zou worden met echte cowboy- en vlaktetaal onder zijn sprietige snorretje.

Alfred kon totaal opgaan in een film, die wild gerij vertoonde en bliksemsnelheid van vingers aan revolvers, en onschuldige blondjes, die uit de klauwen van ongeloofelijk schurkachtige schurken werden gered; volgens zijn vrouwtje was het te wenschen, dat hij zoo op kon gaan in zijn taak, een meedoogenlooze wereld een bescheiden levensonderhoud af te dwingen. Hij snakte naar avonturen, zooals een ander kon snakken naar een pot bier, en natuurlijk beleefde hij nooit iets.

Hij was op school en van school gegaan, en later betrekkingen in en uit, met zijn neus in een boek met bont omslag en zijn hoofd in eigengemaakte rooskleurige wolken; maar nooit had zich een avontuur aan hem voorgedaan. Nu was hij achttwintig en getrouwd, en hij had iets, dat hij voor een eigen zaak kon uitgeven, maar nog steeds sloegen de paarden slechts op hol, als hij net voorbij was, en had hij net om den hoek stilgestaan, toen een bandiet een kei door een juweliersruit smakte. Maar zijn kinderlijk verlangen bleef onverzwakt; dus hoe kon hij er anders voldoening aan geven dan in de bioscoop?

Alleen begon 't er naar uit te zien, dat hij te laat zou komen vanavond. Omdat hij met alle geweld zaken had willen doen, was hij verder afgedwaald dan gewoonlijk, zoodat hij nu een heel eind van huis was.

Dus had hij haast. Zooveel zelfs, dat de plotse-linge roep: „Hallo!” van een drempel, waar hij voorbij reed, niet bij machte was, hem staande te houden.

„Hé daar!” riep de stem, „jij daar met die kar!” Toen moest hij wel stoppen. Hij keerde zich om, zonder veel geestdrift, en sjokte terug naar de vrouw, die hem stond op te wachten.

Zij scheen echter evenveel haast te hebben als hijzelf; want nauwelijks was hij bij haar, of zij hield hem een zwaren koperen kandelaar voor en vroeg: „Hoeveel geef je hiervoor?”

„Een shilling, dame,” zei Hopkins.

„Goed,” zei de vrouw kortaf. „Geef maar op.” En terwijl hij betaalde, wierp zij den kandelaar op zijn kar, alsof ze hem niet meer zien wou, en zonder nog iets te zeggen, stapte ze naar binnen.

„Allemaggies,” zuchtte Hopkins, op zijn hoofd krabbend, en onwillekeurig merkte hij op, dat het huisnummer 26 was. Maar hij had geen tijd om na te denken, als hij nog eten wou en op tijd voor de tweede voorstelling komen, dus hij boog zich maar weer over de kruk van zijn kar en liep snel door.

Bij den eerstvolgenden hoek echter wachtte hem een ernstiger tijdverlies. Daar vroeg hij iemand den weg, en vernam hij, dat hij een heel eind terug moest. Wat een lengte, die Azaleaweg! Hij ploeterde verder en had van zijn oorspronkelijk vuur niet veel meer over.

Toen hij andermaal langs nummer 26 kwam, begon het eigenlijke avontuur. Hij werd opnieuw aangesproken, met bijna dezelfde woorden.

Nu was het de stem van een man, een zeer luide, booze stem; en hij dacht: Die weet, dat 't ding meer waard is dan een shilling; ruzie gemaakt met zijn vrouw en nu wil hij er nog iets bij zien te krijgen. En hij stapte wat vlugger. Maar het lukte hem niet, een pijnlijk onderhoud te ontgaan.

De stem kwam hem achterna, door vlugge voeten meegedragen, en na een ademlooze pooze van afwachting voelde hij een hand, die zijn schouder greep en hem rondtrok, tot hij in een groot rood gezicht keek, naar het scheen buiten zichzelf van woede.

„Leelijke kleine gauwdief!” riep de woesteling. Toen zag hij den kandelaar, liet los, en deed er een sprong naar. Maar Hopkins was hem te vlug af.

Hij voelde zich beleedigd door dien onverdienden aanval, maar al trilde hij van verontwaardiging, zijn hart sprong op in een vreugde zooals hij nog nooit had gesmaakt. Het begon een beetje op een avontuur te lijken!

Hij stak een kwieken voet uit, en zijn tegenstander viel er prachtig over, en rolde de goot in, en doordat hij onder 't vallen naar de kar greep, kwam er een stukkend rooster mee op straat, en klonk zijn val nog honderdmaal harder.

Hopkins zette zijn vuisten in zijn zijden en keek op hem neer.

„Zoo, vader,” zei hij, „zulke kunsten moet je bij mij niet uithalen, snap je? Duwen en schelden en kapen! Je moest je schamen; en als je 't nog eens probeert, krijg je een watjekou waar je genoeg aan hebt.”

De groote kerel kwam zitten en keek hem woedend aan.

„Je geeft me mijn kandelaar terug!” eischte hij, hoewel met veel minder heftigheid dan hij vóór zijn tuimeling had vertoond.

Alfred Hopkins bleef den toestand meester.

„Als je me spreken wilt,” zei hij hooghartig, „moet je eerst een beetje beleefder worden. Je geeft me mijn kandelaar terug! Kun je nét denken. Ik heb hem eerlijk gekocht. Als je nu eens vroeg, of je hem terug mocht koopen, dan was 't ten minste nog wát!”

De vijand krabbelde overeind, en Hopkins werd zich smartelijk bewust van hun verschil in afmetingen. Hij was bang, dat een tweede aanval werd overwogen, die allicht beter zou slagen dan de eerste. Maar dat was angst voor niets. Alle vechtlust scheen uit het zware lichaam, dat hij vóór zich had, geweken te zijn. 't Kwam klaarblijkelijk niet van harte, maar 't kwam ten slotte toch; een mopperig, neerslachtig verzoek.

„Nou, kan ik mijn kandelaar terugkopen?”

„Wat geeft u?” vroeg Hopkins, buitengewoon in zijn schik, en het antwoord was van dien aard, dat hij bijna omviel.

„Een pond,” zei de dikke man schor, en hij haalde een smerig bankbiljet te voorschijn.

Was Alfred Hopkins een normaal koopman geweest, dan had hij die ontzaglijke winst waarschijnlijk dankbaar in de wacht gesleept, en zich uit de voeten gemaakt, vóór het rad der fortuin weer draaide, maar dat was niets voor hem. Hij beleefde iets geheimzinnigs en avontuurlijks, in volle, overlopende maat. Een kandelaar, pas voor zestig centen gekocht, hoewel hij driemaal zooveel waard was, verlokte tot een wonderbod van een pond een kwartier later!

Zooiets kregen ze met geen geweld meer uit zijn handen. Wie weet was 't zuiver goud, een kapitaal waard!

„Niks hoor,” zei hij kortaf; hij raapte zijn rooster op en zette vastberaden zijn weg voort.

De kolos, onder den invloed misschien van een naderenden agent, gaf blijk van merkwaardige zelfbeheersching; hij liep rustig naast de kar en vergastte Fred Hopkins op een erbarmelijk verhaal over een misverstand tusschen zijn vrouw en hem, en over de gevoelswaarde van kandelaars, die vroeger aan je oude moeder hadden behoord. In den loop van dit verhaal klom hij op tot twee pond tien, en misschien was hij nog verder gegaan, als hij de kans had gekregen, maar die kreeg hij niet.

Alfred Hopkins, aangemoedigd door de nabijheid der politie, vatte de koe bij de horens.

„Hoor eens, meneer,” zei hij, „als u van 't begin af netjes tegen me was opgetreden, had u den kwaadste niet aan me gehad, en dan was ik tevreden geweest met een fatsoenlijke winst. Maar dat bent

u niet. U maakte ruzie, en dat neem ik niet; u krijgt van mij uw zin niet, al wou u tien pond geven in plaats van twee. Nou weet u 't met een. En nou doet u me een groot plezier, als u me met rust laat, en als 't me te lang duurt, geef ik u aan.”

Die bedreiging bleek voldoende. Zóó had Hopkins een bonk van een kerel naast zich, en zóó was die weg; en Fred vervolgde zijn weg huiswaarts met evenredig toegenomen opwindung.

„Rare geschiedenis,” mompelde hij opgetogen. Maar het beste moest nog komen.

In 't eerst twijfelde hij; later wist hij 't bijna zeker; en eindelijk bleef er geen schijn van twijfel meer mogelijk.

Zijn gewezen aanvaller volgde hem! Met handige heimelijkheid! Liep vlugger, als hij vlugger liep, en langzamer, als hij zijn schreden vertraagde, en school weg in portieken, als hij zich omkeerde. Hij werd nagegaan... o nee, „geschaduwd” heette dat; en dat bewustzijn joeg zijn polsslag aan.

Thuis vertelde hij zijn vrouw maar weinig — alleen dat hij dien kandelaar een koopje vond, en meende, dat die aardig wat waard was; en hij zat na het eten bijna een uur op het ding te poetsen. Zijn vrouw keek haar oogen uit. 't Was niets voor Fred, zich te verlaten, als er een bioscoopje op het program stond; 't was nog minder voor hem, zonder eenig spoor van teleurstelling te berusten in het uitvallen van dat programmapunt; maar 't was zoo: hij zat dien ouden kandelaar schoon te maken en op te poetsen en hij floot erbij als een lijster!

Eéns vroeg hij zelfs naar haar meening.

„Waar zou hij van zijn, denk je?” vroeg hij.

Ze antwoordde dadelijk: „Nou, koper natuurlijk,” maar toen begon hij met een raadselachtig gezicht op zijn hoofd te krabben.

„Wat dacht jij dan?” vroeg ze minachtend. „Goud soms?” Maar hij zei niets. Hij lachte even, een beetje schaapachtig, en ging door met fluiten, tot zij het voorstel deed, samen nog even naar den overkant te gaan, om iets te drinken, voor ze sloten.

„Ik weet niet,” zei hij twijfelachtig, „misschien is 't beter van niet,” en hij ging met zijn vingers over het ornamentwerk buiten op zijn nieuwen schat; hij keerde en draaide dien, en hield hem af en toe vlak bij zijn eene oog, als een juwelier, die een horloge repareert.

„Als je klaar bent, Fred,” zei zijn vrouw een tikje zuur, „wil je me misschien eens vertellen, wat er eigenlijk mee aan 't handje is.”

„Niets,” zei hij, zonder haar aan te kijken, en na een korte aarzeling. Van den eenen kant had hij dolgraag het vreemde geval verteld, maar hij dorst 't niet aan. Hij wist vooruit, dat er maar één ding in haar hoofd zou blijven hangen: dat hij twee pond tien had afgewezen voor iets, dat hem een shilling had gekost, en hij had zoo'n idee, dat haar opmerkingen niet aangenaam zouden klinken.

„'t Ding lijkt me wel iets waard,” voegde hij er als een zwak slot aan toe; maar toen wist hij iets beters: „Laten we toch maar gaan — dan stop ik hem wel weg.”

Emma Hopkins haalde spottend haar neus op. „Ben jij bang voor inbraak, omdat je een ouden koperen kandelaar in huis hebt?”

„Ik ben zoo terug,” mompelde hij; en hij hield woord, want hij kwam bijna aanstonds weer binnen, zonder kandelaar, maar met een triomfantelijk gezicht.

„Zoo!” zei hij, zijn handen in elkaar slaande. „Kom nou maar mee,” en hij ging met haar de straat op, maar om de drie stappen keek hij om, en, zooals zijn vrouw het beschreef: „als hij maar een schaduw zag, sprong hij uit zijn vel!”

Na een uur ongeveer kwamen ze weer thuis, hetgeen veel later was dan aanvankelijk zijn plan was geweest. Zijn vrouw ging het eerste naar binnen, omdat hij zich nog vermaakte met gluren in donkere hoeken, of hij zijn vijand ook vond, maar een door-dringende kreet noopte hem, naar haar toe te hollen.

„Oei!” fluisterde hij. „Wat heb ik je gezegd?” en hij bleef even staan staren naar den chaos, die zich voor hem ontplooidde.

Emma Hopkins liep half wezenloos van de eene kamer naar de andere, ze liep haar handen te wringen en slaakte nu en dan een kreet, tot hij haar met zijn hand op haar mond tot zwijgen dwong.

„Stil toch,” snauwde hij. „Ruim liever wat op,” en toen verliet hij haar; gejaagd ging hij de achterdeur uit.

Binnen de minuut was hij terug, met den kandelaar teederlijk in zijn armen geklemd. Zijn oogen dansten letterlijk van opwindning en zijn lach verdeelde zijn gezicht bijna in twee stukken.

„'t Is een echte inbreker,” zei hij, „dat kun je zien aan de manier, waarop hij te werk is gegaan. Alles potdicht, de deur en de ramen... je kunt nergens aan zien, hoe hij er in en er uit gekomen is. Wat een talent, hè? Een goed uur op zijn hoogst, en alles ondersteboven. Kasten leeg, 't vusel uit de matras, achterkant van de canapé losgescheurd... Maar ik ben hem te slim af geweest. Weet je, waar ik hem gestopt had? In 't vuilnisvat! Daar dacht hij natuurlijk niet aan, want dat doet geen mensch.”

Hij keek zijn vrouw smeekend aan, in de flauwe hoop, dat zijn leepheid toegejuicht zou worden, al wist hij eigenlijk wel beter.

„Sta daar toch niet als een zoutpilaar!” riep ze met een overslaande stem. „Ga liever een agent halen!”

Hoe kon ze 't zeggen!

„Dank je feestelijk,” mompelde hij, en toen kreeg hij een idee, scheen het: hij zette den kandelaar op den vloer en holde het huis uit.

Vijf minuten later kwam hij terug. Zijn vrouw stond nog steeds wanhopig te kijken naar de ontreddering om haar heen.

„Geniaal werk,” zei hij, overlopend van opwindning. „Anders kan ik 't niet noemen. Geen mensch heeft iets gezien of gehoord; maar tegen mij kon hij niet op!” Hij wees met zijn duim over zijn schouder. „Ik heb tegen de bureu gezegd, dat ze zich niet ongerust hoefden te maken over dat gegil van jou — ik heb gezegd dat er een muis tegen je op kroop. Als ze iets gemerkt hadden, terwijl ze wisten, dat we uit waren, had ik 't wel gehoord, maar ze zeien niets.”

Ze keek hem aan met een vastberadenheid, die hij aanstonds herkende; zijn hart werd er opeens zwaar door.

„Wif heeft er ingebroken?” vroeg ze. „Waarom wou hij dien kandelaar hebben? Waarom geef je 't niet aan? 't Is nu welletjes, Fred. Je moet me de waarheid vertellen.”

„Nou goed,” bromde hij eindelijk, en hij deed haar het heele verhaal, en al sprekend wond hij zich op, tot hij weer in de wolken zweefde.

„Alsjeblieft,” eindigde hij triomfantelijk. „Is dat nou geen avontuur? 't Gaat tussehen mij en hém, snap je? Hij heeft gedaan wat hij kon, maar ik heb den kandelaar nog. Da's één-nul voor Fred Hopkins!” „Dat noemt hij één-nul!” riep zij uit. „En je had twee pond negen kunnen verdienen zonder een hand om te draaien! Je heele boel ligt door elkaar, en de helft is kapot, en je bent geen cent rijker dan...”

Hij viel haar ruw, maar afdoend in de rede.

„Stil nou eventjes!” schreeuwde hij. „Laat mij nu ook eens wat zeggen! Ik heb heusch wel geweten wat ik deed. Hij riskeert heusch geen half jaar in de lik voor iets, dat een paar pond waard is. Onzin. Die kandelaar is denkelijk wel 'n honderd pond waard, en als dat zoo is, wil ik er mijn portie van hebben. Ik weet natuurlijk niet, waarom hij zooveel waard is, maar daar kom ik wel achter. Ik heb hem eerlijk gekocht, en als ik hem weer verkoopt, wil ik er voor hebben wat hij waard is, inbrekers of niet. Voor dien vetzak ben ik niet bang, en dat weet hij heel goed.”

Hij begon zachter te praten, en wees naar haar met een nadrukkelijken vinger.

„Je moet me helpen.”

„Ikke?” stiet zijn vrouw uit. „Dat kan ik niet.”

„Je moet,” zei hij. „En je kunt 't best. Hoor maar eens.” En hij ontvouwde een prachtig plan, dat hem juist te binnen was geschoten.

„Die vrouw,” zei hij, „waar ik hem van gekocht heb. Ze wou hem kwijt, omdat ze kwaad was — ze wou zich om 't een of ander op haar man wreken. Dat geloof ik vast, als ik aan haar manier van doen denk, en morgen is ze nog woester, want denkelijk neemt hij haar op 't oogmerk onder handen met een stuk hout. Enfin, je ziet haar te treffen, toevallig, snap je, en dan begin je over mannen te praten. Ik laat me hangen, als je 't er dan niet uit krijgt, en dan ga ik brutaalweg naar dien snaak toe en dan zeg ik: Hoor eens, ouwe jongen, je betaalt honderd pond of je grijpt er naast!”

„Hoe moet dat dan?” protesteerde zijn vrouw zwakjes. „Ik ken haar niet.”

„Manieren bij hoopen,” beweerde hij. „Je blijft in die straat draaien tot ze buiten komt en dan zeg je: O, is dat uw zakdoek? of zooiets. Als je maar een begin hebt, dan komt de rest vanzelf. Je weet best hoe ze 't op de film doen.”

De vrouw liet zich vangen in het web van zijn geestdrift.

„Nou,” erkende ze, „als we honderd pond konden krijgen, had ik er dien rommel best voor over. Al waren 't er maar twintig. Ik zal 't probeeren, als je vindt dat 't moet, Fred, maar ik weet nou al, dat ik vannacht geen oog dicht zal doen van 't denken. Ik ben er nou al heelemaal warm van — morgen weet ik me geen raad van de zenuwen.”

Haar man gaf haar 'n opwekkend klopje op haar rug. „Ach welnee,” zei hij. „Je zult eens zien hoe mooi 't je lukt. En als jij me morgen helpt, help ik jou nu, en straks maak ik ergens een plank in den vloer los om den kandelaar degelijk te verstoppert.”

Op voorstel van mevrouw Hopkins vertoonden zij zich eerst om half elf aan het eind van den Azaleaweg.

„Vroeger komen is nergens goed voor,” bracht ze haar ongeduldigen echtgenoot onder de oogen. „Ik moet haar toch opvangen als ze uitgaat, niet? Maar een vrouw moet eerst haar huishouden doen — we zullen tóch nog wel een half uurtje moeten wachten.”

Aanlokkelijk vond zij dat vooruitzicht niet. Haar man had volgehouden, dat ze haar beste plunje aan moest hebben, wilde het plan lukken, en ze begon het al bitter te betreuen, dat haar prachtige nieuwe lakschoentjes geen half maatje groter waren.

Alfred Hopkins, die een man was, en er weinig opgeknapter uitzag dan een vogelverschrikker, had van dergelijke bezwaren geen last.

„Luister nu eens goed, Emma,” zei hij. „Nu loop je een keer de straat op en neer, zoo onschuldig mogelijk, om zeker te weten, dat je 't goede huis hebt, en dan plak je je neus tegen 't raam van dien hoedenwinkel. Een vrouw kan best een uur naar een hoed staan kijken, als ze zin heeft; dat vindt geen mensch gek. Als ze buiten komt, loop je haar na, en dan doe je net, of ze haar zakdoek verloren heeft. Er is niets aan; je kunt 't niet eens verkeerd doen, al wou je. Vooruit nu maar — en snéces!”

Hij glipte een steegje in, dat hij al tot schuilplaats had gekozen, en ging met één oog om 't hoekje naar haar staan gluren.

„Nu is ze er haast,” dacht hij. „Nu moet ze er voorbij loopen... hè? Ze lóópt er niet voorbij!”

Neen, dat deed ze ook niet. Ze was op 't trottoir blijven staan en stond het bewuste huis zoo aan te gapen, dat iedereen erg in haar kon krijgen.

Fred Hopkins verliet in zijn zenuwachtigheid zijn schuilplaats en hipte voort als een spreekw; hij dorst niet al te dichtbij te komen, maar zijn geest maakte een heele serie gepaste opmerkingen gereed voor 't moment, dat hij binnen haar gehoorskring zou komen.

Maar toen 't zoover kwam, kreeg hij geen kans, een staaltje van zijn welsprekendheid te leveren. Zijn vrouw kwam namelijk tergend langzaam teruggewandeld en was de eerste, die haar hart luchtte. Haar eerste salvo reeds dwong hem tot een verbluft stilzwijgen.

„'t Huis staat leeg,” siste ze hem woedend toe. „Geen gordijnen of niks, dus je hebt er weer wat moois van gemaakt. Waar blijf je nou met je honderd pond? Zeg nu eens op! Als je hersens in je hoofd had gehad in plaats van kapok, had je die twee pond tien aangepakt gisteravond, en je handen stijf dichtgeknepen!”

Fred Hopkins hoorde van die toespraak alleen de eerste vier woorden — die waren voldoende om hem suf te maken.

„Ik geloof je niet,” zei hij eindelijk. „'t Kan niet! Ik weet...” Hij liet den zin onvoltooid, greep haar bij haar arm en trok haar snel mee. Ze wankelde angstwekkend op haar hoge hakken en slaakte bij iederen stap een pijnlijk „au”.

„Nou,” hijgde ze, steun zoekend aan den post van het tuinhokje, „als je mij niet wilt gelooven, geloof je misschien je eigen oogen?”

Dat moest hij wel. Het huis stond maar al te klaarblijkelijk leeg. Het was niet meer dan een spottend hulsel, zonder een spoor van leven er in; maar terwijl hij er naar staarde rees er weer een drang tot „sprin, gen” in zijn elastieken geest.

„Ik zal probeeren of ik er in kan komen,” fluisterde hij. „Misschien lukt 't aan den achterkant. Ik wil weten hoe de vork in den steel zit, zie je. Er zit vast een mysterie of een misdaad achter, Emma — let op mijn woorden.”

„Maar er zit géén honderd pond achter,” snauwde ze, „en straks kom je in de gevangenis terecht.” Maar ze keek hem toch met ingehouden adem na, toen hij op zijn teenen het paadje langs liep, en behoedzaam de klink van de deur omdraaide.

„Nou moe,” hoorde ze hem mompelen. „Kom maar!” En een paar seconden later stond ze angstig naast hem in het leeg portaal en ging de deur achter hen dicht.

Toen ze goed en wel binnen was, staakte ze.

Er stond een leeg kist op zijn kant in een hoek; ze ging er meteen op zitten en trok haar schoenen uit met kreungeluidjes van opluchting.

„Ga jij maar zoeken als je zin hebt,” zei ze tegen haar man. „Ik blijf hier zitten, en hoe langer je weg blijft, hoe liever ik 't heb.”

„Best,” zei Alfred Hopkins, en weg was hij.

Hij trilde van opwindning, en hij was weer vol hoop en geestdrift; maar al vond hij sporen te over van een overhaast vertrek, er was niets — op de benedenverdieping ten minste — dat ook maar eenigszins voor een „spoor” kon doorgaan; dus kwam hij in het portaal terug. Achter zijn vrouws rug zei hij: „Nu ga ik naar boven,” en hij nam drie treden tegelijk.

Hij scharrelde een paar minuten rond in een hoop weggeworpen rommel, maar toen werden zijn nasporingen heftig verstoord.

„Fred!” schreeuwde zijn vrouw. „o, Fred!” en terwijl hij een oogenblik stokstijf stond, verstaand van verbazing, ging de kreet eensklaps over in een benaamd gegorgel.

„Ik kom!” schreeuwde Hopkins terug, en hij nam een sprong. Hij schoot de trap af, maar te laat. De voordeur werd voor zijn neus dichtgeslagen, de sleutel knarste in het slot, en hij verspilde eenige kostbare seconden met vuistengebons op het hout, voor hij aan het raam dacht.

En toen kon hij nóg niets beginnen. Hij zag zijn zwaarlijvigen aanvaller van den vorigen avond een haveloozen auto instrompelen, en de kerel hield zijn vrouw met zoo weinig ontzag in zijn beerachtige omhelzing gekneld, dat haar ongeschoeide voeten aandoenlijk in de lucht zweefden. Fred stond wanhopig aan de sluiting van het raam te morrelen, maar toen hij als een acrobaat door de opening was gedoken, en weer overeind was gekomen, was de auto, door een tweeden man bestuurd, al een heel eind de straat in, en wie weet welk tooneel van geweldpleging door de gedekte kap aan zijn blik werd onttrokken....

Hij kwam plotseling tot het besef, dat hij het middelpunt begon te vormen van een opgewonden menigte, en er klonken vragen, die hij half verstond, overal om hem heen.

„Wat is er te doen...? Ik heb 't zelf gezien... reed met een vaart weg... ze spartelde tegen... verschrikkelijk... is 't je vrouw, maat? Waar ben je vandaan? Waar is de politie?”

Toen kwam zijn tong los, en riep hij:

„Politie... mijn vrouw! Gauw alsjeblieft,” en hij ontdekte, dat hij snel voortliep met een opdringende menigte, die ieder oogenblik aangroeide. Ze botsten tegen hem op en liepen hem bijna onder den voet en hielden hem overeind... en steeds bulderde het geschreeuw luider in zijn ooren.

Hij liep nu, zonder zich te geneeren, te raaskallen van schrik en angst, en deed zichzelf de bitterste verwijten wegens dit ontzettende resultaat van zijn avontuurlijke droomen.

Hij heeft nooit geweten hoe hij het politiebureau bereikte, en hoe de menigte uit elkaar raakte, maar eindelijk werd hij zich bewust, dat hij aan een tafel zat, tegenover twee forse mannen, één in uniform en de ander in burger, die geduldig luisterden naar zijn afgebroken zinnen, en een massa vragen stelden, en maar steeds in kleine boekjes zaten te schrijven.

„Hm,” zei de man in uniform eindelijk. „Dat lijkt me wel wat voor u, sergeant Tims. Heeft wel iets weg van Nikkertje Roberts, is 't niet?”

„'t Is Nikkertje Roberts,” zei sergeant Tims, en hij stond op. „Een oogenblikje. Even kijken of een van die herriemakers hersens genoeg heeft gehad om 't nummer van den wagen op te nemen.” Hij wendde zich opeens naar Fred Hopkins. „U zeker niet?”

„Nee, meneer,” zei Alfred, nederig bewust van zijn eigen tekortkomingen.

„Dacht ik al,” bromde de sergeant, en hij wrong zich het smalle deurtje door.

Een minuut later kwam hij terug, hard mopperend. „Nee hoor, niemand! Is 't niet sterk? Enfin, laten we maar eens gauw naar dien kandelaar gaan kijken. Kom maar mee, Hopkins.”

De oogst wordt aan schooven gezet

VAN DE AKKERS NAAR DE LINNENKAST

HUISVROUWEN AAN HET VLASTREKKEN

*Een oogstende huisvrouw met
haar buit op de vlasakkers.*

*Een kleine rustpauze tussen de
werkdagen geeft nieuwe krachten.*

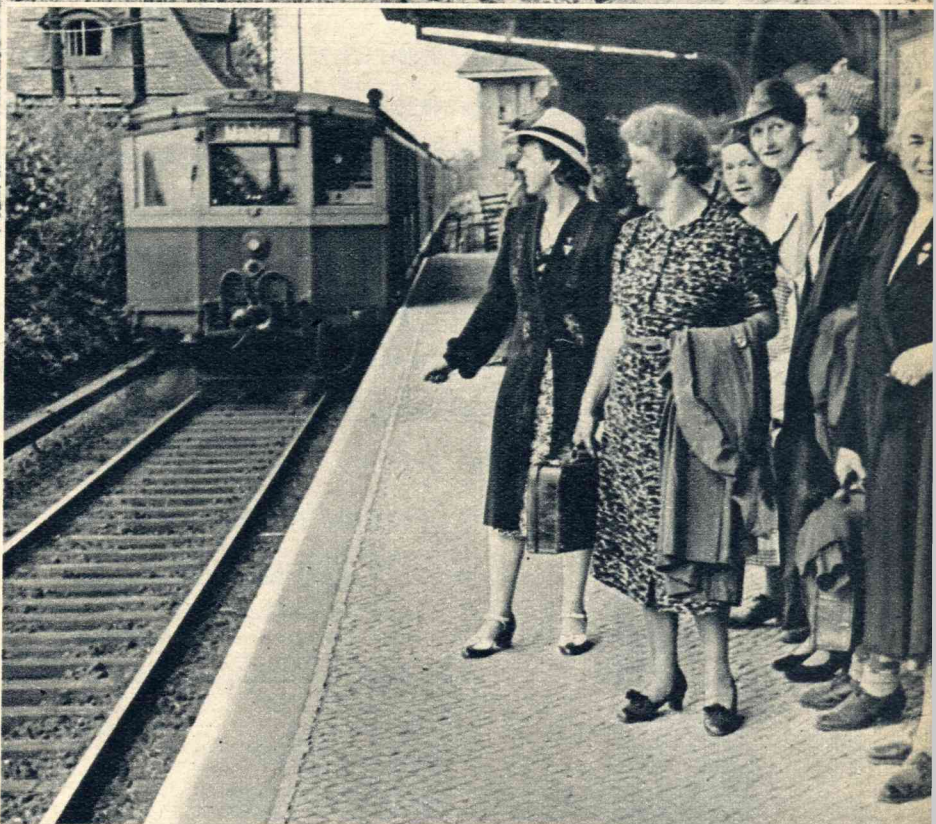
„Stadsvrouwen” aan het werk op de akkers. Spoedig hebben ze den slag aardig te pakken.

Vrouwen hebben altijd veel met linnen te maken, maar er zijn er maar weinigen, die werkelijk grondig bekend zijn met het „natuurproduct”: vlas.

Sedert kort zullen echter vele Duitsche huismogers met kennis van zaken over het te velde staande gewas en den oogst kunnen praten, want duizenden hebben aan den oproep der autoriteiten gehoor gegeven om mee te helpen aan 't binnenhalen van de toekomstige linnenvezels. Deze arbeid wordt betaald, doch tevens smaakt de huisvrouw de voldoening, dat zij meehelpt de puntenkaart voor zich en anderen in stand te houden of te verhoogen, want hoe meer linnen er is, hoe meer iedereen toebedeeld wordt.

Over de prestaties van deze vrouwen, die in de week gewoon aan het fornuis of de waschtobbe staan en dit werk alleen in hun „vrijen tijd” verrichten, moet men niet te licht denken. Men heeft nagegaan, dat duizend vrouwen op een enkel veld 2250 centenaars vlas hebben getrokken. Hoeveel kinderen weer aan kleeren geholpen zijn, kan men zelf berekenen. . . .

De werkdag op het land is weer voorbij, met den trein gaan de vrouwen naar huis. (Foto's Ass. Corr.)

IJverige handen maken van het linnen allerlei kledingstukken. Vol trots toont de huisvrouw het eindproduct in de linnenkast: lakens, sloopen en babykleertjes.

L men heeft
ohse Uralt Lavendel gekenmerkt
als de „geur van frischheid“, omdat
bijna geen andere verfrissing zulk
een gevoel van reinheid en lichamelijk
welzijn verwekt. Hoeveel men er ook
van gebruikt, nooit maakt men er een
„geparfumeerden“ indruk mee. Integen-
deel: men bespeurt in den geur slechts
die verfijnde natuurlijkheid, die ons
het samenzijn met anderen zoo
veraangenaamt.

Lohse Uralt Lavendel is echte, zuivere
lavendel, zonder toevoeging van kunst-
matige reukstoffen. Daarom is het ook
zoo buitengewoon verfrisschend. Het woord
„Lohse“ op het zegel is waarborg voor
echtheid en gelijkblijvende kwaliteit.

„HIER EET MEN GOED”

Een verhaal van Freeman Tilden

Als u goéd wenscht te eten, moet u op een bepaalde plek in San Francisco zijn, in de zaak van Henri Patou. Daar is het gastronomisch genoeg niet alleen voor de rijken. O, nee! Voor twee shillings kan men er de franje van den hemel afgrazen, voor drie en een halve krijgt men een godenmaal en voor vijf shillings koop je een hoek-plaatsje in 't paradijs der genotzoekers.

Als je de straat een eindje inloopt, kom je aan een huis met beneden een paar stoffige ruiten. Tusschen deze twee ruiten hangt een gordijn, dat als deur dienst doet. Dit is Maison Patou. Op de vensters staat slechts met witte letters geschilderd: „Restaurant”. Maar in kleinere letters onderaan op het rechtsche raam kan men lezen: „Hier eet men goed”. En hier eet men inderdaad goed!

Het was van de Patou's, Henri en Yvonne, een stoutmoedig idee geweest om het departement Aisne, in het mooie Frankrijk, te verlaten, en het waagstuk te ondernemen in San Francisco een restaurant te beginnen. Het had veel weg van kolen naar New Castle of films naar Hollywood brengen, want in San Francisco waren reeds zooveel goede restaurants. Maar Henri en Yvonne lieten zich niet tegenhouden. Henri was anderhalven meter lang en kok van top tot teen. Madame woog tweehonderdentwintig pond en was directrice, cassière en boekhouderster in hart en nieren. Beteekende het niet heel wat, dat Escoffier, de meesterkok, toen hij eens stilhield bij Maison Patou in Villers Cottêret, en zichzelf op één van Henri's kunststukken onthaalde, bij het proeven ervan de oogen half sloot en mompelde: „Deze man zal het nog eens ver brengen”?

En ver bracht Henri Patou het zeker. Hij stak den Atlantischen oceaan over. En het nieuwe Maison Patou kwam tot grooten bloei. En Henri zong tusschen den blinkenden overvloed van zijn kopen potten en pannen. Wanneer hij de mayonnaise aan het maken was leek hij een duivel, maar zoo gauw als hij zijn „Pièce de resistance” bereikt had, werd hij bedaard en in zichzelf gekeerd. Wat madame betreft, haar „merci, monsieur”, geuit op zoo'n beminnelijken toon, dat de klant er zich buitengewoon vereerd door voelde, werd een klassieke zegenwensch. Ze gaf het wisselgeld met groote vaardigheid terug, terwijl ze het zilver in de lade liet rinkelen — het aantekenen kwam later wel.

De Patou's waren buitengewoon gelukkig. Wanneer de zaak zoo groeide, knikte Henri voldaan en liet zijn oogen rollen.

„Op mijn woord, die Amerikanen komen erachter,” zei hij dan. „Ze beginnen de kookkunst te waardeeren.”

Madame was niet minder enthousiast, maar beschouwde het meer van de financieele zijde. „Dat hebben we alweer, mijn beste,” mompelde ze na een goeden dag vergenoegd. „Ons klein kapitaaltje groeit.”

Het was gelukkig voor Maison Patou, dat het een Fransche leiding had, die

in een tijd van voorspoed verstandig optrad, want er begon reeds een verkillende financieele wind in de wijk van de effecten-makelaars te waaien. Madame Patou wist niet veel van de geldmarkt af en had ook niet te vreezen voor haar bank-deposito's. Van banken moest ze niets hebben, want in 1884 was er in Soisons een bank failliet gegaan.

In 1925, toen de Patou's Villers Cottêret verlieten, was dit faillissement daar nog steeds het onderwerp van verbitterde gesprekken. Madame Patou had dus niets te leeren, toen voorzichtige Amerikanen hun geld in hun kelders gingen begraven en op die manier de nationale welvaart in benedenwaartsche richting stuwden. De kunst van geld beheeren was haar aangeboren.

Madame Patou voelde het eerst dat de kille wind Maison Patou binnen kwam waaien.

„Beste vent, onze ontvangsten van deze week toonen een vreemde daling.”

„Kom, dat betekent niets,” antwoordde Henri, terwijl hij een sappig stuk roastbeef bekeek. „Restaurant-klanten komen en gaan, maar terugkomen doen ze altijd.”

„Niettemin, baasje, hebben we den laatsten tijd dien voornamen heer met die witte haren, die altijd zoo over je „Sauce Béarnaise” riep, niet meer gezien.”

„Misschien is hij ziek,” antwoordde Henri, terwijl hij voorzichtig een weinigje knoflook-kruid in een pan deed.

„'t Is mogelijk, maar dien langen heer, die altijd zooveel vrienden en dames meebracht, zien we ook niet meer.”

„Probeer deze taart eens, vrouwtje,” gaf haar man ten antwoord. „Vind je niet, dat ik er iets bijzonders van gemaakt hebt?”

„O, je bent een artist,” riep madame uit, terwijl ze Henri een klapje op zijn wang gaf. „Wat weet jij van zaken af? Het is nutteloos daar met jou over te praten... De taart is, zonder twijfel, buitengewoon lekker. Maar onze zaak gaat achteruit.”

Madame had gelijk. Eerst een paar leege tafeltjes, dan verscheidene. Dan de tergende aanblik van mogelijke klanten, die aan de deur gretig de „Carte du jour” stonden te lezen, kennelijk den prijs berekenden en zich vervolgens omdraiden om niet meer terug te komen.

Op Zaterdagavond gaf madame Albert, den jongsten kellner, zijn ontslag. Ze vond het jammer, maar Alphonse was langer bij hen in dienst en twee kellners waren niet meer noodig.

De kille wind werd scherper. Op een avond, toen ze knus in bed lagen, maar den slaap niet te pakken konden krijgen, sprak madame in de duisternis:

„Henri, het zal noodig zijn Alphonse te ontslaan. Weet je hoeveel menschen wij vanavond geserveerd hebben? Dertien! Als dat zoo doorgaat, slaan wij failliet. Het is vreeselijk.”

„Ja, schat,” was het treurige antwoord, „daar lig ik nu juist over te

De smakelijke, voedzame

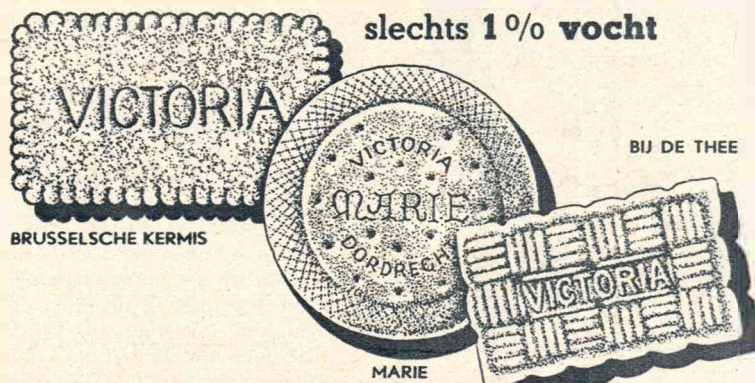
Victoria biscuits

bevatten 80% koolhydraten

11% vetten

8% eiwit

slechts 1% vocht

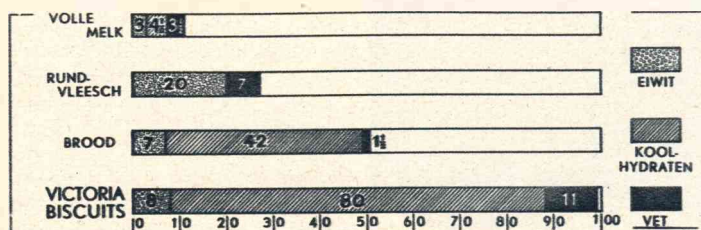
BIJ DE THEE

Dit is méér voedingswaarde dan volle melk, aardappelen, rundvleesch, meel en brood bevatten. Reserveer dus in elk geval enkele bonnen voor de extra voeding, die Victoria biscuits U en uw gezin verschaffen. Voor één broodbon of twee bloembonnen ontvangt U één ons Victoria biscuits.

Voor elke 100 gram Victoria biscuits
ontvangt U 99 gram onmisbare voedingswaarde.

Zorg dat ge altijd Victoria biscuits in huis hebt; ze verhoogen op 'n eenvoudige wijze belangrijk de voedingswaarde van uw rantsoen levensmiddelen en komen de

gezondheid van U allen ten goede. Vraag uw winkelier voor uw bloembonnen of voor enkele broodbonnen, nadrukkelijk naar Victoria biscuits.

Victoria

EEN VOLMAAKTE GELAATSTINT

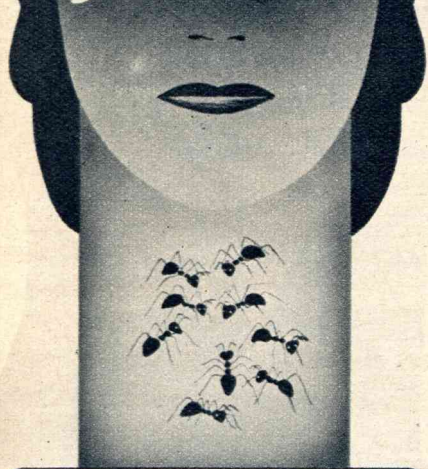
Een gezonde huid heeft van nature een fraaie teint. Geen schoonheidsmiddel kan aan Uw gelaat die natuurlijke charme geven, welke het gevolg is van een volkomen hieldere vloeistof, die diep in de poriën doordringt, stof en vuil verwijderd en ziektekiemen doodt. Het versterkt en verfrischt de huidweefsels.

D.D.D. is een reeds tal van jaren bekend geneesmiddel tegen Eczeem, Puistjes en andere huidaandoeningen. Het is een goede gewoonte elken avond Uw huid te zuiveren met dit ontsmettende recept van Dr. D. Dennis, dat de huid verkwikt en de natuurlijke charme van Uw gelaat verhoogt. Flacons: 75 ct., f 1.50 en f 2.50, bij Apoth.enDrog.

D.D.D.

GENEESMIDDEL tegen HUIDAANDOENINGEN

Kent U dit gevoel?

Dat nare kriebelige gevoel in Uw keel is de voorbode van 'n verkoudheid of griep!

Wacht dan niet. Voorkom die narigheid direct. Neem nog vanavond 1 of 2 AKKERTJES.

Morgenochtend voelt Ge U weer echt „fit“.

**Neem 'n
"AKKER'TJE"**
De Nederlandsche Pijnstiller

... En elk belletje neemt moeheid mee!
Neem geregeld Uw Badzo-bad: sterk koolzuurhoudend en uitermate gezond! Zoo'n geurig, zilt bad prikkelt de huid, activeert den bloedsomloop en stoot „moeheidstoffen“ uit 'n Weldaad voor Uw body!
1 KG. pakken voor voetbaden: 20 ct.
Voordeelige en tevens voor kuipbaden: 3 KG. pakken voor 45 ct.

Badzo

KON. NEDERL. ZOUTINDUSTRIE
BOEKLO — HENGLO
B. 21

denken. Ik kan niet slapen. Het is zeker vreeselijk. Maar als wij Alphonse ontslaan, hebben wij geen kellner meer. Dat is onmogelijk."

"Ik zal de kellner zijn, Henri. . . ik," antwoordde Yvonne Patou.

"Jij? Maak nu geen grapjes. Daar staan je handen niet naar en je kunt je kassa niet in den steek laten. Bedienen is geen werk voor een cassière."

"Nee, natuurlijk niet," was het bittere antwoord. "n Cassière hoort in de kas. Maar daar heb ik het niet al te druk mee. Ons geld vloeit weg als uit een lekend vat."

"Liefste," zei Henri, "ik weet er ook niets op. Het duizelt mij. Ik denk dat ik koorts heb. Iederen nacht lig ik uren lang wakker. Daar heb jij geen erg in."

"Daar sta ik buitengewoon van te kijken, Henri. Het gesnurk, dat ik hoor, als ik hier lig en maar niet kan slapen, moet dan in het huis hiernaast zijn."

"Mijn lieveling, ik neem je deze verdachtmaking buitengewoon kwalijk."

"Stil dan maar. Tracht me dan ook niet voor den gek te houden. Wij, arme vrouwen, wij alleen liggen slapeloos. Mannen zijn ongevoelig. In het aangezicht van een onheil slapen ze als een os."

De waarheid was, dat de zenuwen van monsieur zoowel als van madame geleidelijk afgetakeld waren door den tegenspoed. Ze begonnen elkaar te plagen, eerst een beetje, dan werd het iederen dag erger, zooals menschen die ten ondergang gedoemd zijn de schuld op elkaar trachten te schuiven.

"Die tafel is ellendig gedekt, madame. Ik ben kok en kan niet in de keuken en in de eetzaal tegelijk zijn."

"Het is misschien je persoonlijke tegenigheid voor knoflook, die verscheidene van onze vroegere klanten afschrikt. Amerikanen zijn zeer gevoelig op dat gebied."

"Wat? Wil je mij, Henri Patou, vertellen hoe ik moet koken?"

"We komen van kwaad tot erger. Ik heb gedaan wat ik kon. Jij hebt een veel te hooghartige manier van optreden tegen de klanten. Het spijt mij je te moeten zeggen dat je soms onbeleefd tegen ze bent."

En zoo ging het maar door, en de twee menschen, die elkaar jarenlang hadden liefgehad, bevitten elkander en werden steeds prikkelbaarder. Zonder het te weten waren ze slachtoffers van den grooten tegenspoed en de groote desillusie die over de wereld trok.

Madame mopperde hevig, als ze naar de markt ging, want inkoop doen voor weinig klanten was zeer on-economisch. Monsieur werd knorrig, omdat het moeilijk en duur was voor weinig klanten te koken. Ongelukkigwijze school er waarheid in Yvonne's verwijt, dat hij soms onbeleefd was. Hij, die altijd zoo vroolijk en voorkomend was geweest, blafte laatst een armen drommel af, die een „portie flink doorbakken spiegeleieren met ham" bestelde.

"Mijnheer, u vergist u. U moet naar een . . . een . . . drommels, hoe heet zooiets . . . ? Naar een cafeteria gaan! Hier dineert men goed."

"Loop naar de hel," was het woeste antwoord, en de deur werd dicht gesmeten.

"Monsieur," krijschte Yvonne, "zooiets doet alleen een idioot. Je werpt het geld de deur uit!"

"Ik wil geen canaille bedienen," schreeuwde Henri. "Ik kom liever van honger om."

De bom barstte op een Zaterdagavond. Het was niet wat je noemt een mooie avond. Er stond een stevige wind en er viel een koude regen, die de weinige menschen op straat bijna deed bevriezen. Om acht uur waren in Maison Patou

nog maar twee diners opgediend. De twee gasten waren natgeregend en onbeschaamd geweest en bovendien hadden ze haastig gegeten. Menschen, die zoo vlug aten, waren volgens monsieur Patou gekken of onopgevoede menschen. Henri had voor zulke lui niets dan minachting.

Yvonne zat op haar hoogen stoel in de kassa wanten te breien, maar innerlijk was ze een vulkaan gelijk, die op uitbarsten staat. Af en toe werden haar gevoelens haar zóó de baas, dat ze haar oogen met haar zakdoek moest betten, maar ze was onheilsPELLEND stil. Even na achten openden een jonge man en een meisje zachtjes de deur en keken naar binnen. Henri rende met plotselinge hoop naar voren. Maar het paartje keek naar de rijen leeg tafeltjes en stoelen en werd afgeschrikt door zoo'n eenzaamheid. Ze draaiden snel om.

"Monsieur, mademoiselle, wenscht u te dineeren?"

Het was hopeloos. De jonge man mompelde iets van „ik geloof dat wij verkeerd zijn", en zij verdwenen. Henri zakte in een stoel. Madame barstte in tranen uit.

In deze akelige stilte stond monsieur plotseling op, rende naar de voordeur, trok de gordijnen dicht, sloot de deur en draaide alle lichten buiten uit. Hij strompelde terug naar een stoel dicht bij de kassa en zakte er weer in.

"t Is afgeloopen," kreunde hij. "t Is afgeloopen."

"t Is afgeloopen," echode madame, haar breiwerk op de tafel leggend. Ze haalde haar schouders op en uit dit schouderophalen konden vreeselijke gevolgtrekkingen worden gemaakt. Met haar groote oogen op haar man gericht zei ze: „Wat nu?"

"Ach, hadden we Frankrijk maar nooit verlaten," jammerde Henri. „Wat een wildernis is het hier. Wat een woestijn! De schrijver Fenimore Cooper had gelijk, toen hij beweerde dat de Amerikanen in hun hart nog Indianen zijn."

"Je zegt een stommitieit, Henri. Wees niet ondankbaar. Hebben wij ons klein kapitaaltje niet hier verdiend? Henri, jongen, ik heb erover nagedacht. We kunnen 't buiten al dezen poespas stellen en ons restaurant in een cafeteria omzetten. We zullen als specialiteit „driedekkers" maken."

"Een cafeteria? Wat een dwaasheid! Mijn hart draait ervan om. Ik, Henri Patou, kok van een cafeteria. Nooit! En wat bedoel je met een driedekker?"

"Dat is een sandwich, waar tegenwoordig veel vraag naar is. Eerst een plakje toast, dan vleesch en tomaat, daarop nog een plakje toast, nog het een of ander en tot slot weer een plakje toast. Het wordt met een elektrische machine gemaakt. Ik heb het onderzocht."

Monsieur Patou begon verschrikkelijk met z'n oogen te rollen en bracht zijn handen naar z'n maag.

"De sandwich is een vreeselijke uitvinding. Ze is goed voor dronkelappen, om op het station te worden opgeslokt samen met slechten alcohol. Jouw driedekker zou ik nog niet aan de honden willen geven."

"We zouden er gepofte noten en pastetjes bij kunnen opdienen," ging madame verder, zonder zich ook maar iets van de woede-uitbarsting van haar man aan te trekken. „Op de manier van ontbijt, met gebakken eieren en spek. Het is zeer winstgevend. Ik heb het onderzocht."

Vol hulpeloze woede en afschuw staarde Henri voor zich uit. Hij keek de keuken in, naar zijn prachtige verzameling koperen potten en pannen. „Ik, mevrouw, ik ben een echte kok en niet zoo'n knoeier uit een gaarkeuken."

Madame's geduld was ten einde en

DE KOUS MET LOODJE

ELEGANT
écht voor de vrouw van heden

STERK
écht voor dezen tijd

ELEGANT en STERK
De Kous met
LOODJE

Vertegenwoordiger: TH. JANSSEN-TAPHORN
Meerweg 47 - Bussum

haar lang opgekropte zorg barstte los: „Je bent noch het een, noch het ander. Je bent een idioot!”

„Ik duld niet dat je zoiets zegt!”

„Ik kan niet opschieten met zoo'n fossiel. Je leeft nog in de middeleeuwen.”

„Fossiel...?” Henri stikte bijna. In zijn mannelijke ziel kwam de toorn op.

„Hou je mond, vrouw!” schreeuwde hij, terwijl hij met woeste oogen en bevende handen opsprong.

„Ik ben niet van plan nog langer mijn mond te houden. Ik...”

De woorden werden heftiger. De wilde verwenschingen, beschuldigingen en verwijten, die door het lange opkroppen aan het gisten waren geraakt, barstten nu in volle heftigheid los.

Op het laatste schold hij haar uit, waarlijk, hij schold Yvonne uit. Haar gezicht werd wit, haar lippen trilden. Haar vingers kromden zich, alsof ze hem wilde wurgen. Toen kwam er een vreeselijke kalmte over haar. Ze haalde haar schouders op en sprak verschrikkelijke woorden:

„Goed. Het is afgelopen. Jij gaat je eigen weg en ik den mijnen. Ik zal ons kleine bezit gelijk verdeelen. Ik wensch je niet meer te zien. Ik... ik, die je beschermd heb, voor je gezwoged heb... ik ga. Voilà!”

„Ga maar!” brulde hij. „Een geweldige opruiming.”

Dat was het vreeselijke einde van hun samenwerking. De niet te vergeven woorden waren gesproken. Madame verdeelde rustig hun eigendommen. Zooveel voor Henri, zooveel voor haar. Ze was op den cent af nauwkeurig, zóó nauwkeurig zelfs, dat ze de loopende huur, alhoewel het een der eerste dagen van de maand was, niet vergat. Henri was alleen gelaten in het Sahara-achtige Maison Patou.

Verzoening was natuurlijk ondenkbaar. Het kwam in hun hoofden niet op. Ze mompelden slechts een toonloos en koel adieu, en madame wandelde met haar hoofd stijf rechtop en haar nens in den wind de zaak uit.

Henri Patou zwoer, dat hij zou sterven zooals hij geleefd had, als een eerzame vakman, die slechts prima eten kookt. Hij sukkelde de weken door, terwijl hij geld verloor en optrad als zijn eigen kassier, zijn eigen kellner... met nu en dan hulp... in een restaurant, zóó leeg, dat de stemmen van de muren terugkaatsten alsof ze je een klap in je gezicht gaven.

Om geld te sparen serveerde monsieur geen lunchen meer en diende alleen diners op. Zijn handen stonden nu heelmaal verkeerd. Graag zou hij de zaken een andere wending gegeven hebben.

Henri was te trotsch om iemand te vragen, waar z'n vrouw naar toe was gegaan. Hij leefde als een kluizenaar. De plaatselijke Fransche krant las hij niet meer. Op de „Vereeniging van Fransche Restauranthouders”, die zijn eenige verstrooiing was, liet hij zich niet meer zien.

Toevallig vond hij Yvonne's adres. Op zekeren dag, toen hij door de Montgomery Street slofte, werd zijn aandacht getrokken door een pas geschilderde, opzichtige zaak. De vensters droegen het opschrift „De Fransche Driedekker”.

Driedekker! Dat woord maakte hem misselijk. Maar toen hij vijandig naar de geverniste, ovale toonbank keek, zag hij een vrouwde figuur, welgedaan, glunderend en bedrijvig. Yvonne Patou in levende lijve.

De zaak was propvol, hoewel het nog niet eens het drukste uur van den dag was. Verscheidene klanten stonden achter hun krukken, terwijl ze op hun beurt wachtten. Anderen waren reeds, tegen den muur geleund, aan het eten. De zaak vertoonde opvallende teekenen van

welvaart. Eenzaam en verdrietig liet monsieur het hoofd hangen en sukkelde weg. Madame Patou eigenares van zoo'n vervloekte cafeteria. Hij kon het niet anders opvatten dan als een weloverwogen belediging aan zijn adres! En deze werd nog verergerd door de duidelijke welvaart van de zaak.

Toen hij weer thuis was en de afwezigheid van Yvonne erger voelde dan het gemis van een hand kon zijn, liep Henri in blinde woede en geheel in de war de keuken rond. Een man in dezen toestand, die aan zichzelf is overgeleverd, die alleen tegen zichzelf kan praten en medelijden met zichzelf heeft, gaat den verkeerden kant op. Sommigen begaan in zulke omstandigheden een ongeluk, anderen maken zich belachelijk. Monsieur Patou volgde de laatste richting.

Door eenzaamheid gekweld ging hij in de buurt van „De Fransche Driedekker” op de loer liggen, de zaak boosaardig vanuit portieken aan de andere zijde van de straat beglurend.

Dit had, behalve tijdverspilling, geen enkel gevolg. Maar wat kon het hem schelen, hij had tijd genoeg. Madame had het doorgaans te druk; misschien zag ze hem wel, maar dan nam ze geen notitie van hem.

Toen werd monsieur moediger. Hij begon voor „De Fransche Driedekker” op en neer te loopen en trok gezichten tegen de zaak. In het begin grijsde hij verachtelijk; toen de zaak desondanks nog steeds bloeide, stak hij zelfs z'n tong uit.

Nu kon madame niet meer doen alsof ze hem niet opmerkte. Ze werd rood tot in haar hals, en trachtte haar verlegenheid te verbergen. Daarbij kwam nog, dat Henri zoo slecht gekleed ging; hij trok zich van zijn uiterlijk blijkbaar niets meer aan. De klanten, die hem zagen, lachten. Eens stond er een man op en gooide met een welgemikt worp den lastpost een broodje toe.

Madame, die ten einde raad was, haalde haar schouders op. Wat moest ze er aan doen? Je kunt al dat soort dingen toch maar niet slikken, zelfs niet van een idioot. Ze belde de politie op, om aan den overlast een einde te maken.

Monsieur maakte juist een fluitend geluid, en rolde uitdagend met zijn oogen, toen brigadier Hooper arriveerde. Zoodra hem gezegd werd, dat de man buiten de oorzaak van het telefoontje was, nam hij Henri, niet te ruw, bij den kraag en verzocht hem weg te gaan. De brigadier was een meter tachtig lang. Met z'n lengte kwam Henri veel te kort. Maar z'n getergd gemoed gaf hem de kracht van twee mannen van zijn postuur... hetgeen ongeveer gelijk stond met anderhalf maal de kracht van den brigadier.

„Pak je biezen,” beval deze.

„Kalf,” gaf Henri hem ten antwoord, daar hij dit de meest beledigende uitdrukking vond, die in zoo'n omstandigheid gebruikt kon worden.

Een Fransche agent zou met zijn tanden geknars hebben, als hij voor kalf uitgescholden was, maar brigadier Hooper trok er zich niets van aan.

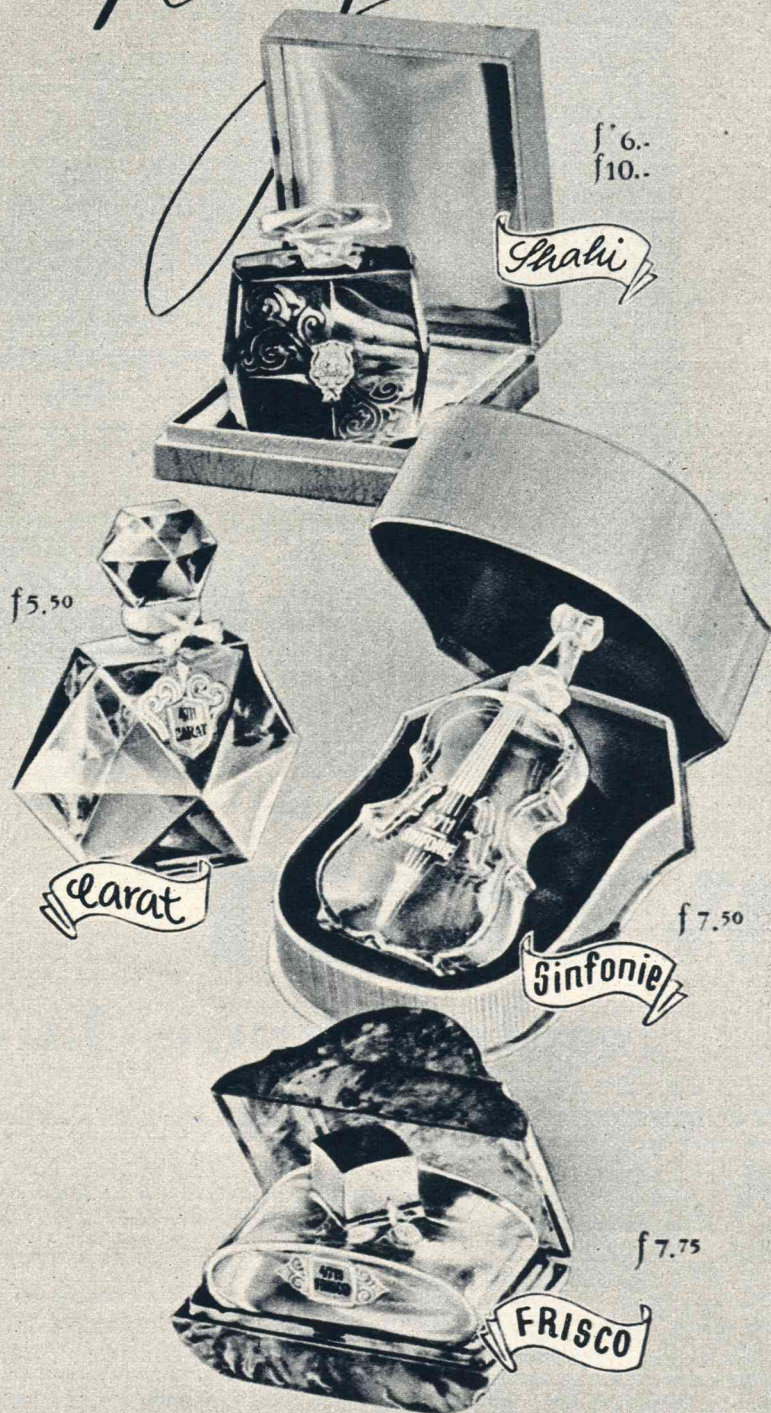
„Als je niet weggaat, zal ik je arresteren,” zei hij, Henri tegelijkertijd bij zijn nek optillend.

Van vechten wist Henri niet meer dan dat hij zijn beenen moest gebruiken om te trappen. Hij deed dit dan ook, en gaf een stevigen schop tegen de schenen van den brigadier. Madame Patou stond bleek, bevend en innerlijk ontdaan bij het raam. De brigadier begreep dat er een groot verschil was tusschen de kracht van hemzelf en zijn slachtoffer en trad daarom niet te hard

Nieuwe creaties in

& 4711.

Parfums

"4711", het wereld-vermaarde huis op het gebied van reukwaters, presenteert vier nieuwe, kostelijke parfums: Shahi, Carat, Sinfonie en Frisco. Geen zwoele, zware, exotische geuren... maar beschaafde, zachte, edele parfums, waarmee iedere vrouw zich gaarne omhult. Voor elk van de vier nieuwe parfums werd een karakteristieke, fraaie flacon ontworpen, - een lust voor het oog en een sieraad op de toilettafel.

Vervolg op blz. 14

Op den kookcursus wordt eerst een chapter voedingsleer gedoceerd en dan wordt onder leiding van de leerares het geleerde in praktijk gebracht: kunnen schillen en pitten van tomaten dan al niet in ieder gerecht geduld worden, dan moet ten minste het vrucht vleesch volledig gebruikt worden en mag daaraan in de zee niets achterblijven.

DE HOLLANDSCHE HUISVROUW OPNIEUW IN DE LEER

Vergeet u niet, dat Hollandsche Huisvrouw één begrip vormt. En 'n respectabel ook! Dat Hollandsche is niet maar een simpele aanduiding van toevallige nationaliteit. Alsof je net zoo goed Belgische of Bulgaarsche of Mexicaansche huisvrouwen hebt als Hollandsche. U spreekt van Hollandsche huisvrouwen, zooals u spreekt van Russische kaviaar of van Hongaarschen Tokayer, van Californische perziken of van Saksische kanaries. De landsnaam is zuiver een symbool. Van exclusieve kwaliteit. Als u uw huisvrouw, uw nieuwe haring of uw sigaren niet uit Holland betreft, wel, dan kunt u 't er misschien 'ns goed mee treffen — maar garantie hebt u nooit! En zooveel gerechtvaardigd gevoel van eigenwaarde heeft die gegarandeerde Hollandsche huisvrouw niet of zij onder-

werpt zich nog in roerende bescheidenheid en met aanstekelijk enthousiasme aan het veredelingsproces, dat er thans over heel het land wordt beproefd.

De Hollandsche huisvrouw gaat opnieuw in de leer. Want het gebrek aan aanvoer van buitenlandsche voedingsmiddelen en grondstoffen, krappe distributie van hier geteelde of voorradige producten en artikelen stellen thans elke huisvrouw voor problemen, die

Met wat aardappelen, melk en groenten bereid, kan een boonensoep 'n maaltijd met vleesch vervangen. De meer verwenden halen de schillen er nog uit.

Heel zorgvuldig de peterselieblaadjes van de steeltjes plukken!

Ja werkelijk, dat smaakt best!

Kwark met gehakte ui en peterselie, zou dat nu heusch straks een goed smeersel voor de boterham worden?

Zoo maakt u uien schoon, zonder dat de handen er naar gaan ruiken.

Zóó vuil is nu het weekwater geworden: door doelmatig weeten en spoelen vóór het wasschen komt u toe met veel minder zeep.

zij niet zonder schade voor haar gezin te licht kan tellen. Spijsbereiding en samenstelling der maaltijden dienen nu in 't bijzonder gericht te worden op het maximum aan nuttig effect, dat er met de nog bereikbare voedingsmiddelen te verschaffen is — op het behouden van alle aanwezige voedingswaarden in zoo smakelijk mogelijke schotels.

Maar dat niet alleen: ook het zeepgebrek stelt de huisvrouw voor netelige vragen: hoe de Hollandsche zindelijkheid op kleding en huishoudgoed hoog te houden, zonder de stoffen te schaden. En dan is er de noodzaak om ieder stukje textiel dubbel en dwars en weer opnieuw te benutten, om niet alleen voor een kleiner kind een pakje te maken uit dat van een grooter — maar zelfs omgekeerd!

Dat alles vraagt van onze anderhalf miljoen Hollandsche huisvrouwen een nieuwe, geperfectioneerde scholing. En die is over het geheele land ter hand genomen door den Voedingsraad (een onderdeel van den Gezondheidsraad), die daartoe een Commissie van Bijstand in het leven riep, waarin samenwerken de Stichting voor

Wetenschappelijke Voorlichting op Voedingsgebied, het Nijverheidsonderwijs voor Meisjes, de Commissie inzake Huishoudelijke Voorlichting, de Stichting voor Huishoudelijke Voorlichting ten Plattelande en de Departementen van Sociale Zaken, van Economische Zaken en van Onderwijs.

In iedere plaats van eenig belang is er een Commissie van Voorlichting. Op de eerste plaats organiseert die cursussen van elk vier lessen, in voedingsleer en koken, in waschbehandeling en in naaien.

Het zeer geringe cursusgeld daarvoor wordt nog geheven naar het inkomen. Ook worden demonstraties gegeven eveneens in vier lessen, die voor grootere groepen toegankelijk zijn.

Bij de cursussen is echter het voordeel, dat de deelnemers persoonlijk onder leiding der bevoegde

en ervaren leeraren zich praktisch kunnen oefenen in het geleerde. Den eersten keer wordt door velen naar Hollandschen trant de kat 'ns een beetje uit den boom gekeken, maar wanneer thuis in de praktijk gebleken is, dat de opgedane nieuwe kennis van belang was, dan ontwaakt het enthousiasme. En hoe

Heusch, nog voor het fijnste goed is wel een zeepsparend middel te vinden, dat geen gevaar oplevert.

Riskeeren hoef je niets — de leerares is overal bij de hand.

gezellig en huiselijk het er dan toegaat — daar zijn onze opnamen onweerspreekbare getuigen van.

We zien er de Hollandsche huisvrouw op haar best: bewust van de verantwoording, die de moeilijke tijden op haar schouders leggen — van de noodzakelijkheid en de mogelijkheid om gebrek aan materialen te vergoeden door wetenschappelijk verbeterde werkmethoden.

Teekenen, knippen en naaien — met veel berekening en overleg valt er met oude stof nog zooveel te beginnen, wanneer de puntenkaart geen uitkomst meer biedt.

(Eigen opnamen)

Olympia

PLANA

De eerste vlakke portable schrijfmachine, die de pretentie heeft een kleine kantooromgeving te zijn en die tevens door haar gering gewicht gemakkelijk mede te nemen is in het platte handige koffertje. Ze is voorzien van 45 bakelite toetsen, volautomatische tabulator, steekwals voor het schrijven op gelinieerd papier, automatische lintomschakeling, enz. Fraaie letter, lichte aanslag. En... nu nog voor den ouden prijs.

OLYMPIA SCHRIJFMACHINES N.V.
AMSTERDAM

Kantoor: Keizersgracht 626 - Tel. 35660
Winkel: Kalverstraat 103 - Tel. 35960

Zend mij zonder eenige verplichting uitvoerige prospectus van de PLANA-machine.

Naam _____
Straat _____
Woonplaats _____

Indien U dit blad niet wenscht te beschadigen kan aanvraag ook per brief of briefkaart geschieden, onder vermelding van den naam van dit blad.

„HIER EET MEN GOED”

Vervolg van blz. 11

op. Zijn geblesseerde scheenbeen deed hem ervoor terugschrikken, den kleinen man bewusteloos te slaan. Toen grijnsachte hij, terwijl hij Henri's nek als in een bankschroef klemde en kalm den neus van zijn slachtoffer begon rond te draaien, zooals hij het met een sleutel in een deur gedaan zou hebben. Blijkbaar was hij niet van plan hem erge pijn te doen en bedoelde hij het meer als een bestraffing voor een ondeugend jongetje, maar ongelukkigerwijze draaide hij te hard en het bloed begon uit het beledigde reukorgaan te stroomen.

Madame Patou zag het bloed en gilde. Ze rendde de deur uit en wierp zich op den brigadier.

„Brut! Schurk! Moordenaar! Bandiet!” schreeuwde ze.

Als verscheidene omstanders haar niet tegengehouden hadden, zou ze den brigadier toegetakeld hebben. Maar die trokken haar, onder spottende toeluchtingen van de samengestroomde menigte, weg. De brigadier wendde zich nu tot madame.

„Maar, mevrouw, u wilde dat ik hem hier vandaan zou brengen! Wat wenscht u nu eigenlijk?”

„Het is waar, dat ik hem weg wilde hebben, maar niet dat hij als een slaaf mishandeld werd,” riep madame uit. „... Henri, toe, zeg mij eens, ben je gewond...? Wat een bruto, om zoo'n best ventje te mishandelen.” Dit laatste werd natuurlijk tegen den brigadier gezegd.

Henri, die zich volkomen verpletterd gevoelde, staarde naar het plaveisel. „Noem jij dat een best ventje?” mopperde de brigadier, terwijl hij Henri nog steeds bij zijn kraag hield. „Die ratelslang bijt mij in mijn duim. Jullie kunnen alle twee je verhaal op het bureau vertellen. Vooruit, doorlopen!” Iemand stelde zich borg voor monsieur Patou. Wie het was, wist Henri niet, en hij trok er zich niet veel van aan ook. Hij had een berg misdrijven begaan, zooals verkeersbelemmering, verstoring van de openbare orde, verzet tegen een politieagent en geweldpleging... zij het dan in geringe mate. Hij verwachtte op z'n minst, dat hij levenslang de gevangenis in zou gaan, maar in zijn omstandigheden besloot hij er onverschillig voor te blijven.

Een feit is, dat hij er met een koopje afkwam. Hooper, wiens schenen geen pijn meer deden, maakte er op het bureau een grapje van en met een boete van vijf schillings en met de vermaning om van het jaar niet meer de rust te verstoren, werd de arrestant weer op zijn keuken losgelaten.

Maar hij ging met gebogen hoofd naar huis. Hij was een gebroken man. Men had het gewaagd zijn neus om te draaien, en hoe oneervol is niet het omdraaien van iemands neus. Als de mensen in Villers Cottèrets dat wisten! Een messteek in je rug was, hierbij vergeleken, nog een eervolle wond. Maar hoe bitter de wrok ook was tegen den brigadier, die hem vernederd had, groter was zijn haat tegen madame. Het was haar schuld, dat zijn eer bezoedeld was.

Toch bleef hij aan zijn werk. Zijn kookkunst leed er niet onder, want hij kon slechts het allerbeste maken. Somber gestemd bediende hij de weinige klanten, wien het niets kon schelen of ze in een grafkelder dineerden.... zulke lui heb je.

Wat madame betreft, op zekeren dag kwam ze Henri in de Market Street

tegen. Toen ze elkaar naderden begonnen haar oogen te glinsteren. Ze hield stil, terwijl ze zachtjes zei:

„Henri, mijn beste vriend, laat 't me even uitleggen. Asjeblieft, een enkel woord. Het was mijn bedoeling niet je te laten verwonden. Luister asjeblieft naar mij.”

Maar Henri klemde z'n tanden op elkaar, schoof z'n hoed achter op zijn hoofd, zette een hooge borst op en liep door. Toen hij voorbij was voelde hij, werktuiglijk, aan zijn neus. Twintig stappen verder draaide hij plotseling om en begon terug te rennen naar de plaats, waar hij Yvonne was tegengekomen. Hij keek naar alle richtingen, maar ze was niet meer te zien.

„Des te beter,” mompelde hij, weer terugzakkend in zijn verdooving, „des te beter!”

Maar het was „des te erger”. Monsieur had 'n gevoel alsof hij van binnen stierf. Iederen keer als hij naar de kassa keek kwam er een prop in zijn keel, die met rooden wijn niet weg te spoelen was.

Henri bemerkte op zekeren dag, dat de zaak weer beter ging lopen. Met groepjes van twee en drie kwamen zijn oude klanten terug. Henri nam Alphonse weer in dienst, die graag uit zijn nederig baantje naar Maison Patou terugkwam. Of het kwam doordat er nu een zachtere wind uit de buurt van de effectenmakelaars waaide, of dat de zakenmensen het bezuinigen moe waren geworden en nu verlangend waren naar een verandering, kon Henri niet weten, maar z'n kassa gaf aan dat de zaken een keer ten goede hadden genomen. En toch was monsieur Patou niet gelukkig.

Zijn vreeselijke herinnering ten spijt liep Henri ten slotte langs „De Fransche Driedekker”. Het was ongeveer twaalf uur en toch waren er slechts twee klanten binnen. Hij hing een korte poos in de buurt rond, liep dan naar binnen en ging ongemakkelijk op een kruk zitten.

Een magere kellnerin plakte haar kauwgummi onder de toonbank vast en vroeg waarmee ze hem van dienst kon zijn.

„Ik wil een driedekker hebben,” antwoordde hij.

„Oké. Wat voor soort?”

„Wat voor soort?” Henri was verbaasd te hooren dat er nog verschillende soorten driedekkers waren. „Wat voor soort?” herhaalde hij onnoozel.

„Mickey Mouse, Poppeye, Summer Cyclone, Red Bandit? Red Bandit is lekker, mijnheer.” De dienstster wees naar de gedrukte lijst aan den muur, waarop de verschillende soorten driedekkers genoemd stonden.

„Red Bandit,” echode monsieur Patou. De order werd aangenomen. Na een korte pauze vroeg hij bedeesd: „Is madame Patou hier?”

„Mevrouw Patou? Nee. Wist u dan niet, dat ze de zaak aan een restaurant-combinatie verkocht heeft? Geloof mij, ze heeft aardig wat verdiend. Ze was gisteren juist hier om haar spullen te halen.”

Monsieur zette groote oogen op. Hij stond van zijn kruk op en wierp een six-pence op de toonbank.

„Ik heb mij vergist,” legde hij uit, „ik heb geen honger. Hier is het geld. Au revoir. Eet asjeblieft dien bandiet op, met mijn beste wenschen.”

Ze had de zaak verkocht! Ze had goed geld verdiend. Dat zou misschien kunnen beteekenen, dat Yvonne naar Frankrijk terug ging. Ze was in „De

Wien
de mijter past,
zette hem op

MAAR . . . dan wordt ook van
U verwacht, dat U goeden
smaak bezit. U bewijst dit,
door een Osmia te geven.

OSMIA

Schrijft

prettiger!

Keuze uit talrijke
fraaie modellen voor
Dames en Heeren.
Zeer groot inktreser-
voir. Zichtbare inkt-
voorraad. Lekt niet.
Schriftelijke garantie.
Gewilde prijzen.
In alle goede zaken.

GEBR.

RIKKERS N.V.

AMSTERDAM

's-GRAVENHAGE

ROTTERDAM

Vergroot Uw energie,
versterk Uw
zenuwen

Gebruik eenigen
tijd Sanatogen
en U zult be-
merken, dat Uw
vermoeidheid
verdwijnt en
Uw werkkraft
toeneemt.

vanaf fl. 1.- per bus

SANATOGEN

het zenuwsterkende voedsel

N.V. A. WULFING & CO'S CHEM. PROD. - 'S-GRAVENHAGE

Zoo

van't
fornuis
op tafel

vuurvast JENA- GLAS

Zoo'n mooie, stevige schaal
van vuurvast Jena-Glas
is een nuttig en
welkom geschenk!

Verkrijgbaar in de goede huishoudzaken
Prospecti en inlichtingen bij:
N. Ordemann, Amsterdam-C.
Keizersgracht 742, Postbus 910

Fransche Driedekker" geweest om haar spullen op te halen. Henri rénde bijna naar huis, botste tegen zijn eigen restaurant op, ging zitten en streek met zijn handen door z'n weinige haar.

De telefoon ging. „Monsieur Patou,” zei de kellner, „de Fransche consul wenscht u te spreken.”

De Fransche consul. De duivel hale den Franschen consul! Wat trok hij zich van consuls aan? Maar wacht! Consul! Het kwam in Henri's benevelde brein op, dat de Fransche consul passen en visums verstrekke aan Fransche staatsburgers, die op het punt staan Amerika te verlaten. Ging Yvonne naar Frankrijk terug? Belde de Fransche consul hem op, om de noodige formaliteiten met betrekking tot Yvonne te vervullen? Patou sprong op en rende naar de telefoon.

„Allo! Allo!”

„Oui, spreek ik met monsieur Patou?”

„Oui, oui, oui, u spreekt met monsieur Patou van Maison Patou.”

De onstuimige vraag eindigde in een teleurgesteld zucht. Het oui werd zelfs op norschen en grimmigen toon uitgesproken. De aanvraag had niets uit te staan met Yvonne. Er werd alleen gevraagd of monsieur Patou een diner wilde serveeren voor een Franschen gast, die nu op het consulaat was en die graag een buitengewoon goed maal wilde hebben. De consul wist uit ervaring dat monsieur Patou het allerbeste opdiende. Hij, de consul, had Maison Patou ten warmste aanbevolen.

Henri's antwoord was kort: wilde de bezoeker slechts het gewone diner of wenschte hij iets bijzonders?

Het antwoord luidde dat de bezoeker een lekkerbek en een buitengewone fijnproever was.

„In mijn restaurant dineert men goed,” zei Henri. „Maar als het een lekkerbek is heb ik tijd nodig... een lekkerbek behoort dat te weten.”

Ah, dat was begrijpelijk. Maar zou monsieur Patou zoo vriendelijk willen zijn, een uitgezocht menu samen te stellen? De tijd, waarop gedineerd kon worden, werd aan monsieur Patou overgelaten. De prijs zou in geen geval een bezwaar zijn.

Al het andere was opeens vergeten. Henri's oogen glinsterden, toen hij in de telefoon sprak. Een fijnproever! Iemand, die buitengewoon eten kan waardeeren. Hij dacht snel na.

„Monsieur, het zal mij een genoegen zijn, uw vriend te bedienen. Ik raad u aan voor soep een „cresson” te nemen, van eigen vinding. Deze soep is verrukkelijk, betooverend. Daarna een tongfilet „Oncle Charles”. Dit meesterstuk is in heel Normandië beroemd. Ik heb dat van een Normandischen artist op ons gebied goed afgekeken. Daarna een kuikentje „La Padou”, genoemd naar de zuster van Brillat-Savarin. Werkelijk, dat is het beste van al wat er te krijgen is. Daarna een „Mascotte”, buitengewoon heerlijk. Als u het goedvindt zal ik een keuze uit de wijnen doen, goed? Deze zullen natuurlijk voortreffelijk zijn. Voila.”

Hij was Yvonne en alles vergeten, niet omdat hij niet meer van haar hield... integendeel, hij had haar nog steeds innig lief, maar Henri's ziel als kok, een geridderde ziel, was gestreeld. Het was ook zoo lang geleden, dat hij het genoegen had gehad voor een fijnproever te koken.

Hij haastte zich neuriënd naar de keuken. Daar nam hij een twaalfstal tongen uit de ijskast en onderzocht ze nauwkeurig. De eene was te groot, de andere te klein; deze zou niet plat

blijven liggen. Ten laatste vond hij de goede tong... een prachtige tong. De „court-bouillon”. Ah, dien „court-bouillon” door en door te laten koken, aangemengd met Chablis. Dat was het geheim van de tong „Oncle Charles”. Dan voor het kuiken „La Padou”. De uien uiterst fijngesnipperd en in de boter gefruit... maar vooral niet bruinebakken. Waar waren de zwezeriken, de saucijsjes en de verse paddestoelen voor de weergalooze saus?

Een groot kok voelt zijn tijd aan. Het was niet noodig dat hij naar de klok keek. Het was een gewoonte van de klok geworden, gelijken tred met Henri te houden. Alles zou op het juiste oogenblik klaar zijn, en als de bezoeker werkelijk een fijnproever was, zou hij geen oogenblik te laat komen. Hij zou vroeg zijn, om van een apéritif te genieten, en de fijne geuren, die uit de keuken opstegen, in te ademen.

Op een gegeven oogenblik voelde monsieur Patou dat het tegen half acht liep. Hij ging met zijn witte muts op naar de deur en wenkte Alphonse.

„Vriend,” zei hij tot den kellner, „vergeet vooral niet dat we een fijnproever bedienen. Alles is toch keurig in orde, niet?”

Alphonse keek naar het hoektafeltje met zijn sneeuw wit laken en zijn flonkerende glazen, en knikte.

Op dat oogenblik werd de deur geopend en trad madame Patou binnen. Met een bedaarden pas, maar met oogen die hunkerden naar liefde, kwam ze de met loopers belegde zaal door, terwijl ze smachtend glimlachte.

„Monsieur,” zei ze schuchter. „Ik... ik... wensch te dineeren. Ik heb een reusachtigen trek in goed eten, dat door een artist bereid is.”

Henri's hart begon te bonzen. Maar hij herinnerde zich zijn mishandelden neus en beheerschte zich. Hij was zelfs een beetje stijf en beantwoordde de beleefde vraag even beleefd:

„Als madame een fijnproever is, zal ze begrijpen dat goed eten niet zoo snel bereid kan worden als in een... cafeteria.”

„Ah, dat weet ik wel, monsieur. Daarom bestelde ik... had ik een vriend, die mijn diner op tijd bestelde. Een soep „cresson”, een tong „Oncle Charles”, een kuiken „La Padou”.

„Dus jij bent de lekkerbek,” schreeuwde monsieur Patou ongeloovig. „Maar het was de Fransche consul...”

„Ja, monsieur, ik ging naar den Franschen consul om raad, en ik had zoo'n trek in goed eten. Ik heb maandenlang niets dan afval gegeten en ik snakke naar iets lekkers, omdat ik sinds jaren aan goed eten gewend ben.”

De trekken om Henri's mond werden zachter. Zijn oogen begonnen te glinsteren, hij boog diep, zwaaide zijn linkerhand in de richting van het hoektafeltje en zei: „Madame is juist op tijd. Alphonse, help madame! Koel nog een flesch Ackermann, en zet hier nog een bord neer. Ik zal met madame dineeren.”

Hun oogen ontmoetten elkaar; de Patou's keken elkander na langen tijd weer als liefhebbende echtgenooten aan.

„Henri, mijn schat, ik verlangde zoo naar goed eten en naar jou!”

„Mijn lieveling, ik heb denzelfden honger als jij! Ik ben een ellendeling! Ik ben een gek! Laten wij gaan dineeren.”

En tot groote verbazing van de klanten, sloeg de eigenaar van Maison Patou de armen om zijn gast heen en begon als een dwaas te huilen.

Een verrassing van St. Nicolaas!

Een flacon Oud Sandel Water zal steeds als geschenk met vreugde ontvangen worden. Kostelijk is de frisschende geur van de fijne oliën, afkomstig van de edele houtsoorten uit de tropische oerwouden.

Oud Sandel Water,
alleen echt met de brik

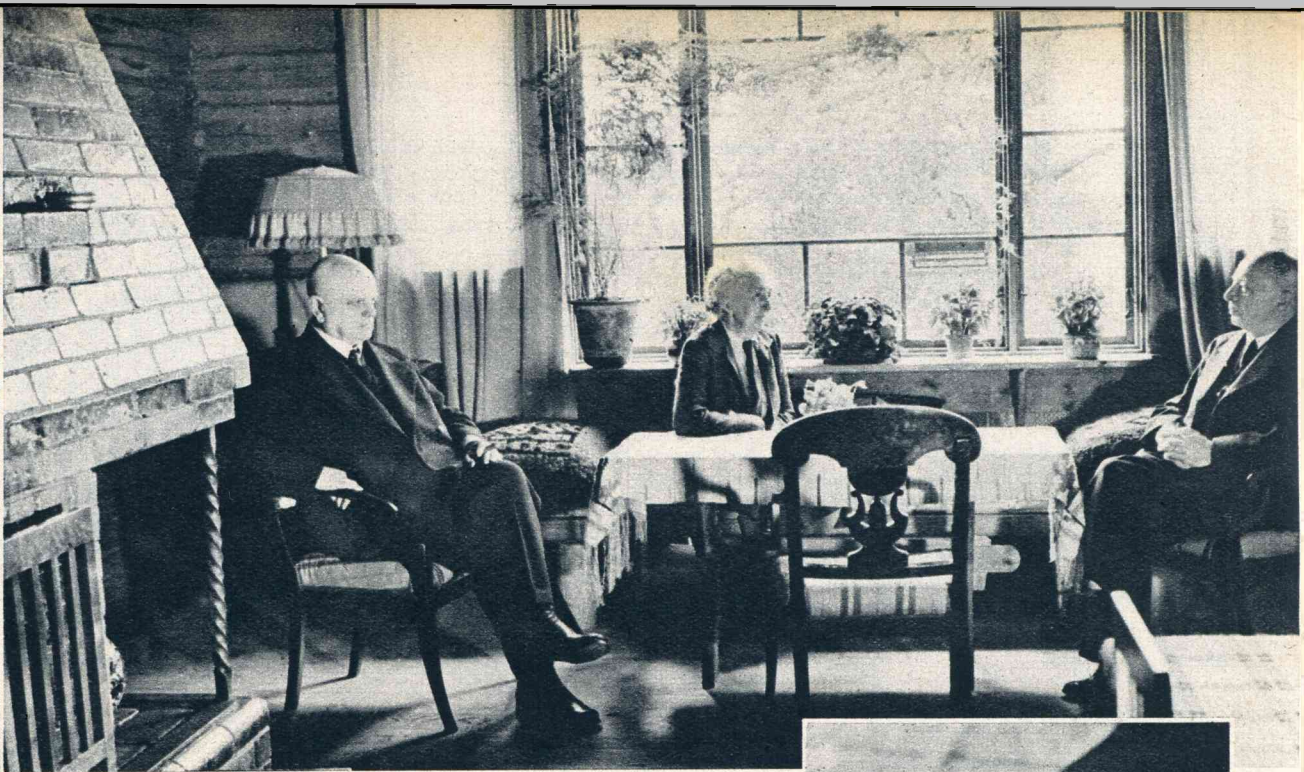
NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Een feestelijk kapsel

voor de Opera! Men wil immers niet alleen zien, maar ook gezien worden! En het is nog altijd zoo: „Mooi haar valt op!” De voorwaarde voor zulk een verrukkelijk avondkapsel is steeds de zeepvrije, niet-alkalische haarverzorging met „Zwartkop”

ZWARTKOP SHAMPODOR SHAMPODOR-BLOND

Prof. Sibelius met zijn vrouw en een gast.

Bij den componist van „Finlandia”, Jean Sibelius

***Een huis tusschen ruischende
boomen en kabbelende meren***

*De hand van Sibelius en zijn muziek-
handschrift.*

Prof. Jean Sibelius, grootmeester der Finsche muziek.

De natuur van Finland met haar rijke afwisseling van donkere wouden, glanzende meren, steile klippen en ronde heuvels, in haar liefelijkheid en romantische wildheid, heeft menigmaal de Finsche kunstenaars geïnspireerd. Ook Jean Sibelius, die heden ten dage voor welhaast iedereen een goede bekende is, vond in de liefde voor zijn land aanleiding tot de schepping van vele zijner composities, waarvan de naam „Finlandia” (1899) getuigt, en zijdelings ook „Pan en Echo” (1906), „Dryade” en zijn muziek bij Shakespeare's „De storm” (1926).

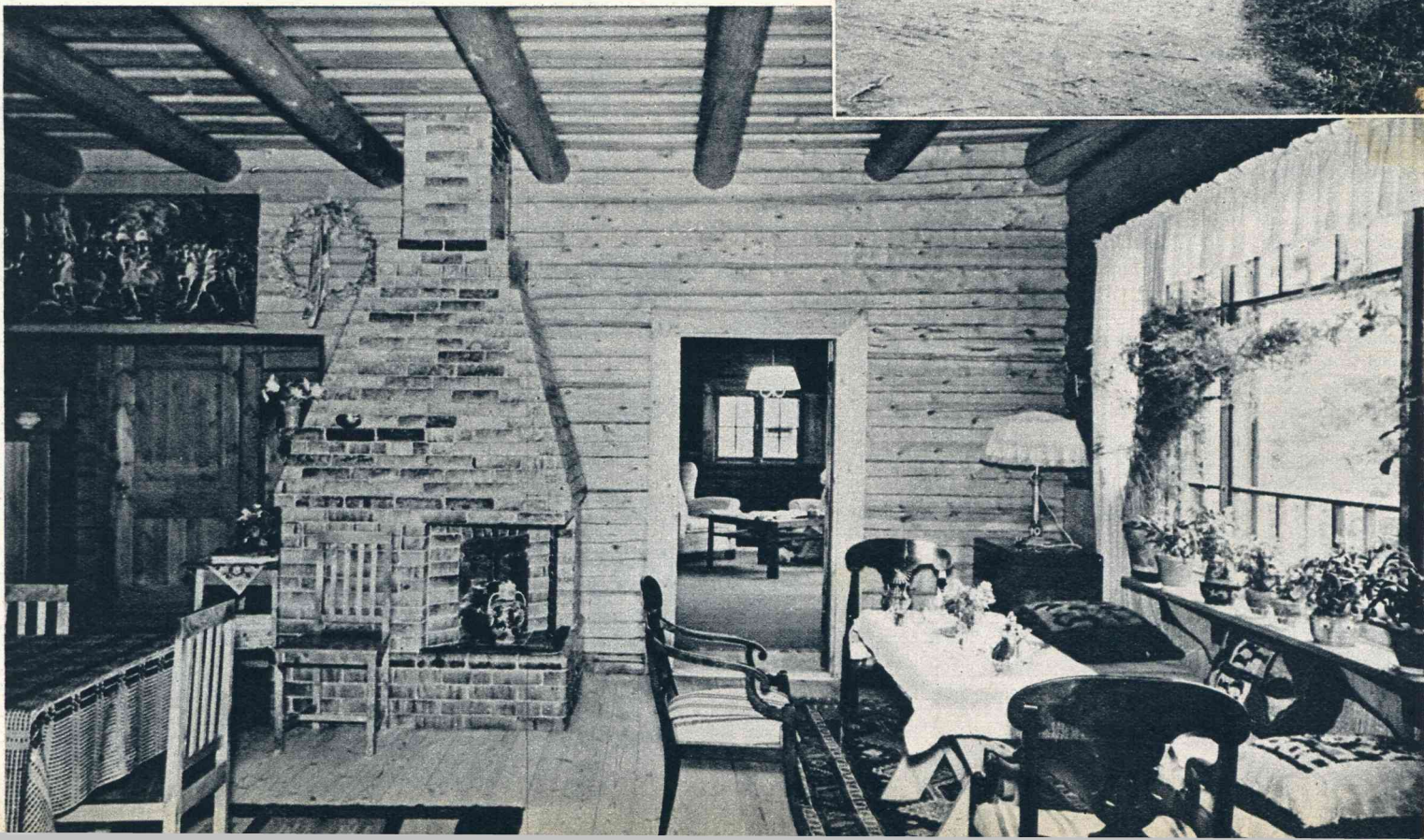
Jean Sibelius werd op 8 December 1865 in Hämeenlinna als zoon van een arts geboren.

Hij groeide op in een zeer kunstzinnig milieu en vestigde reeds op zeer jeugdigen leeftijd zijn naam als componist doordat hij een eigen Finschen stijl schiep, die later door andere, jongere Finnen verder werd ontwikkeld.

Sibelius is in zijn land dus een voorvechter, de algemeen geachte grondvester der muzikale cultuur, en werd dan ook in 1916 tot professor honoris causa der universiteit te Helsinki benoemd. Zijn werken werden in den laatsten tijd ook veel in Europeesche muziekcentra gespeeld, zoo vaak zelfs, dat men sprekend over Finsche muziek onwillekeurig meteen zegt: Jean Sibelius.

Te Tuusula te Järvenpää ligt temidden der ruischende boomen en in de nabijheid van de Finsche hoofdstad Helsinki het huis „Ainola”, dewoning van den componist Sibelius.

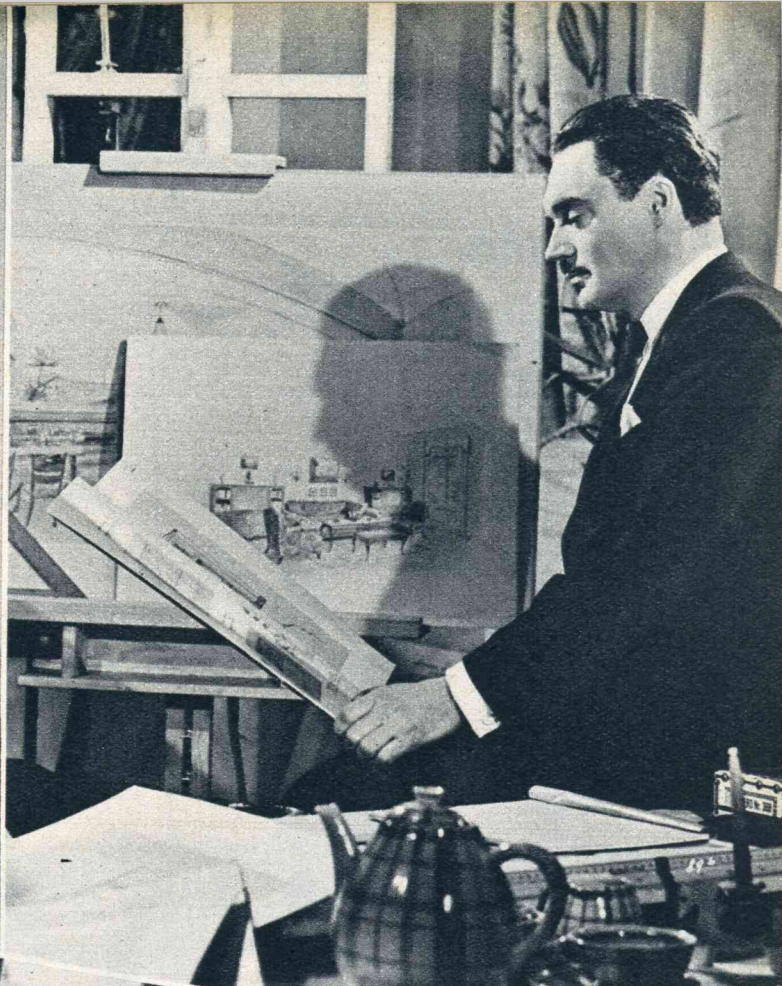

Een kijkje in de huiskamer van huize „Ainola”. Merkwaardig is de toegepaste houtbouw en de gemetselde haardkachel tegen den achterwand.

(Foto's „Suomen Matkat”)

Olga Tschechowa als Nora Ottendorf.

Lennuurt (Gustav Diessl) als de aanvankelijk afge-
wezen minnaar, die ander-
maal zijn geluk beproeft
als hij meent dat het huwe-
lijk van zijn aangedene
gestrand is.

Verdachte ontkent

Deze D.F.E.-film der Ufa is een huwelijksdrama dat ten slotte niet zoo'n vaart loopt als de opeenstapeling van conflicten zou doen vermoeden. De regie ervan werd gevoerd door Otto Linnekogel.

Dit is een liefdesdrama, dat gelijk zoovele perikelen Amors voor de rechtbank wordt uitgevochten. De oorzaak is een moordaanslag, van den eenen minnaar op den anderen. De dader stelt zich buiten het bereik van de Justitie, doch laat een brief achter, waarin hij het voorwerp zijner liefde beschuldigt hem tot den moord te hebben aangezet. Die vrouw (Olga Tschechowa) ontkent natuurlijk en terecht. Want uit al hetgeen er aan voorafgegaan is, heeft de toeschouwer kunnen opmaken, dat zij aan den moord part noch deel heeft en dat die heele beschuldiging schijnbaar een soort wraakneming is van den teleurgestelden minnaar. Het: mir nichts, dir nichts is vermoedelijk zijn heele redeneering geweest. Hij heeft nu in zoo-verre succes, dat zij als medeplichtige voor de rechtbank wordt gedaagd en zich verantwoorden moet. Het proces staat of valt dan met het getuigenis van een getuige, doch die weigert op niet bijster overtuigende gronden te spreken. Vandaar heet deze film dan ook oorspronkelijk: Ich verweigere die Aussage. Op die weigering wordt alles toegespitst en het is dan ook min of meer een teleurstelling, dat het slot van de film wel een rechterlijke uitspraak, doch geen verrassende oplossing van het proces brengt. Het geweigerde getuigenis wordt eenvoudig terzijde gesteld en de rechters geven de vrouw weer aan haar man terug.

Al biedt het slot van dit drama dan ook geen bevrediging, dat, wat er aan voorafgaat, doet dat wel. Het stelt een probleem tussen een verwaarloosde vrouw, wier echtgenoot bovendien niet al te karaktervast is, en een hardnekkigen aanbieder, die van den huwelijksstorm gebruik maakt om zijn kans waar te nemen. De gevolgen zijn zooals gezegd een rechtszaak, waarbij de vrouw de klap-

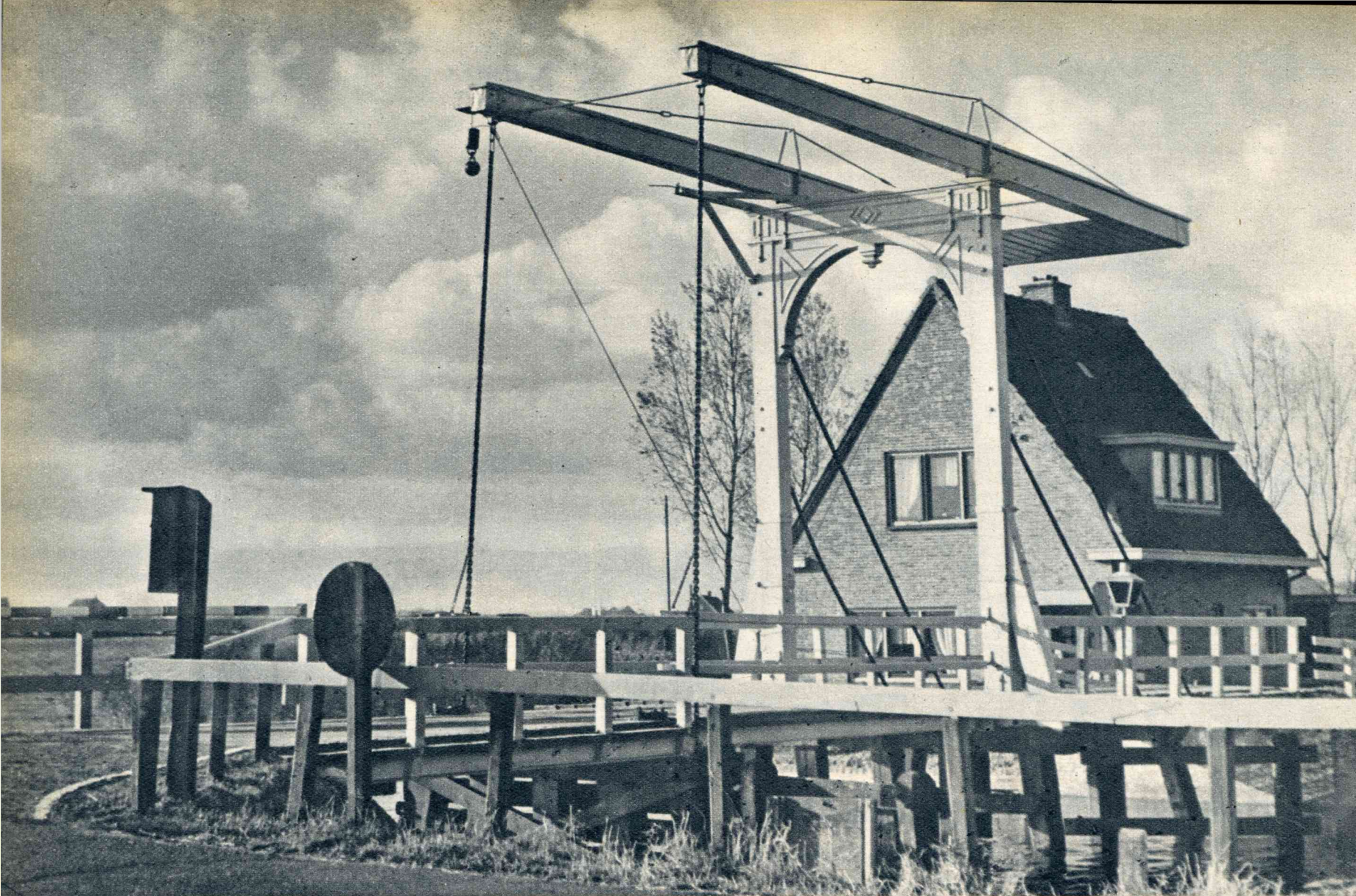
Een blik in de rechtszaal tijdens het proces dat deze film beschuit. In de beklaagdenbank zit Nora Ottendorf, terwijl haar vriendin (!) Marianne (Hanne Mertens) weigert de woorden te spreken welke haar zouden ontlasten. Als president van de rechtbank fungeert Paul Otto, terwijl Hans Brausewetter de verdachte is.

(Foto's Ufa)

Heinz Ottendorf (Albrecht Schönhals) die ervan overtuigd was dat welstand alles was en die door zijn onstandvastig karakter zijn huwelijksge-
luk herhaaldelijk in de waagschaal stelt, welke levenshouding hem ten slotte noodlottig wordt.

Een der pittoreske ophaalbruggetjes, die het dorpje Katwoude zoo'n schilderachtig aanzicht geven.

NOORD-HOLLANDS KLEINSTE GEMEENTE

Voor de laatste maal zijn de gemeenteraadsleden van Katwoude bijeengekomen, want het dorpje is een der vele kleine gemeenten, die door de voorgenomen fusie zullen ophouden zelfstandig te bestaan. Het gaat deel uitmaken van het visschersplaatsje Monnikendam, waarmede het nu reeds zijn burgervader, den heer Th. Heikens, deelt.

Katwoude heeft geen roemruchte geschiedenis achter zich, misschien zullen enkelen van ons het kennen door het kleine jachthaventje aan het IJsselmeer, dat enkele jaren geleden werd geopend, nadat er in den gemeenteraad bijna klappen om gevallen waren. De gemeenteraad van Katwoude is n.l. wel klein, maar daarom des te flinker en wakkerder van geest. Er zijn twee wethouders en vier gewone raadsleden, die het wel en wee van 234 Katwouders in hun handen houden. En die Katwouders weten drommels goed wat ze wel en wat ze niet willen, en . . . dat haventje was hun veel te modern, en zou groote stoornis veroorzaken in hun rustig leventje. Het is namelijk nog niet zoo heel lang geleden, zegge zestien jaren, toen eindelijk, na veel gepraat en gedoe, tot den aanleg van electriciteit besloten werd, en dat er drie huizen zijn die een telefoon hebben, beteekent voor de Katwouders nog steeds 'n bron van groote verbazing over zulk een vooruitgang. Merkwaardig mag het dus misschien genoemd worden, dat deze gemeente, die de kleinste is van Noord-Holland, en bijna de kleinste van Nederland, tegelijkertijd naar verhouding de rijkste is. Maar u kent de Katwouders niet zooals wij ze kennen; 't zijn uiterst spaarzame mensen, met weinig eischen, behalve dan hun rust en zelfstandigheid, ze geven niets om

mooie wegen of kostbare gemeente-instellingen, trouwens op 234 menschen zou dat wel ietwat overdreven zijn ook. Er is een éénmansschool, en verder is er 't raadhuis, dat is een flink huis van twee etages, het grootste in het dorp. En de eene lange weg, die in het dorp te vinden is, werd pas gebouwd toen Katwoude deel werd van 't hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier. Voordien hadden de Katwouders zich best tevreden gevoeld met een knus, stoffig landweggetje. En nu verdwijnt de gemeente Katwoude, en plotseling is dit plaatsje daardoor

De bode van Katwoude draagt ten teken van zijn waardigheid 'n penning, waarop het wapen van het dorpje prijkt: „Een Cat sittende op eenen Boom”, waaromheen de woorden „Waterschap de Polder Katwoude”.

De laatste dagen van Katwoude

Het raadhuis van Katwoude, het grootste van de twintig huizen in het dorp.

De laatste gemeenteraadsvergadering en wethouders. Vol weemoed leden de oorkonde van Katwoude, dateerend uit de 16

eigenlijk pas bekend geworden. mee zooals met vele andere di het was er te rustig, te vre hoorde of zag men het niet. was vastgelegd in archief Cadwondt duikt het eerste kingsakte van Jan van He Beaumont, uit het jaar 1 plaatsje hevig door overstrom bleef het bestaan, en kreeg zel gemeenteraad, en een eigen zeg Cat sittende op eenen Boom pronkt de bode van het dorpj een insigne op zijn jas; en oo perkament, de oorkonde van Ka heid, hangt dit zegel van de

Zonderling mag het heeten, aan het IJsselmeer ligt, toch is, maar een echt boerendorp, voor honderd jaren de inw landje bebouwen. Terwijl Vole dam met hun haringbuizen en zeeën overvoeren, bleven de thuis. Van amusementsleven, opvatten, is in Katwoude geer

son der hou nie in wel wa: V een A hoe De van wen No de

De laatste gemeenteraadsvergadering van burgemeester en wethouders. Vol weemoed bestudeeren de raadsleden de oorkonde van Katwoude's zelfstandigheid, dateerend uit de 16de eeuw.

eigenlijk pas bekend geworden. Het ging er namelijk mee zooals met vele andere dingen in onze wereld: het was er te rustig, te vredig, te kalm en dus hoorde of zag men het niet. Het bestaan ervan was vastgelegd in archieven en de naam Cadwoudt duikt het eerste op in een schenkingsakte van Jan van Henegouwen, heer van Beaumont, uit het jaar 1323. Alhoewel het plaatsje hevig door overstromingen geteisterd werd, bleef het bestaan, en kreeg zelfs in 1566 een eigen gemeenteraad, en een eigen zegel, voorstellende „een Cat zittende op eenen Boom”. Met zoo'n zegel pronkt de bode van het dorpje, hij draagt het als een insigne op zijn jas; en ook aan het vergeelde perkament, de oorkonde van Katwoude's zelfstandigheid, hangt dit zegel van de kat-op-den-boom.

Zonderling mag het heeten, dat dit dorpje, dat aan het IJsselmeer ligt, toch geen visschersdorp is, maar een echt boerendorp, waar heden juist als voor honderd jaren de inwoners tevreden hun landje bebouwen. Terwijl Volendam en Monnikendam met hun haringbuizen en walvischschepen de zeeën overvoeren, bleven de Katwouders rustig thuis. Van amusementsleven, zooals wij dit heden opratten, is in Katwoude geen sprake. Men gaat bij elkaar op de koffie en soms komt er 'n venter aan de deur, die aan moeder de vrouw zijn spullen tracht te slijten. Men houdt zich op een afstand in Katwoude, men voelt niet voor dat moderne gedoe, de kinders treden er in de boerenklompen van hun vaders, en een huwelijk wordt gesloten met een kind van de bureu, waarbij dan 't geheele dorp als familie aanwezig is.

Wat er in den gemeenteraad besloten werd, werd eerst door 't heele dorp besproken en goedgekeurd.

Angstig denken de Katwouders aan de toekomst: hoe moet dat worden, nu zij maar een deeltje uit

De wethouder van financiën in Katwoude, die van beroep melkboer is. Hier staat hij in zijn werkkleed met het juk over de schouders.

Nog heden komt de venter langs de deur om moeder de vrouw prentbriefkaarten, schrijfpapier en inkt te verkoopen.

Rust en stilte heerschen langs de kusten van het IJsselmeer bij het dorpje Katwoude.

zullen maken van Monnikendam? En vooral, wat moet dat worden met de belastingen, want dat is een belangrijk punt voor de boeren van Katwoude, die tot heden in de laagste belastingklasse zaten.

Met weemoed lazen burgemeester en wethouders van Katwoude voor de laatste maal de perkamenten oorkonde hunner zelfstandigheid. Katwoude was klein en beteekende in het wereldgebeuren heel, heel weinig, maar het was vrij, het was heelemaal zijn eigen baas, en in de toekomst is groei misschien mogelijk, maar zal dat de vrijheid vergoeden?

Op den weg van Katwoude naar Monnikendam troffen wij de eerste visschers aan.

De lange rechte weg die 't dorpje precies doorloopt; aan weerszijden van den weg staan de weinige huizen.

(Foto's Ass. P.)

STE
NTE

Geef 'Boldoot met Sint Nicolaas!

Reeds in 1789 was een „Boldoot-geschenk” een bewijs van goeden smaak... en van een juist begrip van hetgeen een vrouw bekoorde... Een mooie flacon Eau de Cologne Boldoot is sedert dien tijd steeds een geliefd (en zeer gewaardeerd!) geschenk geweest! Dat zult U ook nu met Sint Nicolaas ervaren. Laat Uw geschenk dus zijn:

Eau de Cologne
Boldoot

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

KOOP OP UW ZEEP BONNEN SUNLIGHT ZEEP,

HET
BEHOUD VAN UW
WASGOED

EEN HEEL PAK SLECHTS 13 CT.
VERKRIJGBAAR OP TWEE BONNEN

3145 0141

FELIX HAMMER: Redder

KORTE INHOUD. Sir Humphrey Seymour ontvangt in Afrika van z'n vrouw Carlotta te Londen een telegram, waarin hem verzocht wordt onmiddellijk over te komen, daar z'n dochters Lisa en Ruth onhandelbaar geworden zijn en zich met een paar onmogelijke jongelieden verloofd hebben. Per vliegtuig vertrekt hij naar Croydon, waar hij door Lisa wordt afgehaald. Opgevoonden stelt z'n vrouw hem van den toestand op de hoogte: Ruth is verloofd met Stevan Voroski, een Russischen prins, die als kellner in z'n levensonderhoud voorziet, en Lisa met een zekeren Albert Blain, een beroepsvoetballer. Hoewel z'n vrouw erg met den Russischen prins ingenomen schijnt te zijn, is sir Humphrey op deze verlovingsen allesbehalve gesteld. Op aanraden van z'n vriend, lord Ayloner, stelt hij zich in verbinding met Felix Hammer, een „huwelijksmakelaar”, wiens beroep het is, menschen bij elkaar te brengen, die bij elkaar hooren, maar anderen, die niet voor een huwelijk geschikt zijn, van elkaar te verwijderen. Alfred heeft 'n onderhoud met sir Humphrey. Hij vertelt hem, dat hij 's zomers voor ingenieur studeert en binnenkort z'n examen hoopt te doen. Sir Humphrey verbiedt hem met Lisa te trouwen.

naar de ander en Ruth vervolgde, zich tot haar moeder wendend:

„Arme Stevan! Hij was in een van zijn zwaar-moedige buien. Hij zei al dien tijd geen woord.”

„Wat!” Sir Humphrey ging rechtop zitten. „Hij gaat met je mee naar je vrienden en zegt dan niets?”

Zij was een booze geest, maar een aanhankelijke, edelmoedige booze geest en prettig om naar te kijken. Hij had haar werkelijk aan de Paramount moeten verkoopen, bedacht sir Humphrey. Zij had een fortuin kunnen verdienen.

Ruth maakte zich ten slotte los en keek naar hem op.

„Humphrey, ik ben zoo vreeselijk, zoo vreeselijk gelukkig.”

Sir Humphrey zei niets. Het scheen niet noodig te zijn. Ongetwijfeld zou de zaak nu los komen en zou hij de duizenden redenen vernemen waarom Stevan van ieder ander versilde en hij zou er geen enkele van begrijpen, dat wist hij ook.

Maar Carlotta kwam binnen en voor-kwam voorloopig de niteenzetting.

„Ruth, lieveling!” Zij scheen verbaasd. „Ik dacht, dat je niet vóór morgen terug zou komen.”

„Ik kon niet wachten,” zei Ruth met diepe stem. „Ik verlangde er zoo naar, Humphrey te zien en hem alles te vertellen.”

„Dat is erg lief van je, Ruth,” vervolgde Carlotta hartelijk. „Is het niet aardig van haar, Humphrey? Zij is een schatje. Ik wilde, dat Lisa half zoo lief was. Die vreeselijke Pamela is het heele huis doorgezworven en wil maar niet bij ons komen. Was het een prettig partijtje, lieveling?”

„O, dat ging wel,” zei Ruth.

„Ik vermoed, dat Stevan vanavond weer naar zijn werk moest. Daarom ben je zeker zoo vroeg gekomen.”

„Maar ik zei je, dat ik om Humphrey kwam.”

„Ja, liefje, dat weet ik, dat weet ik. Maar ik had nooit gedacht, dat Stevan de Ackroyds aardig zou vinden. Zij zijn zoo vreeselijk materialistisch en plomp en ongevoelig.”

„Hij vond ze inderdaad erg antipathiek,” gaf Ruth toe. „Gedeeltelijk is dat de reden waarom we weggingen. Maar —” zij wendde zich met een dramatisch gebaar tot haar vader — „ik verlangde er werkelijk naar, je te zien, Humphrey. Je weet, dat ik er naar verlangde. Ik houd zoo van je.”

„Zeker, zeker,” zei sir Humphrey sussend. „Maar heeft Stevan zoo de gewoonte om plotseling weg te wandelen als hij de menschen antipathiek vindt?”

„Maar natuurlijk, Humphrey, waarom niet?”

„Heel verstandig dat te doen!” voegde Carlotta er bij. „Ik wilde wel, dat ik het zelf jaren geleden had gedaan. Denk eens aan al die uren van verveling, die ik zonder noodzaak heb doorgebracht.”

„Hij is niet als andere menschen!” zei Ruth.

Sir Humphrey staarde van de een

„Stevan is erg gevoelig,” merkte Carlotta aan, alsof dit voldoende verklaring was voor alles.

„Dat kan ik wel aannemen,” bromde sir Humphrey. „Maar het lijkt me nogal overdreven om niet te praten, omdat je de menschen antipathiek vindt.”

„Dat was het niet alleen,” vertelde Ruth hem minzaam. „Maar het was ook een verjaardag.”

„Een verjaardag?” Sir Humphrey begreep er nog niets van.

„Stevan is erg gevoelig voor verjaardagen,” legde Carlotta hem vriendelijk uit. Daarop wendde zij zich tot Ruth en vroeg belangstellend: „Wat voor soort verjaardag was het ditmaal, lieveling?”

„Het was die,” antwoordde Ruth plechtig en droefgeestig alsof ze op het tooneel stond, „het was die, waarop zijn overgrootvader al zijn lijfeigenen heeft vermoord.”

„O ja,” mompelde Carlotta. „Hij is daar erg van onder den indruk.” Zij merkte, dat sir Humphrey nog steeds den draad van hun gedachtengang niet scheen te kunnen volgen. „Je moet het trachten te begrijpen, Humphrey, lieveling,” vervolgde zij. „Stevan wijdt den ondergang van het Russische keizerrijk aan het gedrag van zijn overgrootvader. Het is erg naar voor hem.”

„Niet half zoo naar als het voor de lijfeigenen geweest moet zijn,” merkte sir Humphrey droogjes op. „Mag ik vragen of hij er veel van die verjaardagen op na houdt?”

„Heel wat. Maar hij is erg aardig als hij er weer overheen is, nietwaar, Ruth?”

„Hij is heerlijk!” zei Ruth met haar diepe stem.

„En wat doe je,” vroeg sir Humphrey aan Ruth, „als hij een van die verjaardagen heeft?”

„Ik zit alleen naast hem en houd zijn hand vast,” zei Ruth eenvoudig. „Hij zegt, dat ik een groote steun voor hem ben.”

Sir Humphrey leunde achterover en zuchtte.

„Hm, zoo, zoo,” zei hij ten slotte. „Nu, jullie moeten prettige dagen gehad hebben.”

Een oogenblik was er stilte. Sir Humphrey keek van Carlotta naar Ruth en van Ruth naar Carlotta, zich afvragend hoe de conversatie zou zijn in een krankzinnigengesticht voor rijke lieden. Hij had in de laatste tien jaar dikwijls zoo naar hen zitten kijken, tegen beter weten in hopen, dat ze hem voor den mal zaten te houden. Maar het bleek altijd, dat ze volkomen in ernst hadden gesproken. Ook nu waren ze vol ernst en hij vond, dat hij er maar van moest maken wat er van te maken viel.

„Nu ja,” zei hij tegen Ruth, „laten

in den nood

DOOR LAURENCE KIRK

we niet op die verjaardagen letten. Wanneer breng je Stevan eens mee om kennis met me te maken? Dat moet in de eerste plaats gebeuren, is het niet?"

"Nee!" Ruth schudde droevig haar hoofd. "Ik ben bang, dat dat onmogelijk is."

"Maar waarom ter wereld...?"

"Ik kan hem niet meebrengen, Humphrey, liefste."

"Nu, stuur hem dan. Laat hem hier komen. Ik wil dien jongen man zien."

"Ik kan het niet doen. Stevan is zich heel diep bewust van zijn positie. Ik ben bang, dat jij naar hem toe moet gaan."

"Ik! Wat?"

"Je moet naar hem toe gaan, Humphrey. Het is een oude familie-traditie van de Voroski's."

"Wel, wel!" Sir Humphrey sprong woedend op. "Wil je me vertellen, dat ik naar hem toe moet gaan en zijn toestemming moet vragen voor dat krankzinnige huwelijk?"

"Ik houd van hem, Humphrey. Ik zie niet in, waarom je het niet zou doen."

"Nu, dat zie ik wel in en ik mag gehangen worden als ik het doe. Ik wil hem hier op het matje hebben."

Ruth kon geen tragischer gezichtje zetten en daarom greep Carlotta in.

"Nu, lieve Humphrey," zei ze sussend. "Wind je nu niet op. Het doet er toch niet toe, waar je Stevan ontmoet, als je hem maar ontmoet en alles goed geregeld wordt."

"Het doet er heel veel toe," barstte sir Humphrey los.

"Maar, lieveling, geen Voroski heeft ooit iemands permissie hoeven vragen om met zijn dochter te trouwen. Zij nemen ze eenvoudig. Dat is de gewoonte, de familie-traditie."

"Ik neem aan, dat ze dat doen. Maar geen Voroski is nog ooit kellner geweest, is het wel?"

"Nee, lieveling, zeker niet. Dat is heel ongewoon."

"Nu, dan kunnen ze ook wel eens hun familietradities gaan herzien. Het wordt hoog tijd. En over familie-traditie gesproken: het is altijd traditie bij de Seymours geweest, een man, die verliefd wordt op één van hun dochters, op het matje te roepen en hem te zeggen, dat hij niet deugt."

Hij ging nadrukkelijk zitten en Ruth ging onmiddellijk tegen hem aanleunen.

"Humphrey, lieveling," mompelde zij zachtjes. "Je bent erg lief. Ik houd zooveel van je."

Sir Humphrey beheerschte zich en tikte op haar haar.

"Ik houd ook van jou, Ruth," zei hij, "daarom wil ik niet, dat je jezelf vergooit."

"Maar ik vergooi mezelf niet," kirde Ruth. "Ik word een morganatische vrouw. Ik heb er altijd naar verlangd, een morganatische vrouw te worden."

"O, lieve deugd!" kreunde sir Humphrey. "Wil je me zeggen, dat ze daar nog altijd mee bezig zijn?"

"Maar natuurlijk, lieveling," zei Carlotta opgewekt. "Het zou een groote fout zijn, zulke schilderachtige gewoonten uit te laten sterven. Denk eens aan de oude kleederdrachten en Sinterklaas!"

Sir Humphrey negeerde Sinterklaas. "Moet ik aannemen," vroeg hij

koeltjes, "dat Stevan werkelijk aan koninklijk bloed lijdt?"

"Ja, lieveling: niet verschrikkelijk koninklijk, dat moet ik toegeven. Toch staan er maar negen mensen in den weg en als die allemaal dood gingen — enkelen er van zijn erg oud, geloof ik — dan zou Stevan erfgenaam van den Russischen troon worden. Kijk eens! Wat zeg je daarvan?"

"Ik heb er geen woorden voor," mompelde sir Humphrey.

Ruth nestelde zich wat dieper in zijn armen en sloeg haar oogen naar hem op.

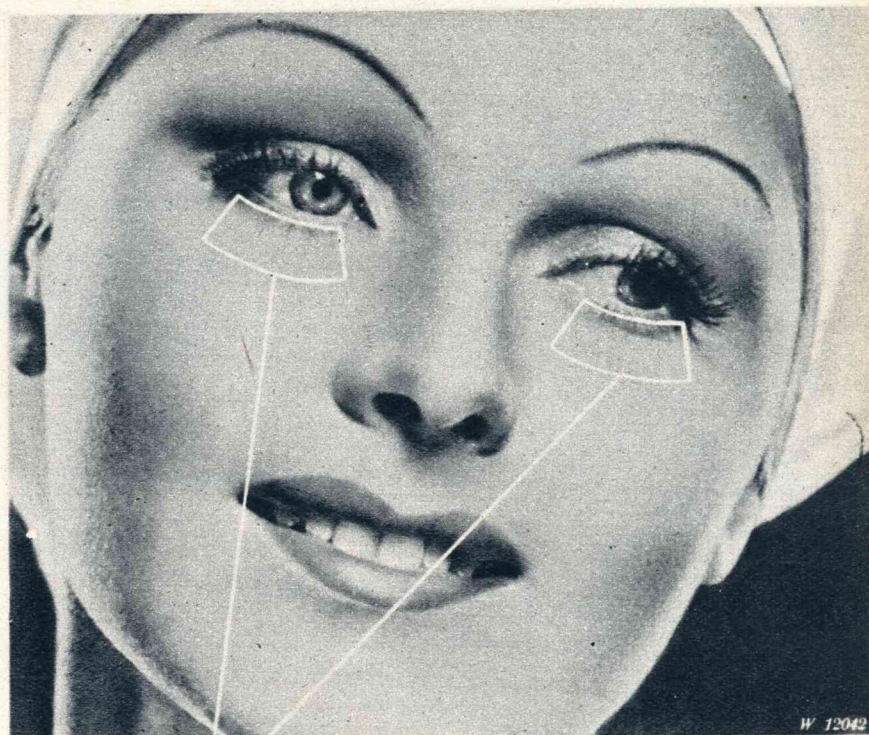
"En te denken, dat Stevan dat alles opgeeft ter wille van mij!"

ACHTSTE HOOFDSTUK

Sir Humphrey had meer van dit alles gehad dan hij kon verdragen en ontsnapte naar zijn club. Hij bracht een deel van den namiddag door, studeerend in den Almanach de Gotha en andere standaardwerken over de Europeesche aristocratie. Hieruit zag hij, dat, indien Stevan niet onder eens anders naam optrad, hij werkelijk degene was, dien hij voorgaf te zijn. Volgens zijn eigen berekeningen moesten echter achttien en niet negen mensen plotseling sterven, wilde Stevan voor erfgenaam van den Russischen troon doorgaan, maar in elk geval was hij toch een veelbelovend beginneling. Niet, dat sir Humphrey hiervan onder den indruk kwam. Hij had niets tegen de Russische aristocratie, behalve dan, dat ze hun baantje niet hadden kunnen houden, maar hij koesterde geen verlangen door een huwelijk met hen verbonden te zijn. Hoezeer hij ook een werkelijke prins was, sir Humphrey kon niet nalaten, Stevan voor een soort zwendelaar te houden. De titel van prins, zelf al was die zoogenaamd aan een prinsdom verbonden, had in dezen tijd iets onechts.

Daar Stevan tevens kellner was en een blauw geborduurde blouse droeg, maakte weinig uit. De dagen waren voorbij, waarin men een man kon beoordeelen naar zijn antecedenten of zijn beroep. Alle standen brachten tegenwoordig bruikbare mannen voort. Je kon het niet van te voren zeggen, behalve dan door af te gaan op de zuiverheid van je eigen oordeel. Albert, de voetballer, scheen aanvankelijk volkomen onmogelijk en toch had hij op sir Humphrey den indruk gemaakt, dat hij zijn weg wel zou vinden en in deze nieuwe wereld, die afrekende met alle oude waarden, iets van zijn leven zou weten te maken. Voor zoover hij kon nagaan, was Stevan eerder 'n stuk wrakhout door het verleden aangespoeld, doch hij was van plan, zich niet vooringenomen te betoonen voor hij hem ontmoet had; zoo weinig vooringenomen als maar mogelijk was, hoewel hij niet kon vergeten, dat Stevan humeurig was bij verjaardagen en dat Carlotta onder den indruk van zijn goede manieren was gekomen.

Sir Humphrey bracht het grootste deel van den volgende dag — Maandag — op het ministerie door. 's Avonds telefoneerde hij zijn huis om te zeggen, dat hij nog verschillende zaken had af te doen en niet thuis zou komen eten. In

Ook **DIT** zijn gevaarlijke plekken.

Deze kraaienpootjes onder de oogen zijn gevaarlijke kenteekenen van een algemeene verslappung van het huidweefsel, ten gevolge van ontbrekende of onjuiste huidverzorging. Voorkomt te juister tijd dit gevreesde verschijnsel, dat vaak reeds op 20-jarige leeftijd optreedt en binnen enkele jaren het gezicht vóór de tijd vermoeid en oud maakt, door toepassing van een rationeele huidverzorging, die de natuurlijke functies van de huid ondersteunt en completeert. De Kaloderma-Schoonheidspreparaten zijn samengesteld op grond van de laatste biologisch-cosmetische onderzoeken. Na kort gebruik zult U constateeren, dat zij Uw huid weer elastisch, soepel en frisch maken. Als U iets naders over de verbluffende werking van deze nieuwe preparaten wilt weten, vraagt U dan kosteloos even het boekje „Kaloderma-Schoonheidspreparaten” aan, waarin alles staat, wat de dames van de hedendaagsche huidverzorging moeten weten. Aanvragen te richten aan: **Firma E. M. Schlösser, Postbus C. 370, Amsterdam.** - Hoofdagenschap der Kaloderma Fabriek, Karlsruhe.

KALODERMA-REINIGUNGS CREME

Doozen: F. —.75 en Potten: F. 2.—

KALODERMA - GESICHTSWASSER

Flacons: F. 1.35 en F. 2.—

KALODERMA-AKTIV CREME

Tuben: F. —.50 en F. 1.— Potten: F. 2.—

KALODERMA - TAGES CREME

Tuben: F. —.50 en F. 1.— Potten: F. 2.—

KALODERMA
EEN NIEUWE WEG NAAR
NIEUWE SCHOONHEID *Schoonheidspreparaten*

Droste

CHOCOLADE-LETTERS

ALTIJD WELKOM!

Vervolg op blz. 23

*Primitieve bamboe-borst-
wering van de visschers-
kampong.*

*Een oud, blind besje dat met 't ver-
zamelen van schelpen haar bordje
rijst verdient.*

EEN ZEEKAMPONG OP JAVA

Niemand zou verwachten in de onmiddellijke nabijheid van het drukke Soerabaja zoo'n idyllisch plekje te vinden als het kleine zeedorp Kedoengtjowek, een verzameling van primitieve hutten, uit atap en bamboe opgetrokken en op het eerste gezicht als opgeschoten uit een grond van louter schelpen. Midden tusschen deze hutten staat de missigit, het zelfs in dit gehucht niet ontbrekende bedehuis. Het is dat de uitgaande Soerabajaan niet voldaan is als hij niet ten minste 100 km van zijn stad verwijderd is, anders zou hij zich in de aardige pasangrahan van Kedoengtjowek, vanwaar hij een schitterend uitzicht heeft over zee en strand, „buiten” genoeg kunnen voelen om weer wat op verhaal te komen van de afmatende dagen in de stad.

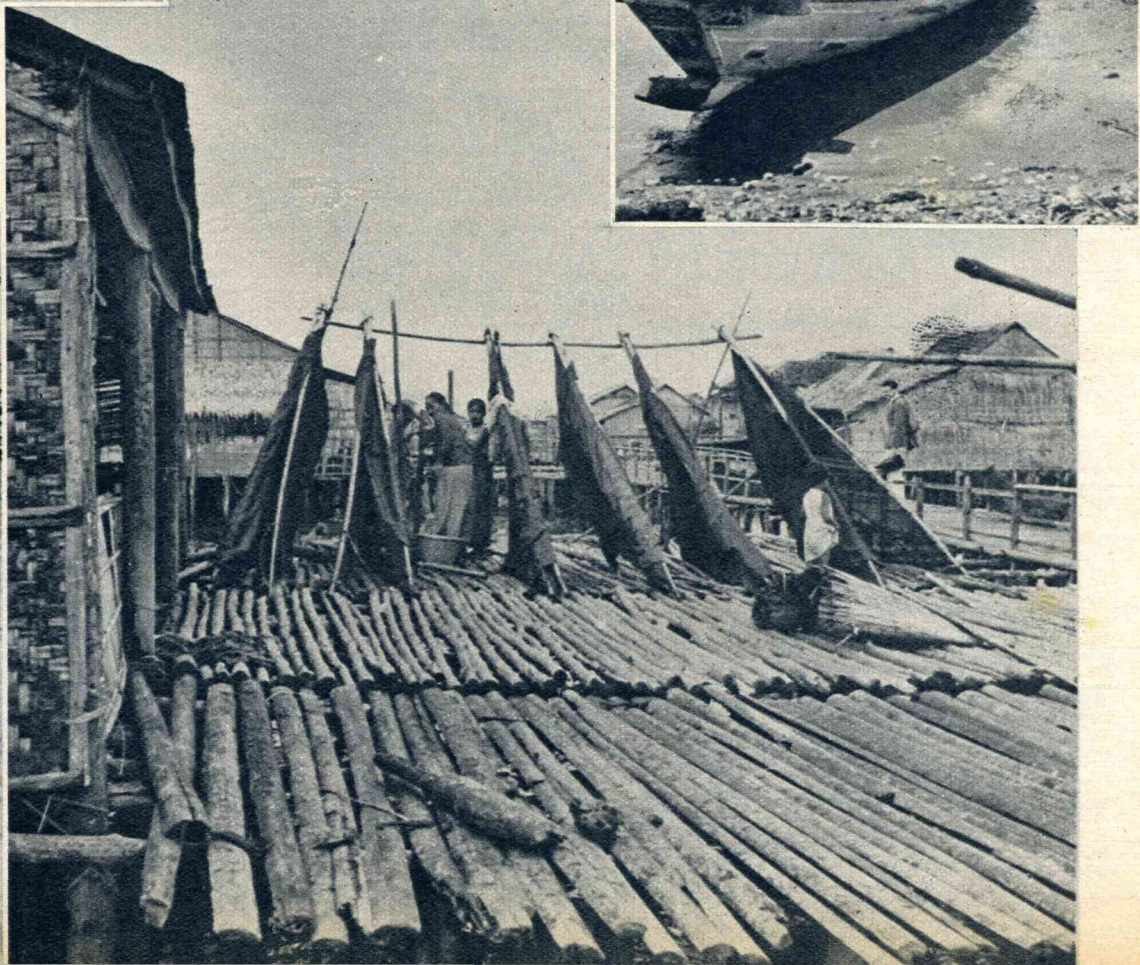
*Inlandsche visschersprauwen met
typisch versierden boeg op het strand
bij kampong Kedoengtjowek.*

*Dorpsplein in kampong Kedoeng-
tjowek. Voor de huizen de bamboe-
stellages om de netten te drogen.
Rechts op den achtergrond de missigit.*

*Een typisch tafereeltje in kampong Kedoengtjowek. Een visscher
repareert zijn zeilen; bijna een pendant van de vroegere
Zuiderzee-kust.*

*In de kleine kali, welke achter de kampong stroomt, worden
de zeilen der prauwen gewasschen.* (Archiefphoto's)

FELIX HAMMER:

Redder in den nood

Vervolg van blz. 21

werkelijkheid ging hij in de Prins Igor dineeren om Stevan op zijn gemak te kunnen gadeslaan. Ruth had hem een beschrijving van het lokaal gegeven en van Stevan's functie daar ter plaatse en hij dacht, dat hij wel een kans zou hebben hier zijn eigen conclusies te trekken zonder zich te verraden.

Het restaurant was een nieuwe onderneming, eerder typisch voor Parijs of New York dan voor Londen. De muren waren beschilderd met ruwe schetsen van Russische typen in fel rood en groen. Het was 'n lang, erg smal vertrek, met tafels langs den muur, gescheiden door tusschenschotten. Hij nam de laatste er van in een hoek. Het zaakje ging blijkbaar heel goed en had de soort klanten aangetrokken, die weer anderen aanbrengen. Goed gekleede, eenigszins drukke lieden, die zich bewust waren, dat „men” hier „hoorde” te eten. Zeer gemengd en cosmopolitisch publiek. Witte dassen en blanke schouders: sportpakken en zilvervossen; zelfs eentje, die een baard droeg in plaats van een das. Een echte Russische sfeer. Of ten minste bijna. Waarschijnlijk bedacht en opgezet door Amerikanen, vermoedde sir Humphrey en hij vroeg zich af, of Stevan een aandeel in de winst kreeg door als echte prins en trekpleister te fungeeren.

Een kellner legde messen en vorken op zijn tafel, nadat hij was gaan zitten en hij keek den man scherp aan. Stevan? Neen, deze had een korte, gedrongen gestalte. Maar die hoog aan den hals gesloten blouses waren werkelijk een uitvinding! Niets ondermijnde het vertrouwen in het eten dat men zou krijgen meer dan de kleeding van een gewonen kellner. Deze blouses hadden juist het omgekeerde resultaat, net als de bedrijvige voorschotjes in Frankrijk. Sir Humphrey beseftte plotseling, dat hij honger had en naar zijn diner verlangde.

En hier had je dan Stevan, zonder twijfel en onmiskenbaar Stevan: slank, hooghartig en knap van uiterlijk. Ja, waarachtig, hij was knap, op dat punt hadden ze niet gelogen. Maar niet bepaald innemende manieren. Althans niet ten opzichte van hem. Misschien leed hij nog steeds aan een kater van dien verjaardag.

„Goeden avond, mijnheer.” Stevan gaf hem de spijskaart: Fransch aan den eenen kant, Russisch aan den anderen. „Goeden avond,” antwoordde sir Humphrey. Koude, onvriendelijke oogen, meende hij. Daarop bestudeerde hij het menu.

„Mag ik u wat voorstellen, mijnheer?” „Neen, dank u,” zei sir Humphrey. „Ik wilde graag bortsch hebben, gebakken tong, en, laat eens kijken, krupskaja Novgorod en ten slotte kersen op wijn.”

„Wodka, mijnheer?”

„Neen, dank u. Geeft u mij de wijnkaart.”

Stevan verwijderde zich en sir Humphrey keek hem na, zooals hij van het eene tafeltje naar het andere liep. Een uitstekend figuur had hij en zekerheid in zijn wijze van optreden. Maar hij moest ergens een kater van hebben. Was het alleen maar de verjaardag of was het Rusland zelf? Hij had zoo nu en dan iets van een kameel: een grijns, die over zou kunnen gaan in 'n grauw, en een grauw, die over zou kunnen gaan in een beet. Ik zou niet willen, dat Ruth met zoo'n man

trouwde, was zijn conclusie en toen kwam de bortsch.

De bortsch was niet heet genoeg en had ook niet den geur, dien hij moest hebben, en hij was niet vriendelijker ten opzichte van Stevan gestemd, toen hij haar op had. Toen hij nog eens opkeek, leunde Stevan over een tafel en praatte met een vrouw van middelbaren leeftijd, vol charme en vol aandacht. Ja, hij verstaat de kunst, als hij zijn best er voor doet! Niet te verwonderen, dat hij Carlotta meteen in zijn zak had. Maar wat veracht hij die vrouw daar! Hij veracht ons allemaal. Daarom is hij misschien kellner geworden. Als je de menschheid wil gaan verachten, krijg je daartoe het best de gelegenheid als je kellner wordt.

Sir Humphrey zuchtte en wendde zijn aandacht tot de gebakken tong, die bij wijze van afwisseling heel goed was. Stevan gaf juist eenige orders tot een ondergeschikte, toen hij weer opkeek, woedend, alsof hij wilde, dat de man afgeranseld werd. Hij zal Ruth nog slaan als hij haar krijgt, dacht sir Humphrey. Niet dat het Ruth veel kwaad zou doen als ze eens geslagen werd. Maar niet op die manier! Hij voelde zich nu echt bezorgd. Wat kan ik doen, vroeg hij zich angstig af. Nog maar vier dagen! Het is hopeloos. Hier kan ik er nog een beetje op letten, in Kulongo heelemaal niet meer. En Ruth is niet zoo'n vlinder als Lisa. Die blijft leunen en leunen tot het te laat is.

Op dat oogenblik dacht hij plotseling aan lord Aylmer. Hij herinnerde het zich nog heel goed; het eenige, wat hij zich niet kon herinneren, was de naam van den man. Het was natuurlijk op een bruiloft geweest en Aylmer was erg sentimenteel geweest en nogal dronken, buiten zichzelf van vreugde, dat hij zijn dochter veilig en wel in handen zag van den juiste echtgenoot. Sir Humphrey herinnerde zich nu precies wat hij gezegd had, behalve dan dat eene woord, den naam. „Kijk eens hier, oude jongen,” — had Aylmer gefluisterd, „als je dochters zoo op 'n bepaalden leeftijd komen en lastig worden, dan moet je aan hoe-heet-hij-ook-weer denken. Een toevenaar, kerel, compleet een toevenaar.”

De krupskaja Novgorod kwam op tafel en sir Humphrey keek er nogal zuur naar. Het was heelemaal geen Krupskaja.

Het was precies wat hij nu zoo langzamerhand verwacht had. Hooge laarzen. Geborduurde blouses. Alles, behalve wat je werkelijk wilde hebben, namelijk, echt Russisch eten. Maar hij diende nog geen klacht in. Hij trachtte nog steeds dien naam te bedenken. Pinner? Fenner? Kammer? Hij was er dicht bij, maar hij kon er niet op komen. Ik zal Aylmer op moeten bellen, dacht hij. Ik moet iets doen, al is het een wanhoopdaad.

Toen hij de rekening betaald had, die flink gepeperd was, kwam Stevan op hem toe en maakte een buiging.

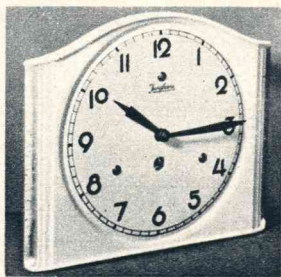
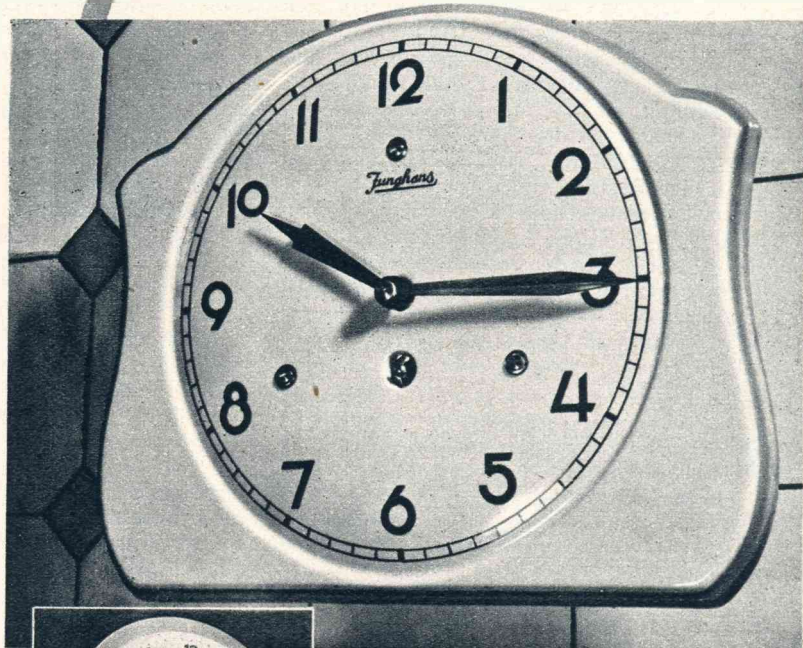
„Ik hoop, dat het u gesmaakt heeft, mijnheer.”

„Heelemaal niet,” zei sir Humphrey stuurs. „Ik heb Krupskaja Novgorod besteld en wat ik gekregen heb, was het heelemaal niet.”

Stevan's gelaat kreeg iets kameelachtigs. Hij was er niet aan gewend, dat de klanten iets terug durfden zeggen.

Vervolg op blz. 26.

ONMISBAAR in de keuken!

P. 747 A

Een nauwkeurig-loopende klok, die U geen moment in den steek laat, daar kunt U in de keuken niet buiten! Neem dus een Junghans: de degelijke, betrouwbare keukenklok, die haar waarde behoudt. Stof- en stoomdicht; gemakkelijk afspoonbaar. Nu in nieuwe, leuke kleuren en modellen!

Junghans

KEUKENKLOKKEN

IN ALLE GOEDE KLOKKENWINKELS

MET HET JUNGHANS-SCHILD

Voor verkoudheid beschermen
Tegen hoest helpen

reeds **2 Rheila's** meermalen
per dag.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

Op de rodeo in San Angelo (Texas) bleef de cowboy Stub Bartlemay acht en een halve seconde (den voorgeschreven tijd) op zijn wild springend paard.

Rodeo's in Texas

Cowboy's toonen hun rijkunst!

In Texas hebben jaarlijks rodeo's plaats, die een soort circusvertooningen zijn, waar cowboy's van de omliggende farms hun knappe rijkunst toonen. Er worden geldprijzen uitgelooft voor de beste prestaties.

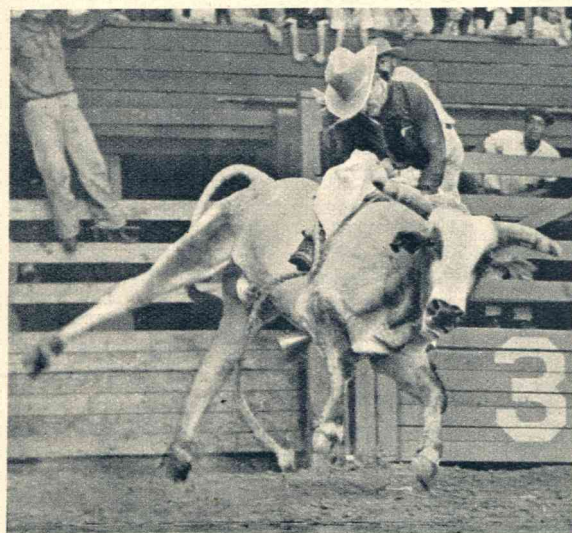
De wildste paarden, stieren en koeien berijdt men met groote vaardigheid.

Ook houdt men speciale rodeo's voor de cowboy's der staatsboerderijen, die men als gevangenen kan beschouwen. De prijzen welke gewonnen worden komen ten goede aan de genoemde instellingen, die voor de gelden sportartikelen en gemakkelijksvoorwerpen aanschaffen, ten gebruike der bewoners.

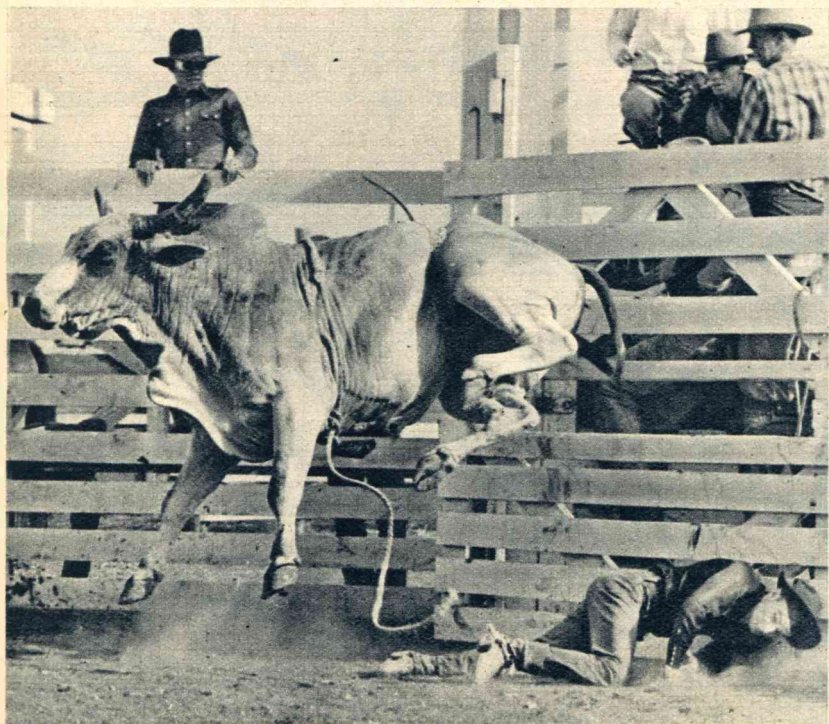
We plaatsen hier de foto's van frappante rijkunst, die grooten durf en wilskracht vereischt.

Van de cowboy's wordt op de farms veel verlangd. Maar meestal zijn ze stoere knapen, die voor geen kleinigheid vervaard zijn.

Het spreekt vanzelf, dat zij op de rodeo's hun uiterste best doen om hun prestaties hoog op te voeren. En de winnaars zullen trotsch naar hun farms terugkeeren, waar de meesters tevreden zijn over hun cowboy's.

Op de rodeo voor cowboy's van staatsboerderijen, te Huntsville, kwam een der deelnemers in een moeilijke positie, zooals onze foto toont. (Foto's Ass. Press)

De cowboy Joe Orr bracht het niet ver met zijn rit op den stier, op de rodeo te San Angelo. Binnen enkele seconden was hij een zandruiter en moest op een brancard worden weggedragen.

De cowboy Jim Nesbitt, op den voorgrond, staat op het punt den stier te overmeesteren en de horens van het dier op den grond te drukken. Zijn helper Mike Hastings doet zijn best den stier in een moeilijke positie te dringen.

LAATSTE NIEUWS

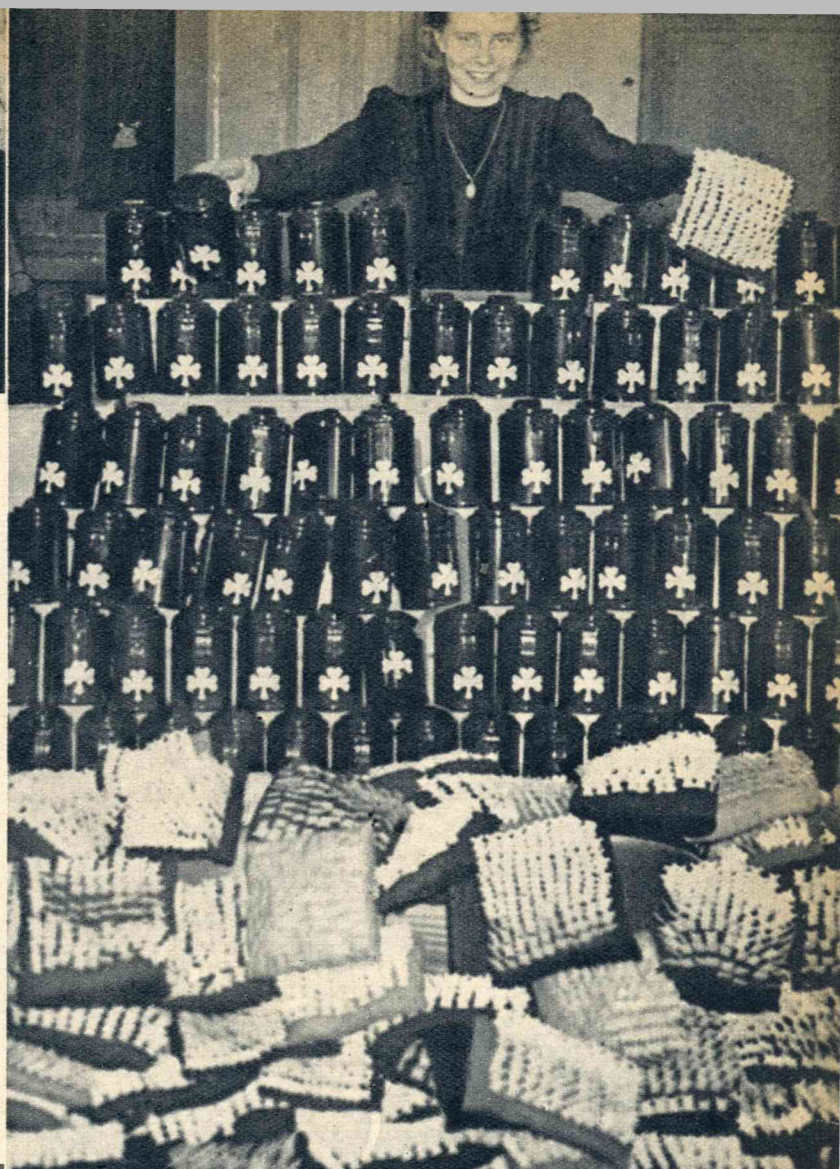
De rijkscommissaris, rijksminister dr. Seyss-Inquart, bracht een bezoek aan de mijnstreek. Op onze foto zien we den rijkscommissaris temidden van een mijnwerkers-familie. (Foto Stapf)

De opperbevelhebber der Duitsche bezettingstroepen in Nederland, generaal der vliegers Christiansen, bezichtigde artillerie-opstellingen aan de kust van Vlaanderen. (Foto Stapf)

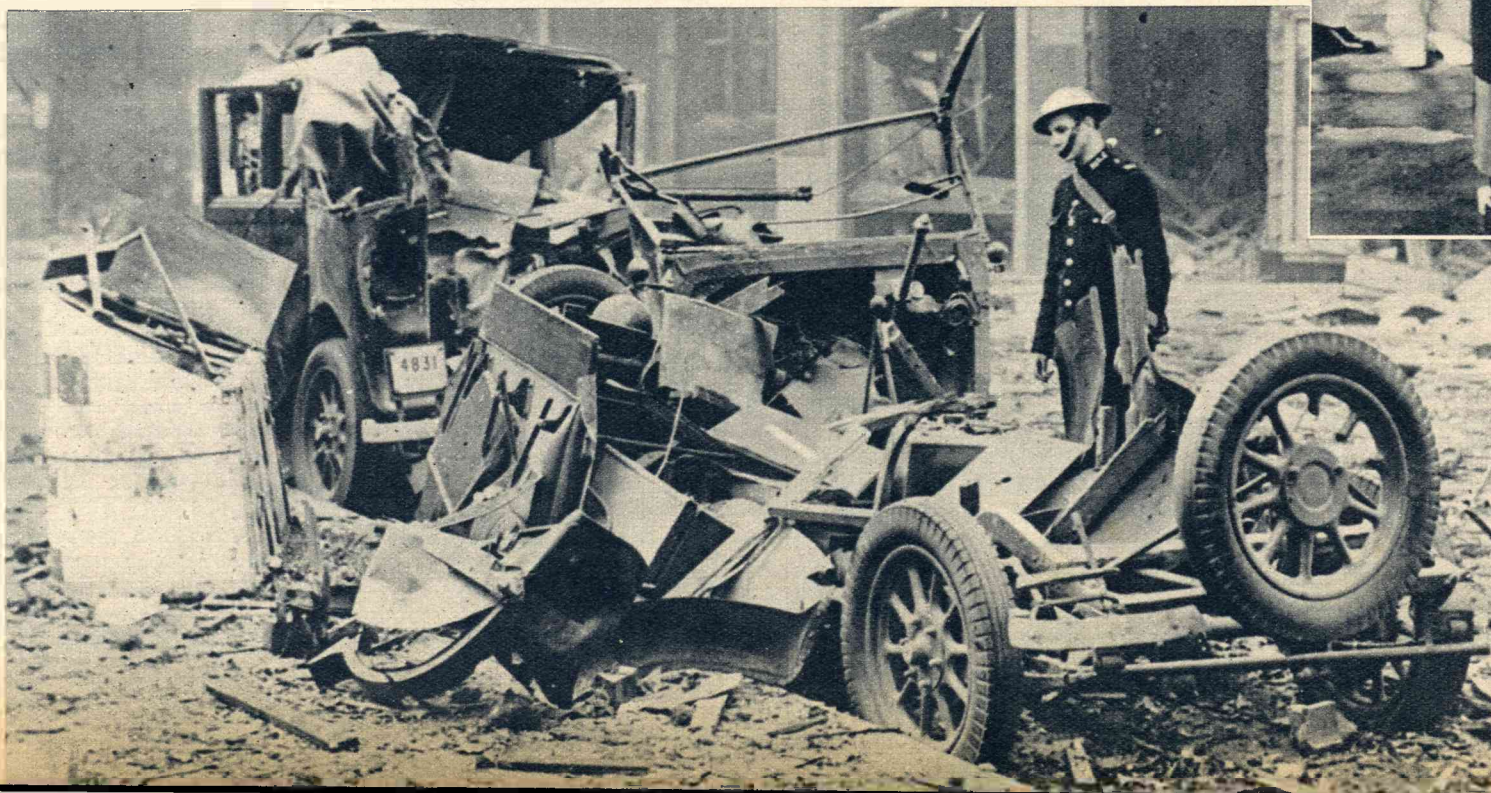
Het echtpaar M. van Berkel-van Vliet te Maasland viert dezer dagen zijn 65-jarige echtvereniging. Zoowel de heer van Berkel als zijn vrouw zijn 86 jaar; zij genieten een goede gezondheid en zijn nog zeer kras. Zij bezitten niet minder dan 12 kinderen, 91 kleinkinderen en 46 achterkleinkinderen. (Foto Nederl. Chr. Persfotobur.)

De voorbereidingen voor de collecte „Winterhulp” te Amsterdam zijn in vollen gang. (Foto Holland)

Prins Sayonji, de bekende raadgever van den Japanschen keizer, is op 92-jarigen leeftijd overleden. (Foto Holland)

Eenige verwoeste taxi's in de straten van Londen na een Duitschen luchtaanval. (Foto Ass. Pr.)

Het nieuwste boek van de Kennemer Serie

Sinterklaas is weer in aantocht. Welnu, hier is een passend geschenk! De Kennemer Serie biedt u in no. 29 een klassieken roman van Europeesche vermaardheid, boeiend van inhoud, een juweel van vertelkunst.

DE JONKVROUW VAN LICHTENSTEIN door Wilhelm Hauff

is een bijzonder aantrekkelijke roman. We krijgen er tafereelen in voor oogen, kleurig als een sprookjesachtige historische film. We zien er de menschen der Middeleeuwen in leven, en liefhebben, en strijden. De ridders met hun gepluimde hoeden en hun sierpen, door liefvallige handen geborduurd; en de jonkvrouwen in haar eigenaardige middeleeuwsche dracht, met haar eigenaardige middeleeuwsche opvattingen en levenswijze.... We leven met George, den jongen ridder, en de bekoorlijke jonkvrouw van Lichtenstein van harte mee, als zij de moeilijke wegen gaan van hun liefde, die een liefde is in oorlogstijd. Het een met het ander maakt dit romantisch verhaal uit de Middeleeuwen, in den Nieuwen Tijd geschreven, waarlijk modern.

Dit boek in mooien linnen band met opdruk kost slechts f 1,—, terwijl de ingenaaide exemplaren voor het luttel bedrag van 30 cent verkrijgbaar zijn. U kunt het boek ook franco per post ontvangen na toezending van f 1,15 of 40 cent voor respectievelijk een ingebonden of ingenaaid exemplaar; dit bedrag kunt u zenden per postwissel aan ons hoofdkantoor te Haarlem of overschrijven op postrekening 142700 van Panorama te Haarlem. Bestellingen kunt u voorts opgeven bij onze bijkantoren en bezorgers, terwijl ook de boekhandel bestellingen aanneemt.

FELIX HAMMER: Redder in den nood

Vervolg van blz. 23

„Maar ik verzeker u, dat wij bekend zijn om onze krupskaja, mijnheer.”

„Misschien wel, maar dan bij degenen, die het nog nooit behoorlijk gegeten hebben.”

Stevan keek hem even aan, daarna hield hij met een keizerlijk gebaar een portie krupskaja tegen, die juist op een schaal passeerde.

„Dat,” zei hij op een toon, die geen tegenspraak duldde, „is de authentieke krupskaja Novgorod. Misschien heeft u het met koskovna Kieff verward, mijnheer.”

„Waarachtig niet,” antwoordde sir Humphrey grof. „Krupskaja wordt bereid met lamsvleesch en paprika en heele jonge worteltjes. Dit hier is met rundvleesch bereid en heele oude wortels en wij noemen dat gewoon hutspot. Ik weet er alles van, want ik ben mijn carrière begonnen aan de ambassade te St. Petersburg. Hier is mijn kaartje voor het geval het u mocht interesseeren.”

Stevan nam het kaartje aan, sloeg zijn hakken tegen elkaar en keerde zich snel om. Sir Humphrey smaakte niet het genoegen, hem zijn naam te zien lezen. Maar de kok deed het wel, in de keuken.

Sir Humphrey wandelde intusschen hoogst tevreden met zichzelf het lokaal uit. „Pinner? Kammer? Fenner?” mompelde hij intusschen. Toen hij op straat kwam, stond 'n jongen met kranten op het trottoir met een biljet van de Evening Standard. „Meisje doodgeschoten in Hammersmith,” las hij en een gelukkige glimlach verspreidde zich over zijn gezicht.

„Hammer, natuurlijk!” mompelde hij triomfantelijk. „Felix Hammer. Dat is hem.”

NEGENDE HOOFDSTUK

Dat waren de omstandigheden, die sir Humphrey naar de deur van ondoorzichtig glas brachten en hierop volgde het gesprek met den heer Hammer. Na in het kort een beeld van Ruth en Lisa te hebben gegeven, ging hij voort met zijn uiteenzetting.

„Zoo ziet u dus, mijnheer Hammer,” eindigde hij. „Mijn dochters zijn anders dan de anderen. In plaats dat ze als verloofde den knapste, den verstandigste, den meest begeerenswaardige kiezen, nemen ze instinctief den onmogelijkste, den vreemdste, den ongeschiktste en ik zie niet in, hoe uw systeem mij zou kunnen helpen.”

Maar mr. Hammer was heelemaal niet uit het veld geslagen.

„Uw probleem komt vaak genoeg voor,” zei hij. „Er is niets ongewoons in.”

„Wat!” riep sir Humphrey uit. „Wilt u zeggen, dat ook andere ouders dit alles moeten doormaken?”

„Dozijnen!” glimlachte de kleine man. „Kijk eens, het is om zoo te zeggen bijna onnatuurlijk, dat meisjes zulk een enorm voorsprong op haar soortgenooten hebben als uw dochters. Zij zijn mooi, zij komen uit een deftige familie, zij hebben geld. Dat is allemaal veel te gemakkelijk, sir Humphrey. Elke verkieslijke jonge man staat voor haar klaar. En wat is het resultaat? Zij willen geen verkieslijk jongmensch hebben, maar kiezen juist den onmogelijke.”

„Hm, de gedachtengang is niet gek.”

„Het is een geval van verkeerd toegepaste edelmoedigheid,” meende de heer Hammer. „Het komt alleen

maar voor bij hartelijke en warm voelende meisjes. Uw dochters zouden het waarschijnlijk verontwaardigd ontkennen, maar wat zij in waarheid probeeren, is dit: zij geven haar schoonheid en rijkdom daar, waar er de meeste behoefte aan bestaat. Zij geven haar aan iemand, die er zijn leven lang van gespeend is. Het is een edel, prijzenswaardig gevoel, sir Humphrey, en het vormt bijna altijd het recept voor een vreeselijk ongelukkig huwelijk.”

Sir Humphrey grinnikte.

„U schijnt het met mij eens te zijn, dat er iets gedaan moet worden.”

„Ja zeker.”

„En denkt u, dat u over den geschikten man kunt beschikken om dat op te knappen?”

„Daar ben ik heel zeker van. Maar ik zou graag met uw dochters kennis maken voor ik definitief een keuze doe.”

„Dat is gemakkelijk genoeg. Mijn vrouw geeft morgen een cocktailmiddag. U kunt dan komen en haar op uw gemak gadeslaan.”

„Met genoegen. Daardoor krijg ik juist de informatie, die ik nog noodig heb.”

Er was even een stilte. Nu schijn ik er in te zitten, dacht sir Humphrey. Toen herinnerde hij zich, dat er nog één punt was, waar zij nog niet over gesproken hadden.

„Tusschen haakjes,” vervolgde hij. „Ik heb nog niet naar de kosten gevraagd, is het wel?”

„Ah, de kosten!” Mr. Hammer maakte een achteloos gebaar. „Ja, dat is natuurlijk van belang. Nu, dat doen we altijd zoo. Alle loopende uitgaven worden wekelijks betaald en verder niets, tot de zaak op bevestigende wijze geëindigd is. Daarvoor vragen we een honorarium, dat naar de omstandigheden wisselt. Voor u, sir Humphrey, zou het drieduizend gulden per hoofd zijn.”

Sir Humphrey vond dat goedkoop. „Goed!” zei hij. „En de loopende uitgaven?”

Mr. Hammer zuchtte.

„Die zijn tot mijn spijt dikwijls nogal hoog. Hoezeer ik het ook betreurt, het valt niet te ontkennen, dat eenige luxe den geest dikwijls gevoelig maakt voor vergelijkingen. En kaviaar, champagne en orchideeën zijn duur, hoewel we er met tegenzin gebruik van maken.”

„Ik zou willen voorstellen, dat de man in mijn huis komt logeeren,” zei sir Humphrey. „Dat is dan meteen een goed begin voor hem, zou u niet denken?”

„Uitstekend, sir Humphrey, uitstekend. En daardoor zouden de onkosten ook veel minder zijn.”

„Hij zal toch niet de lepels en vorken stelen, is het wel?”

„Neen, sir Humphrey, dat kan ik garandeeren. Vraagt u maar aan lord Aylmer, als u nog twijfelt.”

„Nu goed, dat zal ik.” Sir Humphrey stond langzaam op. „Dat is dan alles voorloepig. Hier is mijn kaartje met mijn adres. Komt u maar vroeg. Er zijn vast vreeselijk veel menschen.”

„Ik kom vast.” Mr. Hammer liep met een stralenden glimlach om zijn bureau heen. „En ik ben er zeker van, dat ik u al dien angst kan besparen.”

„U kunt op mijn eeuwige dankbaarheid rekenen, als u het doet,” zei sir Humphrey plechtig, doch zweeg plotseling en staarde het mannetje aan.

„Vertelt u mij eens, mr. Hammer, wát ter wereld bracht u er toe, met deze vreemde onderneming te beginnen?”

„Het was na de crisis,” vertelde mr. Hammer ronduit, „toen het oude leven-tje aan de Riviera ten einde liep. Hier waren al die charmante dansmeisjes — en die soms eveneens charmante dans-jongens — zonder werk. Het waren meest Russen en we noemen hen dik-wijls prins en aartshertoginnen, al is dat dan ook overdreven.”

„Russen! Prinsen!” riep sir Humphrey uit.

Mr. Hammer lachte.

„O ja, ik was vergeten, dat één van uw zorgen juist een Russische prins was. Maar geen angst, sir Humphrey. Wij gebruiken hen meer voor welge-stelde, burgerlijke kringen... Enfin, ik had medelijden met hen. Zoo begon het eigenlijk. Ik wilde hen iets beters te doen geven dan dikke mannen en vrou-wen van onbestemden leeftijd over een vollen dansvloer te sturen. Dat wilde ik, sir Humphrey, en ik vlei mezelf, dat ik het niet op een lage manier gedaan heb. Dit beroep is onmisbaar, eenig.”

Sir Humphrey stak zijn hand uit.

„Nu, tot morgen dan, mr. Hammer. En, tusschen haakjes, mijn vrouw weet hier niets van.”

„Begrepen, sir Humphrey,” straalde mr. Hammer. „Volkomen begrepen. Tot morgen dus.”

Sir Humphrey verliet de kamer met een gevoel van wanhoop. Allemaal reizigerspraatjes. Teekent u maar op de stippellijn en alles komt terecht. Maar het gezicht van de knappe secretaresse gaf hem weer moed. Neen, dacht hij ten slotte, het is misschien mogelijk. Er zit wellicht toch iets in.

TIENDE HOOFDSTUK

Carlotta was nooit op haar rustigst voor het begin van een cocktailmiddag en sir Humphrey stelde zijn verschijning zoo lang mogelijk uit. Maar toch was hij nog te vroeg. Carlotta, zoo gerouti-neerd als ze mocht zijn, had een leelijken aanval van plankenkoorts.

„O, gelukkig, daar ben je eindelijk!” riep ze uit, midden in een opgewonden rondgang door den salon. „Ik ben zoo verstrooid, Humphrey. Ruth en Lisa zijn verdwenen. Manson is zijn hoofd kwijt. Iedereen schijnt me te mijden.”

„Er is toch niet iets misgelopen?” vroeg sir Humphrey, zoo afwezig, dat het haar prikkelbaar maakte.

„Misgelopen! Alles is misgelopen,” hijgde Carlotta. „Er is niets te eten. Niets te drinken. Het wordt een vrees-lijk fiasco. Ik kan nooit meer met mijn hoofd recht op lopen.”

Sir Humphrey zei niets. Hij wist, dat de dranken goed waren en dat er genoeg van was, want daar had hij zelf voor gezorgd, en elke tafel in het vertrek was hoog beladen met delicatessen.

„Ik kan die kleine caviaar-biscuitjes niet meer zien,” vervolgde Carlotta, „en ik had er toch dozijnen van. En wie kan die afschuwelijke sandwiches besteld hebben...?” Ze bleef stilstaan en proefde er een. „Maar die smaken, alsof ze bedorven zijn. Bedorven visch. Aan-stonds vergiftigen we nog iedereen.”

Zij viel in een fauteuil neer, geheel aan het eind van haar krachten en

sir Humphrey ging naar de tafel en proefde één van de veroordeelde sand-wiches.

„Het is gewone ansjovis,” zei hij sussend. „Doodgewone ansjovis.”

Maar Carlotta had het meteen alweer over andere zorgen.

„Als ik me maar kon herinneren,” klaagde zij, „of ik er honderddertig heb uitgenoodigd en negentig geaccepteerd hebben of andersom.”

„Het kan onmogelijk andersom zijn,” zei sir Humphrey.

„O, maar het kan werkelijk. Ze vragen altijd of ze menschen mee kun-nen nemen. En ze vragen het zelfs niet altijd. Ze brengen ze eenvoudig mee. En er is niet genoeg te eten, Humphrey. Ik moet Fortnum nog opbellen. Nog meer van die worstjes bestellen. Dat doe ik maar.”

Voor sir Humphrey haar kon tegen-houden, was ze bij de telefoon en begon zenuwachtig te draaien.

„Maar ze moeten nog gekookt wor-den,” protesteerde hij zwakjes. „Ze zijn hier vast niet op tijd.”

Carlotta lette niet op hem en sir Humphrey zag zich al de volgende drie dagen, in velerlei, doch gemakkelijk te herkennen, vermomming, chipolata-worstjes eten.

„Fortnum, Fortnum!” riep Carlotta. „Ik wil nog vier pond chipolata-worst-jes. Neen, dat is niet genoeg... Zes pond... Nu, laten we zeggen, acht. Onmiddellijk. Wat? Maar ik vertelde u toch al wie ik was. Lady Seymour. St. John's Wood. En ze moeten onmiddellijk komen. Meteen! Met een speciaal be-steller!”

Zij legde den hoorn op den haak en keek triomfantelijk om zich heen.

„Zoo! Dat is klaar,” kraaide zij. „Denk je, dat ze ooit worstjes per radio zouden kunnen sturen? Het zou zoo gemakkelijk zijn.”

„Ik betwijfel het,” zei sir Humphrey.

Hij keek de kamer nog eens rond. Hij had opgemerkt, terwijl Carlotta tele-foneerde, dat de meubels op een rare manier waren verschoven. In den hoek van de volgende kamer stonden twee sofa's rechthoekig op elkaar met de ruggen naar het vertrek en vormden zoo een apart afgesloten deel als een soort schaphenhok. Hij maakte Carlotta er opmerkzaam op.

„Waar is dat voor?” vroeg hij.

„Dat is het strafhokje,” antwoordde Carlotta vrolijk.

„Het strafhokje?”

„Ja. Begrijp je dat niet? Het is toch heel eenvoudig. Cocktail-partijtjes wor-den tegenwoordig soms zóó ruw, dat ik iets moest doen om de meisjes te be-schermen.”

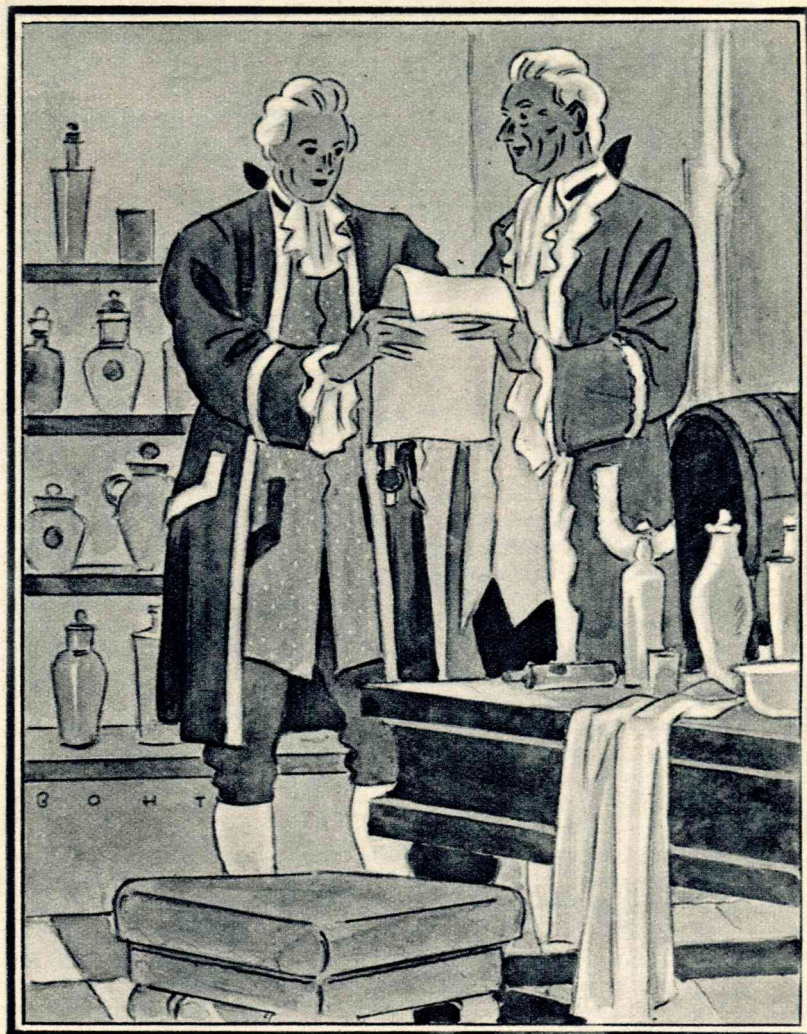
„O, ik geloof, dat ik het nu begin te begrijpen,” glimlachte sir Humphrey.

„Ik heb er wonderen mee bereikt,” zei Carlotta ernstig. „Voor dien tijd wist ik werkelijk niet wat ik moest doen. Maar als nu iemand een onvoegzaam verhaaltje vertelt, of te veel drinkt, of te verliefd wordt of twistziek, dan stop ik ze in het strafhokje. Daar wordt geen drank meer geserveerd.”

„En gaan ze gedwee?” informeerde sir Humphrey.

„Als lammetjes, lieveling, als lamme-tjes. Zij schijnen het leuk te vinden. O, daar is de bel. Daar beginnen we dan.”

Wordt vervolgd

Ik ben nu 231 Jaar

Ik, Johann Maria Farina, die in 1709 mijn levenswerk schiep, leef verder in mijn firma, mijn recept, mijn Eau de Cologne. De streng bewaakte geheimen van de Eau de Cologne-kamer, mijn oer-recept, maakte ik openbaar aan mijn erfgenaam Johann Maria Farina. Deze onthulde op hoogen leeftijd den Gouden Regel aan zijn zoon. En zoo kwam dit recept geslachten door, voor vreemde oogen beschermd, van vader op zoon, van zoon op kleinkind. Mijn reukwater, het eerste in de geschiedenis dat den naam van „Eau de Cologne” droeg, kon derhalve door niemand anders vervaardigd worden, welke moeite zij zich ook gaven. Daar ik gedurende 231 jaar steeds dezelfde kwaliteit

handhaafde, behield mijn Eau de Cologne de onverminderde superioriteit die de historische Farina-vrienden — Keizer Karel VI, Koning Frederik Wilhelm I, Tsaar Alexander I, Wolfgang von Goethe — in verrukking bracht en ook heden ten dage door miljoenen verbruikers steeds opnieuw wordt ge-waardeerd.

In Nederland kent men mijn Eau de Cologne sinds 1736. Zeer spoedig verwierf zij de grootste vermaardheid, welke zij wegens haar aparte eigenschappen tot op den huidige dag heeft behouden.

Johann Maria Farina
gegen über dem Jülichs-Platz

NA TWEE EEUWEN NOG MODERN

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. f 1.62 1/2 per kwartaal of f 0.12 1/2 per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51, Telef. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, Singel 263, Telef. Int. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Statensingel 179b, Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Telef. Int. 111666, Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstr. 142, Telef. Int. 13473, Giro nr. 149597. ENSCHEDE, Oldenzaalschestr. 56, Telef. Int. 2188, Giro nr. 383773. ARNHEM, Nieuwe Plein 42, Telef. Int. 24825, Giro nr. 383772. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27, Telef. Int. 4286, Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20, Telef. Int. 5851, Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Telef. 81.

BEROEMDE OPERA'S EN HAAR COMPONISTEN

Wilhelm Richard Wagner

(1813-1883)

DOOR COR BACKERS

Daar ik in mijn leven nooit het ware geluk van de liefde werkelijk gekend heb, wil ik voor den heerlijksten aller droemen een gedenkteken oprichten, waarin van begin tot einde deze liefde zich geheel verzadigen zal: ik heb een „Tristan und Isolde” ontworpen.”

Zoo schreef Wagner in een zijner brieven over zijn nieuw te componeeren muziekdrama, en hoezeer dit werk onder invloed van Mathilde Wesendonck tot stand is gekomen en hun platonische liefde de oorzaak ervan was, moge het volgende verduidelijken.

Wagner componeerde op teksten van Mathilde vijf liederen, waarvan er twee beschouwd kunnen worden als voorstudies voor de muziek van Tristan (Im Treibhaus en Träume).

De stof voor dit onderwerp heeft Wagner geput uit de sage van Tristan en Isolde, het geliefdeste minnepaar der middeleeuwen, o.a. door den Duitschen minnezanger Gottfried von Straszburg in dichtvorm bewerkt.

Hoewel dit drama ook aan het tweede doel beantwoordde, n.l. een werk van beperkteren omvang en eenvoudiger tooneelinrichting te schrijven, waren de eischen die in deze compositie aan de uitvoerenden gesteld werden nog hooger dan in „Der Ring des Nibelungen”.

De groote gedachte, waarop Wagner dit monument der liefde ging bouwen, moet wel geweest zijn: „Geen liefde van deze wereld, maar het verlangen naar den dood en hereeniging daarna tot één volmaakt wezen.”

Want de echte liefde is noch aan tijd, noch aan afstand gebonden, en zij, die door den hartstocht gegrepen zijn, kennen de ware liefde niet. En zoo kan de liefde door haar veelzijdigheid tegelijk een zonde en een gebed zijn.

In de Tristan kan de vereeniging der beide gelieven alleen door den dood bereikt worden en Wagner heeft dit liefdesverlangen en het verlangen naar den dood op onvergelykelijk schoone manier in de muziek tot uitdrukking gebracht.

Tristan heeft opdracht gekregen de Iersche koningsdochter Isolde naar Cornwall te brengen, waar zij in het huwelijk zal treden met koning Marke. Onderweg bekent Isolde aan haar kamenier Brangäne, niet onbemind in de nabijheid van den

held te kunnen leven. Na de weigering van Tristan op haar uitnoodiging om bij haar te komen, waarover zij

zeer verbolgen is, eischt zij van hem dat hij zich met haar verzoenen zal voordat zij aan land gaan. Zij wil zich echter wreken door hem te

dooden en ook zichzelf van het leven te berooven omdat er voor haar dan geen geluk meer zal bestaan. Hiertoe zal zij gif in den wijn mengen, maar haar kamenier heeft een fiool waarin zich een minnedrank bevindt en dezen vermengt zij met den wijn. Als beiden den verzoeningsdronk genuttigd hebben en het hun bekend is dat zij moeten sterven, komt over hen een ontembaar liefdesverlangen en dan leven beiden in een liefdesroes in plaats van dood te gaan.

In de tweede acte wordt een nachtelijke jachtpartij georganiseerd, waardoor de twee gelieven in de gelegenheid komen in elkanders nabijheid te vertoeven. Brangäne, die echter weet dat er verraad dreigt, tracht haar meesteres van deze ontmoeting te weerhouden, maar dan geeft Isolde zelf het teken waarop Tristan naar haar toesnelt.

Deze nachtelijke ontmoeting is het symbool van de werkelijke en echte liefde, de vergetelheid door den dood, waarnaar beiden verlangen om daardoor voor eeuwig vereenigd te worden.

Door het duet van Tristan en Isolde „O, daal over ons, nacht van liefde”, klinkt het nachtmotief in al zijn zinnenstreelende en verrukkelijke teederheid.

Nachtmotief:

Het duet wordt onderbroken door Brangäne's stem, die de minnenden waarschuwt dat de nacht weldra zal wijken voor den dag, maar zij hooren haar niet en in een teere en zachte melodie bezingen zij hun liefde. Hier volgt het begin van deze vredige melodie:

Wagner's kunnen bereikte een hoogtepunt in de muziek bij „Isolde's Liebestod” in de derde acte van de opera „Tristan und Isolde”. De Iersche koningsdochter zinkt neer bij het lijk van haar geliefde. Op den achtergrond koning Marke, die oorspronkelijk als echtgenoot van Isolde was aangewezen,

Een der scènes uit de derde acte van de opera „Parsifal”. Parsifal legt de heilige speer in Amfortas' wonde, die door deze aanraking geneest. Links van Parsifal staat Gurnemanz, op den voorgrond Kundry. Op den achtergrond ziet men de graalridders rond het altaar, waarop de door deze ridderschap bewaakte graalkelk, in doeken verhuuld, prijkt.

En omgeven door de geheimen van den nacht en verloren in de zalige vergetelheid hunner liefde vragen zij dan om de „Liebestod”. Boven een hartstochtelijk trillende begeleiding hooren wij het „Liebestod-motief”.

Plotseling wordt deze liefdesheerlijkheid verbroken. Brangäne heeft goed gezien, er is verraad

gepleegd, maar het is al te laat en in een gevecht wordt Tristan zwaar gewond.

De derde acte geeft een hartstochtelijk verlangen van den held naar Isolde weer en in zijn sterven weet hij dat zij komen zal. Eindelijk, daar is zij, hij gaat haar wankelend tegemoet, maar zijn krachten begeven hem en stervend valt hij in haar armen. Nu is ook haar leven ten einde, want zij zal hem volgen tot in den dood en na een laatste verheerlijking van haar held sterft ook zij (Isolde's Liebestod).

Het tafereel van de laatste ontmoeting tusschen Tristan en Isolde, waar de vreugde over den dood tevens de vreugde over de hereeniging in een nieuw, onbekend leven inhoudt, vindt als schepping in de muziek haars gelijke niet.

Na het voltooiën van Tristan und Isolde ging Wagner met de reeds aangevangen partituur van „Die Meistersinger von Nürnberg” voort. Het was als de terugkeer naar het zonnige en opgewekte leven zelf.

Men zou Die Meistersinger een komisch drama kunnen noemen, vooral omdat men hier het woord „drama” niet als „treurspel” moet verklaren, doch als „handeling”. Evenals in zijn andere werken worden in het orkest de zielsstemmingen der verschillende personen geteekend, en van de oude figuren heeft hij door zijn muziek sprekende karakters gemaakt. Men zou dit werk een muzikaal pleidooi kunnen noemen voor de door Wagner voorgestane nieuwe kunst, en als zoodanig heeft hij het dan ook zeker bedoeld.

In den persoon van Hans Sachs, den ervaren, begaafden en ruimdenkenden meester, en in den jongen, genialen maar ongeschoolden dichter, den ridder Walther von Stolzing, heeft hij het ideaal van de nieuwe kunst gesymboliseerd. Daar tegenover staan de andere meesterzangers, die blijk geven van zeer bekrompen inzichten, waarbij vooral de figuur van Beckmesser — den afgunstigen, prozaïschen meester en kwaadaardigen criticus — sterk opvalt. In deze karakters heeft Wagner de kortzichtige en theoretische opvattingen van kunstgeleerden en critici, die de tegenstanders waren van een nieuwe kunst, op waarlijk geniale wijze geteekend. Hoe goed men ook in Wagner's tijd de bedoeling van den tekst verstond, blijkt wel uit het feit, dat bij een voorlezing in intiem kring, waarbij ook de toenmaals zeer bekende criticus Hanslick (Wagner's felste tegenstander) tegenwoordig was, deze na de eerste acte plotseling opstond en verdween omdat hij het als een persoonlijke aanval op hem beschouwde.

De inhoud van het drama moge hier in 't kort weergegeven worden. Den dag, volgende op het Johannesfeest, zal het prijs zingen plaats vinden, waarbij de goudsmid Pogner besluit dat de winnaar van den wedstrijd de hand van zijn dochter Eva zal krijgen. De jonge ridder Walther von Stolzing bemint Eva en zal ook aan den wedstrijd deelnemen. Een rivaal vindt hij in den stadsschrijver

Sixtus Beckmesser, die den wedstrijd hoopt te winnen.

Walther, die tot het gilde der meesterzangers wil toegelaten worden, moet nu een proeflied zingen, waarbij Beckmesser als „Merker” (jurylid) zal optreden, maar voordat Walther het lied ten einde heeft gebracht, deelt Sixtus mede dat hij het maximum-aantal fouten reeds overschreden heeft. Alle andere gildeleden zijn het met deze uitspraak eens, behalve Hans Sachs, die evenwel aan het besluit niets meer kan veranderen.

Na Walther's nederlaag willen Eva en hij samen vluchten, als de avond aangebroken zal zijn; dit

wordt echter door den ouden Hans Sachs onmogelijk gemaakt, en leidt indirect tot de bekende „Prügel-scène”, die in de tweede acte voorkomt.

Beckmesser wil n.l. Eva dienzelfden avond een serenade brengen, maar Magdalena (Eva's kamenier) zal in haar plaats de serenade aanhooren. Hans Sachs, van beroep schoenmaker, plaatst zijn werktafel buiten de deur en als Beckmesser zijn serenade aanheft, begint Hans schoenen te lappen en een liedje te zingen. Beckmesser is radeloos en vraagt Sachs op te houden, waaraan deze onder zekere voorwaarden gehoor geeft. Beckmesser kan zingen en Sachs zal „Merker” zijn en bij elke fout met zijn hamer op

Een der meest bekende scènes uit Wagner's opera „Die Meistersinger von Nürnberg”. In de tweede acte slaat Hans Sachs telkenmale hard op zijn leest als Beckmesser een valsche noot zingt. Aan het raam luistert Magdalena, verkleed als Eva, toe.

Rheumatiek

De een krijgt er een vleug van beet op reis of in tram of trein, den ander wordt deze geniepige kwaal als het ware thuis gebracht, omdat zijn woning, hoewel soms op zichzelf niet vochtig, op een van nature drassigen bodem staat; ook tochtige deuren en ramen kunnen U parten spelen en oorzaak zijn van al Uw lijden aan Rheumatische pijnen. — Maar de eigenlijke oorzaak, die zich doet gelden als de eerste kiemen gelegd zijn, is onzuiver bloed: schadelijke zuren die zich vastzetten en ophoopen in spieren, spierweefsels en gewrichten. — Toen de wetenschap zóó ver gevorderd was, dat die oorzaak vaststond, was het haar taak, uit te zien naar middelen, die Uw kwaal in haar oorzaak aantasten. En zoo ontstond de wondere samenstelling van Kruschen. — Dit unieke middel, dat sinds vele jaren in alle hoeken van de wereld met zooveel succes wordt toegepast bij de bestrijding van Rheumatische pijnen, dankt zijn weldadige werking uitsluitend aan de aansporende werking, die de zes minerale zouten waaruit Kruschen is samengesteld, uitoefenen op lever, nieren en ingewanden. — Zoodra deze organen, door den activeerenden invloed van Kruschen weer op krachten komen en haar taak verrichten als vroeger, krijgen de schadelijke zuren geen kans meer. — Ze worden radicaal verwijderd, uit het bloed gefilterd en afgevoerd langs natuurlijke weg.

KRUSCHEN

Bij apoth. en drog. 1.47, 0.76, 0.41 p. fl. incl. O.B.

*Ik wil een echt
heeren-cadeau geven,*

daarom kies ik den

MONTBLANC

Vulpenhouder

Ik weet:

dat hij aan de Montblanc kan zien, dat ik verstand heb van de moderne techniek. Hij zal iederen dag met plezier aan mij denken, omdat hij de Montblanciederendag gebruikt.

Overal verkrijgbaar, in prijzen van: f 7.- tot f 45.-

De Montblanc is mijn metgezel voor het leven!

de zolen slaan. Hans maakt er op het laatst een waren roffel van en door het lawaai worden de burenen naar buiten gelokt. David, de leerjongen van Hans Sachs, is verliefd op Magdalena en hij denkt dat de serenade voor haar is. Hij gaat nu Beckmesser te lijf en ranselt hem af en dit wordt de aanleiding voor een algemeen gevecht tusschen de burenen.

Ten slotte komt alles in orde en na vele wederwaardigheden wordt Walther de winnaar van den wedstrijd. Zijn „Preislied” is door de toehoorders als een meesterwerk gekwalificeerd, terwijl Beckmesser, die Walther's lied had gestolen, als hij moet zingen zoo hopeeloos zenuwachtig is, dat hij de woorden van het rijm verdraait en van alle kanten hartelijk uitgelachen wordt.

Het is een compositie van tintelende levensvreugde en niemand late het na een uitvoering van Die Meistersinger mede te maken als daartoe de gelegenheid bestaat.

In zijn laatste werk, de „Parsifal”, heeft de groote kunstenaar zeer schoon de grondgedachte: „In het geloof, in de liefde ligt onze verlossing”, uitgewerkt. Op sommige oogenblikken is het muziek van de hoogste orde geworden, als het ware gehuld in de sfeer van het goddelijke. Het libretto is weer ontleend aan de graalsage — men denke aan de Lohengrin — en in den tekst heeft Wagner nieuwe gestalten geschapen, zoo b.v. de figuur van Kundry. Zij is half in dienst van den graal en half in dienst van Klingsor, den toovenaar en vijand van het goede.

De elementen reinheid en zinnelijkheid worden ook in Parsifal scherp tegenover elkander gesteld, wat sterk uitkomt in de koorzangen van den graaltempel en de koorzangen van de bloemenmeisjes uit Klingsor's tuin.

De graalridders hebben tot taak de schaal te bewaken waarin Christus' bloed vloeide toen Hij stervende aan het kruis hing. Om zich beter tegen het heidendom te kunnen verweren, waren zij in het bezit gesteld van de heilige speer.

Doordat een der graalridders (Amfortas) vroeger door de schoonheid van een vrouw verleid was en hem toen de heilige speer onttolen was, trok Parsifal uit om deze te vinden en terug te brengen, wat hem na lang dolen en veel lijden gelukt. Dit zijn in zeer groote trekken de gegevens, welke Wagner in zijn drama verwerkt heeft.

Evenals in zijn andere werken zijn ook hier muzikale hoogtepunten, zoo b.v. waar Parsifal zich tegen het liefdesaanbod van Kundry verzet en haar vervloekt (tweede acte). Klingsor werpt dan de heilige speer naar Parsifal, en als het wapen boven zijn hoofd zweeft, weet hij het te pakken, maakt er een kruisteeken mee en de kracht van Klingsor is gebroken.

Nu zal hij de heilige speer naar de graalridders terugbrengen en na lang zwerven en zoeken bereikt hij het graalgebied, waarop men zich niet gewapend mag begeven. Hij ontmoet nu den ouden graalridder Gurnemanz, die hem gelast het wapen neer te leggen, daar het bovendien Goede Vrijdag is. Als Parsifal nu zijn wapenrusting aflegt, wordt hij herkend en diepe ontroering vervult den ouden graalridder. Nu zal het avondmaal weer gehouden kunnen worden, wijl de heilige speer weer in hun midden is.

Parsifal is nu tevens het graalriderschap waardig geworden omdat hij de aardse liefde heeft weten te weerstaan.

Het muzikale hoogtepunt van het werk is wel de „Chorfreytagszauber”. Hoe kan de lente juist op den herdenkingsdag van Christus' lijden zoo in al haar schoonheid onthulken, vraagt

Parsifal zich af en Gurnemanz antwoordt hem: „Door Gods offer voelt de mensch zich verlost, de tranen van de zondaren zijn als een heilige dauw, die de beemden doet gedijen tot vreugde van alle schepselen.”

De muziek is zeer verheven en niet ten onrechte schreef de groote Fransche kunstenaar Claude Debussy: „Niets in de muziek van Wagner bereikt een serener schoonheid.”

Dat er ontegenzeglijk in het libretto van dit drama groote tegenstrijdigheden zijn aan te wijzen, die als even zoovele problemen gelden, en dat velen zich zullen ergeren aan de ietwat goedkope nabootsing van den Heiland in het laatste bedrijf, geef ik volmondig toe. Dit alles neemt echter niet weg dat uit deze muziek, zij het dan niet ononderbroken, Wagner's genialiteit blijkt.

Overzien wij nu de reeks zijner werken dan behooren de romantische opera „Die Feen”, de komische opera „Das Liebesverbot” en de groote opera „Rienzi” nog tot den geijkten operavorm. Met „Der Fliegende Holländer” komt Wagner tot een nieuwe vormbehandeling. De Germaansche sage vormt voortaan de kern zijner libretti; de muzikale vorm wordt gewijzigd, hoewel er nog momenten zijn die ons aan den ouden vorm doen terugdenken. De groote omwenteling komt eerst recht met het componeeren van „Lohengrin”; het leidmotief wordt bewust aangewend, de melodische declamatie, de orkestrale kleur en de handeling gaan een eenheid vormen. Het muziekdrama is geboren en zoo moeten dan ook „Der Ring des Nibelungen”, „Tristan und Isolde”, „Die Meistersinger von Nürnberg” en „Parsifal” genoemd worden.

Wagner's bijzondere betekenis als hervormer van de opera, maar ook als universeel kunstenaar is niet te loochenen, ook al zijn er zeer zeker schaduwzijden aan zijn werken te bespeuren. In een tijd dat de toonkunst, vooral de operacultuur, aan een zekere vervlaking was overgeleverd, kwam Wagner met zijn nieuwe ideeën.

In zijn Ommegangen heeft onze groote kunstenaar Alphons Diepenbroek van Wagner o.a. het volgende geschreven: „...„Zijn ooren hoorden de ziel der dingen, in nimmer gehoorde accoorden. Hij hoorde de kleuren der dingen als klanken.”

Zoo werd hij de groote alkunstenaar, die de melodie der dingen ontdekte, van de zwijgende en geluidende, van de zichtbare en onzichtbare, van de stad en de zee, van den nacht en den morgen, van den man en de maagd, van de liefde en den haat, van de zon en den dood”...

Hij beteekende een toppunt en in zijn geniale scheppingen vonden zijn tijdgenooten de belichaming en nitdrukking van hunne eigen gevoelens, het innig samengaan van woord-, toon- en danskunst.

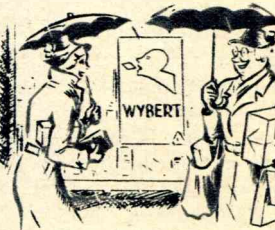
*Zij kreeg het niet
te pakken!*

*Ondanks het natte en koude weer
is het druk in de stad van men-
schen, die St. Nicolaas-inkopen
doen.*

*Mevrouw Bakker draagt zelf haar
vele pakjes. Van bezorgen kan
men in dezen tijd niet zeker zijn.*

*„O, tantetje, wat loopt U te sjou-
wen en dan in dit weer. U vat
nog kou!”*

*„Welneen kind, ik ga juist een
doos Wybert-tabletten halen. En
je weet, wie Wybertjes gebruikt,
krijgt het vast niet te pakken.”*

*Alleen verkrijgbaar in origineele
blauwe dozen.*

Avontuur schuilt overal

Slot van blz. 5

Het koopmannetje liep hem na naar den gereedstaanden auto, en werd tijdens den rit onthaald op een geregeld verslag over de gebeurtenissen, door sergeant Tims opgesteld.

„Nikkertje schijnt herrie met zijn vrouw te hebben gehad,” zei de sergeant, „en toen heeft ze om hem dwars te zitten dien kandelaar voor een prikje aan je verkocht. Hij wou hem terugkopen, maar je hapte niet. Toen wou hij hem terugstelen, maar hij kon hem niet vinden, dus dacht hij, dat je er dadelijk mee naar de politie was geloopt — wat je natuurlijk had moeten doen — en toen nam hij de beenen. En toen is hij met dien kameraad, die hem helpt, om 't een of ander, teruggekomen, en toen heeft hij je vrouw zien zitten en zonder veel na te denken heeft hij haar meegepakt. Nu zul je wel gauw een briefje van Nikkertje krijgen met de boodschap, dat hij je vrouw vasthoudt tot hij den kandelaar terug heeft. . . .”

Hopkins verstoutte zich, hem in de rede te vallen.

„Hij kan hem zóó krijgen,” riep hij uit. „Voor mijn part is 't ding duizend pond waard. . . . kan me niet schelen. . . .”

Maar zijn tochtgenoot bracht hem tot zwijgen met al het gezag der wet.

„Van nu af laat je alles aan mij over,” zei hij, en toen sprak hij geen woord meer, voor ze er waren.

Op den hoek van de straat stapten ze allebei uit, en Alfred Hopkins moest de laatste honderd meter alleen lopen.

„Ik zie je binnen wel,” zei de sergeant. „Je weet nooit, wie er op de loer staat.” En inderdaad, toen de bewoner des huizes de voordeur achter zich dicht had, kwam Tims door de achterdeur binnen.

„Zoo,” zei hij, zoodra ze veilig binnen waren. „Kom nu maar eens met dien kandelaar op de proppen, dan kan ik eens kijken.” Maar Fred Hopkins had zich op een vierdubbel gevouwen papier geworpen, dat op den vloer lag, en vouwde het open met bevende vingers.

„Ziet u nou wel?” riep hij bijna snikkend. „Ze maken haar af! Ik geef ze 't ding terug — 't moet, verstaat u?” en hij kwam een stapje dicht naar den stoeren politiemann, alsof hij van zins was, met zijn vuisten zijn besluit te onderstrepen.

Sergeant Tims stak zijn hand uit.

„Geef op,” zei hij kortaf, en hardop, met blijkbaar voldoening, las hij het onbeholpen gekrabbeld:

„Vanavond om acht uur achter „De Bonte Koe” in de Looierslaan. Je komt alleen met den kandelaar, anders zie je je vrouw nooit levend terug.”

„Haha! Dat Nikkertje een stommerik was, heb ik altijd wel geweten, maar 't is nog veel erger dan ik dacht. Ik heb nog nooit iemand zoo blindelings in de handboeien zien lopen.”

Weer stak hij zijn hand uit, en nu kwam die met dwingendend druk op Hopkins' schouder te liggen.

„Da's pure bluff,” verzekerde hij hem, „en nog onnoozele bluff ook. Ik ken Nikkertje al twintig jaar, en ik geef je op een briefje, dat hij geen vlieg kwaad doet, als hij er van buiten kan. Inbreken kan hij — maar voor de rest is 't een doorgefournéerd uilskuiken, dat zie je hiéran. Geef mij dien kandelaar nu maar en verknoei geen tijd meer.”

Alfred Hopkins was nog lang niet overtuigd, maar hij moest doen wat hem gezegd werd, en een oogenblik later, ondanks hemzelf in spanning, keek hij toe, terwijl zijn metgezel het stevige stuk metaal in zijn handen draaide en wrong, net als hijzelf had gedaan, maar met aanzienlijk grooter beleid en aanzienlijk meer kracht.

„Aha,” mompelde sergeant Tims, en met een fikschen ruk trok hij den heelen beker van den kandelaar af.

„Zoo,” zei hij. „Nu eens zien wat we vinden,” en langzaam goot hij uit de onthulde opening een glimmend pelsnoer in zijn andere hand.

„Allemachtig!” kraakte Fred Hopkins, en hij liet zich op een stoel vallen.

„Precies,” zei de sergeant, nonchalant den buit in zijn zak stoppend. „Dat is 't Wrayburn-halsnoer. Reken maar gerust, dat mevrouw Nikkertje geen flauw idee had, wat ze je verkocht voor een shilling, want voor een beetje nijd heeft geen mensch een paar mille over.”

Hij pakte Hopkins bij zijn elleboog en schudde hem zachtjes heen en weer.

„Nu ga ik denzelfden weg als ik gekomen ben, en ik neem den kandelaar mee. Om vijf voor acht treffen we elkaar op den hoek van den Slingerweg, en dan krijg je 'm terug. Zorg maar dat je er bent, anders heb je nóg kans, dat je je vrouw de eerste twee jaar niet ziet.”

„Ja, meneer,” bracht Hopkins uit, „ik zal zorgen dat ik er ben, meneer.”

Om vijf voor acht was hij op de afgesproken plaats, niet veel meer dan een menschelijk wrak na dien langen wacht-tijd; en sergeant Tims, vergezeld door twee ondergeschikten, bijna even groot als zwaar als hijzelf, gaf fluisterend zijn laatste orders.

Om acht uur precies sloop Fred over het erf naar den achterkant van „De Bonte Koe”, en een omvangrijke zwarte gedaante viel op hem aan.

„Heb je 'm bij je?” vroeg die zwartheid met een dreigenden klank in zijn stem, en Hopkins zei zwakjes: „Jawel” en gaf het pak over.

„Ga dan maar naar huis,” fluisterde Nikkertje, het pak aan zijn hart drukkend, „en als alles in orde is, stuur ik je vrouw direct na.”

„Da's geweldig aardig van je,” zei sergeant Tims gevoelig, met zijn groote lichaam den heelen doorgang versperrend. „Maar ik zal je de moeite sparen door haar zelf even te halen — jij gaat onderwijl met mijn mannen een anderen kant op. Neem maar mee, mannen.” Toen wendde hij zich naar Alfred. „U wilt zeker gauw even met mij mee?”

„Ja, meneer,” stotterde Hopkins. „Dank u, meneer.” En zonder op nader verlof te wachten, stapte hij in den auto.

De sergeant volgde op zijn doode gemak. „Misschien krijg je spijt, dat je mee bent gegaan, als je vrouw tegen je uit begint te pakken,” zei hij; maar al was hij vrijgezel, en cynisch, zijn volgende opmerking bewees, dat er achter zijn ruwe schors een week hart school.

„Er is een premie van tweehonderd pond uitgelooft,” bromde hij, „voor dengene, die aanwijzingen geeft, waardoor 't halsnoer gevonden en de dief gepakt wordt; en die hebben we nu allebei. Dus kom morgenochtend maar even op 't bureau en kijk eens, wat er te halen is.”

„Tweehonderd pond!” stiet Fred Hopkins uit. „U houd me voor den gek, meneer.”

„Toch niet,” zei de sergeant kortaf.

De amateur-detective schudde zichzelf eens goed door elkaar en daardoor veranderde hij eenklaps in een stouten avonturier, een fortuinlijken zeeroover, wiens durf en schranderheid, door tal van gevaren heen, een klein vermogen hadden veroverd.

„Nou,” zei hij voldaan, „als we 'n beetje opschieten, kunnen de vrouw en ik er gauw een paar drinken en een hapje eten, en dan zou 't me niets verbazen, als er óók nog een bioscoopje op overschoot.”

Een geval dat niet op zichzelf staat!

Als U op stroom wilt bezuinigen, doe het dan op de goede manier. Zet Uw huis niet in het donker, maar vervang Uw z.g. „goedkope” lampen door Philipslampen. Tot 20% stroombesparing en extra licht!

WINTERWEEFDE uitverkocht!

Voor hen die „Winterweelde” niet bezitten

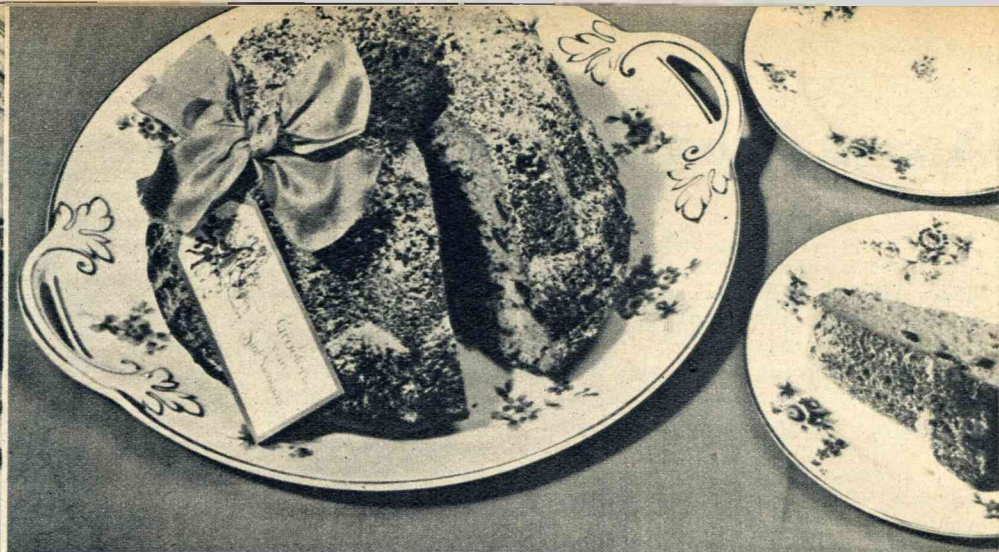
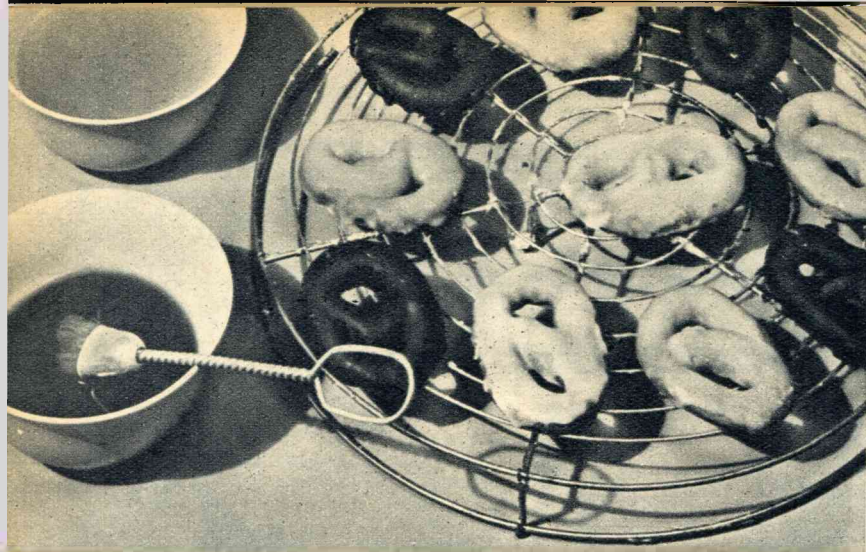
Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent. Uw bezorger of den boekhandel: door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR PANORA
Nassauplein 1 - Haarlem

De stroom van bestellingen op dit schitterend modeboek houdt echter nog steeds aan. Omdat wij anders duizenden zouden moeten teleurstellen, volgt hier een belangrijk bericht.

stellen wij beschikbaar een uittreksel van het modeboek Winterweelde. Daarin zijn opgenomen 57 van de meest gangbare en flatteuze modellen van mantels, japonnen (ook van 2 soorten stof), rokken, blouses, jongens- en meisjeskleeding, regenjassen, enz., zoodat U uit deze collectie keus zult kunnen maken. De prijs van dit uittreksel bedraagt

20 ct.

Nadat de krakelingen bekoeld zijn, worden ze met wat glazuur bestreken. Met een fleurigen strik en een aardig kaartje kunnen we aan dezen eenvoudigen, doch smakelijken gistkoek een gezellig cachet geven.

WAT RIJDT DE GOEDE SINT?

Het bereiden van diverse Sinterklaas-lekkernijen kost dit jaar meer hoofdbreken dan gewoonlijk, daar wij over lang niet alle benodigde ingrediënten in voldoende mate kunnen beschikken.

Toch zal ons dit natuurlijk niet weerhouden om ook thans de handen uit de mouwen te steken en een keuze te maken uit de volgende recepten, die — uitgezonderd het recept van borstplaat, dat wij op verzoek van eenige lezeressen verstrekken — alle op dezen tijd zijn afgestemd, m.a.w. waarvoor zoo weinig mogelijk boter, suiker en eieren gebruikt zijn.

KRAKELINGEN MET GLAZUUR

180 gram boter, 180 gram gestampte suiker (hiervoor kan men eventueel gewone suiker met een deegroller fijn maken), 375 gram bloem, 1 ei.

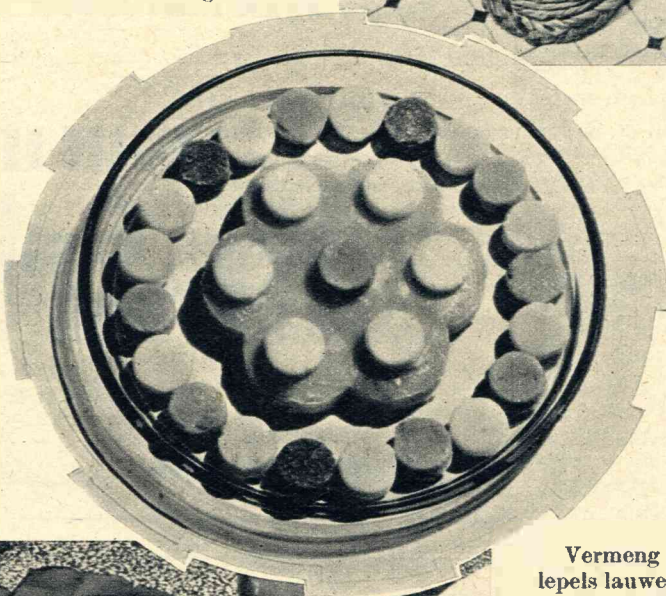
Voor het glazuur: 75 gram gezeefde poedersuiker, plm. 1 eetlepel water, wat roode, gele en bruine kleurstof.

Doe alle ingrediënten in een kom en kneed ze zoo vlug mogelijk door elkaar. Laat het deeg eenigen tijd op een koele plaats rusten, maak er daarna reepjes van en geef hieraan den vorm van krakelingen. Leg de krakelingen op een met boter of een weinig slaolie bestreken bakblik en bak de koekjes in een matig warmen oven tot ze lichtgeel van kleur en gaar geworden zijn (plm. 20 minuten). Bestrijk ze na bekoeling met glazuur.

Bereid het glazuur door van de poedersuiker, waarbij druppelsgewijze het water gevoegd wordt, een niet te dun papje te maken. Vermeng dit bij gedeelten met een der genoemde kleurstoffen. Leg de koekjes nog even

Snijd van de caramelmassa, wanneer deze bijna stijf is, kleine vierkante blokjes.

Bent u zuinig geweest met suiker? Dan kunt u zonder eenig bezwaar deze smakelijke borstplaatjes maken!

Pepernoten worden op een bakblik in een tamelijk heeten oven gebakken.

in een lauwen oven, zodat de glans van het glazuur behouden blijft.

GISTKOEK

65 gram boter, 65 gram vet (of 130 gram boter), 175 gram suiker, wat zout, 500 gram bloem, 30 gram gist, 1/4 liter melk, 125 gram rozijnen, desverkiezend 25 gram zoete en 4 bittere amandelen, sap en schil van 1/2 citroen.

Vermeng de gist met een paar eetlepels lauwe melk en een schepje suiker en laat het mengsel even op een warme plaats staan. Maak in het midden van de bloem, die op het bakblik gezeefd is, een kuiltje, giet er de gistoplossing in en maak van de gist met ongeveer de helft van de omringende bloem een zetsel. Laat dit plm. een kwartier rijzen. Vermeng daarna de rest van het meel met het zetsel, voeg er de boter (en het vet) en tevens het zout, de suiker en de melk bij en laat het deeg plm. 3 kwartier rijzen. Kneed het deeg opnieuw goed door elkaar en vermeng het met de gewassen en gedroogde rozijnen (de gesnipperde amandelen), de geraspte citroenschil en het citroensap. Doe het deeg in een tulbandvorm, die goed is ingevet, laat het opnieuw nog 20 minuten rijzen en bak den koek daarna

in een heeten oven bruin en gaar in plm. 1 uur.

Bestrooi het gebak na bekoeling met poedersuiker of bestrijk het met abrikozenjam en strooi er wat hagelslag overheen.

PEPERNOTEN

250 gram stroop, 150 gram suiker, 100 gram boter, 500 gram meel, 10 gram speculaaskruiden, 15 gram potasch, 1 eetlepel rum of brandewijn.

Laat de stroop, suiker en boter te zamen smelten. Vermeng het gezeefde meel met de kruiden. Roer alle ingrediënten door elkaar en voeg er de potasch, die in de rum of brandewijn is opgelost, bij. Kneed alle ingrediënten goed door elkaar en laat het deeg plm. 1 week rusten. Rol het daarna ter dikte van een pink uit. Steek er kleine platronde koekjes van en plaats deze op een met bloem bestrooid bakblik. Laat de pepernoten in een tamelijk heeten oven plm. 10 minuten bakken.

BORSTPLAAT

250 gram suiker, water of melk, een of meer soorten vruchtenessence of cacao-poeder.

Doe de suiker in een steelpannetje en voeg er zooveel water of melk bij tot deze onder staat. Breng den inhoud van het pannetje aan de kook en laat de massa zoolang inkoken tot een druppeltje er van als een lang

draadje aan den lepel blijft hangen. Neem de pan van het vuur en voeg een paar druppels essence aan de vloeistof toe. Klop de suikerstroop vervolgens tot ze ondoorschijnend en dik geworden is en giet ze dan zoo vlug mogelijk in de borstplaatvormen, die in koud water zijn omgespoeld en op vochtig perkamentpapier zijn geplaatst. Zet de vormen na eenigen tijd op hun kant en verwijder ze wanneer de borstplaat volkomen stijf geworden is. Voeg voor chocoladeborstplaat per $\frac{1}{2}$ pond suiker plm. 1 eetlepel cacao-poeder toe, voordat de suikermassa wordt ingekookt.

CHOCOLADE-CARAMELS

250 gram poedersuiker, plm. 2 dl melk, 80 gram kunsthoning of 80 gram glucose, 20 gram boter.

Vermeng alle ingrediënten met elkaar en kook de massa op dezelfde wijze als borstplaat in (zie het vorige recept). Neem het pannetje van het vuur, roer nog even in de massa tot deze eenigszins dik wordt en afgekoeld is en giet haar daarna uit op een steenen of marmeren plaat of aanrecht, die met slaolie of boter bestreken is. Verdeel het mengsel, wanneer het stijf begint te worden, in blokjes.

(Eigen foto's)

Wat zullen wij eten?

- Zondag:** Ragoût van selderijknol met gehaktballetjes.
Varkensfricandeau.
Bloemkool.
Aardappelen.
- Maandag:** Bloemkoolsoep.
Koud vleesch.
Andijvie.
Aardappelpuree.
- Dinsdag:** Boerenkoolstampot met groene erwten.
Gebraden appel.
- Woensdag:** Krabbetjes.
Zuurkool.
Aardappelen.
Macaronipap.
- Donderdag:** Stevige groentesoep.
Krentenpannekoekjes.
- Vrijdag:** Vischgehakt.
Roodekool.
Aardappelen.
Custard.
- Zaterdag:** Ragoût van schapenvleesch.
Gesnipperde winterwortelen.
Aardappelen.
Hangop.

Een practisch Sint-Nicolaascadeautje

GEBREIDE HEERENSJAAL

Willen we een van onze mannelijke vrienden of familieleden verrassen met een aardig, maar toch practisch cadeautje, dan komt zoo'n degelijke, warme sjaal zeer zeker in aanmerking. De vervaardiging ervan levert geen bijzondere moeilijkheden op, en zal ons bovendien maar weinig tijd vragen.

Benodigdheden: ong. 150 gram grijze, een restje witte en een restje donkerblauwe driedraads kantwol, 2 lange aluminium breinaalden met knop nr. 2½ en een haaknaald nr. 3.

Met de grijze wol zetten we 70 st. op en breien hierboven als volgt:

(Eigen foto)

- 1e naald:** 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., * 8 r., 2 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av. Vanaf * steeds herhalen.
- 2e, 3e en 4e naald:** r. boven r. en av. boven av.
- 5e naald:** recht met de donkerblauwe wol.
- 6e naald:** av. met de lichtgrijze wol.
- 7e naald:** als de 1e naald.
- 8e tot en met 24e naald:** r. boven r. en av. boven av.
- 25e naald:** recht met de witte wol.
- 26e naald:** als de 6e naald.
- 27e naald:** als de 1e naald.
- 28e tot en met 44e naald:** r. boven r. en av. boven av.

De laatste 40 naalden, dus de 5e tot en met de 44e naald, vormen het patroon en we herhalen ze voortdurend. Wanneer we in totaal 22 blokken gebreed hebben, breien we nog 6 naalden volgens patroon, waarna we afkanten. Nu haken we op den achterkant de blauwe en witte strepen; deze haken we over de 2 middelste r. st. van iedere streep en wel steeds afwisselend 1 witte en 1 blauwe streep.

We haken hiervoor halve vasten, terwijl we steeds 2 horizontale lusjes (in het midden van den steek) opnemen.

Ten slotte hechten we alle draadjes netjes af en persen het geheel aan den verkeerden kant luchtig onder een vochtigen doek op.

"EIGENLIJK MOEST IK BOOS ZIJN . . ."

Woedend was ik gisteravond. Wim komt thuis en het eerste het beste wat mijnheer te vertellen heeft, is een aanmerking op mijn handen! Dat het een schandaal was, dat ze er zoo uitzagen en dat geen enkele vrouw zoo hoeft rond te loopen en van die wijsheden meer. Nu zagen mijn handen er werkelijk verschrikkelijk uit, maar met al dat scharrelen in de huishouding en dan nog dat koude weer . . . daar kunnen ze niet tegen. Ik dus zwaar beledigd de kamer uit. Ten slotte had hij toch mijn ijdelheid gekrenkt en voor win-

kelsluiting heb ik nog gauw even een tube Kaloderma-Gelee gehaald. Nu, vandaag wilde hij het natuurlijk weer goed maken en maakte hij mij honderd complimentjes, dat mijn handen er zoo fantastisch uitzagen, hoe ik dat gedaan had en zoo — en zoodoende moest ik natuurlijk weer goed op hem worden. Maar die Kaloderma-Gelée is werkelijk iets bijzonders! Die maakt je handen heelemaal zacht en glad. En snel, dat die werkt! Goed, dat ik dat gemerkt heb. Dat was werkelijk de moeite van een ru-zietje waard!

KALODERMA-GELEE IS EENVOUDIG EEN WELDAAD VOOR ROODE EN RUWE HANDEN. EN WAT PRETTIG, DAT HET DIRECT IN DE HUID DRINGT EN DEZE NIET VET BLIJFT!

Tubes: 21-37½ en 70 cent.

HET SPECIALE MIDDEL TER VERZORGING DER HANDEN

Gütermann's Naaijijde

ONVERANDERLIJK
BESTE KWALITEIT

OM ZEKER TE ZIJN, GELIEVE U OP HET
HANDELSMERK: „HET SCHAAKBORD“ TE LETTEN!

Sinterklaas vergeet ons niet!

WAT GEVEN WE „HEM”, WAT KOOPEN WE VOOR „HAAR”?

Zoo ooit, dan is er dit jaar reden om het echt vaderlandsche Sinterklaasfeest, dat zoo bij uitstek geschikt is om de banden tusschen familie en vrienden nog te verstevigen, te vieren. We zetten dus het goede gebruik voort, zooal niet met luxe-geschenken, die niet in het kader van deze moeilijke tijden passen, dan toch met niet te dure, praktische cadeau's, die de andere partij vreugde brengen. Zulke geschenken zullen des te grooter waarde hebben naargelang ze den gever meer moeite en opoffering gekost hebben. Daarom zal ditmaal de schaal der waardeering gunstig zijn voor degenen, die met eigen handwerk te voorschijn komen, en ook voor de nobele zielen, die het offer van enkele kostbare textielpunten weten te brengen.

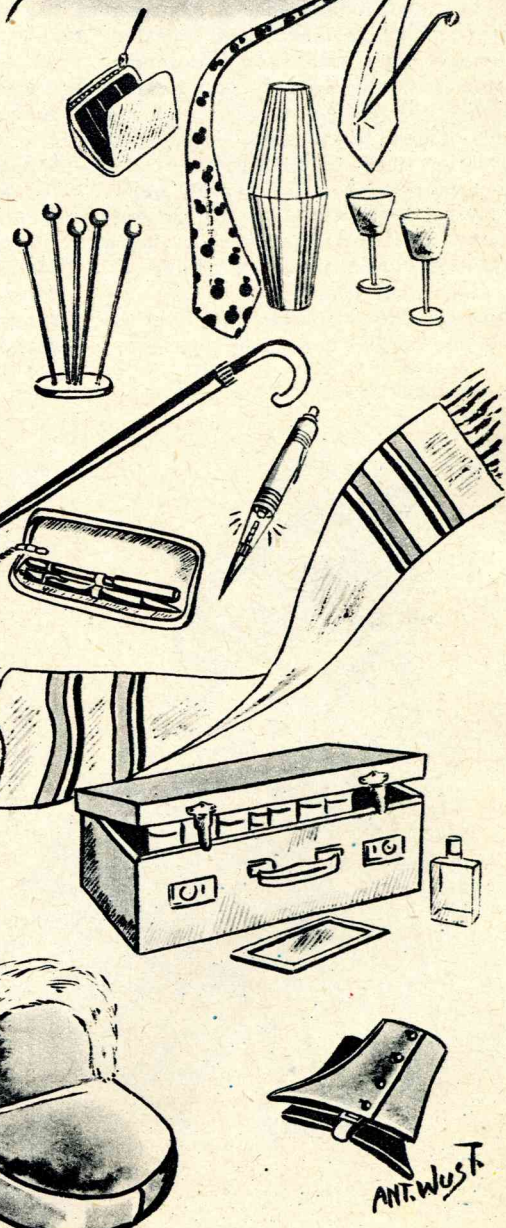
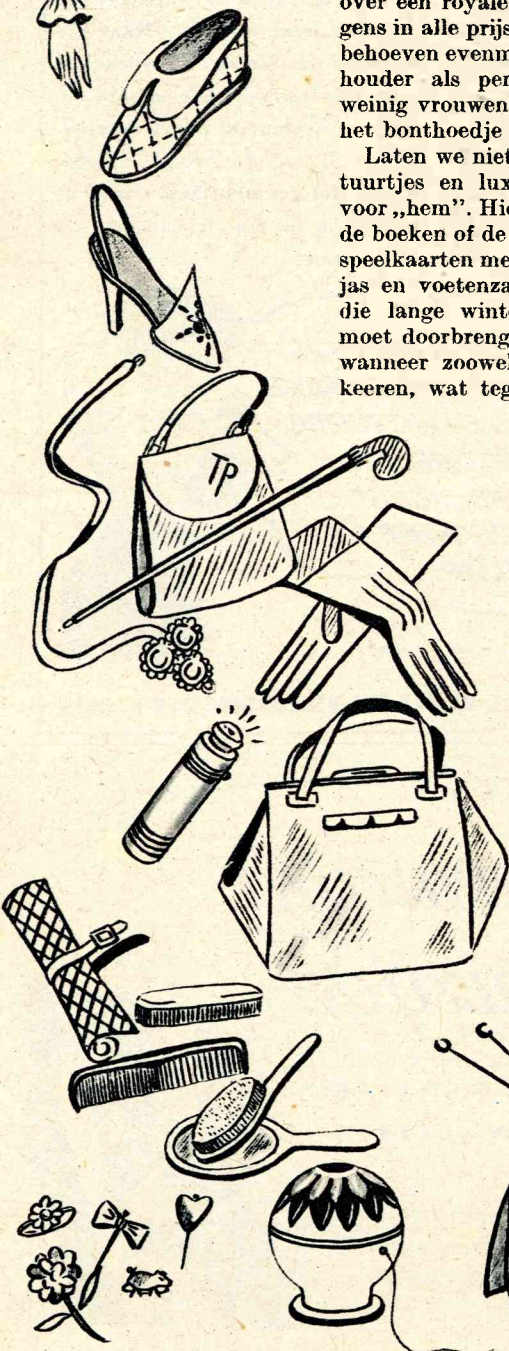
Op deze bladzijde brengen we een aantal suggesties ten dienste van hen, die zich de wanhoop nabij voelen, omdat de tegenpartij maar niet met een verlanglijstje voor den dag wil komen en ze zelf niet vindingrijk genoeg zijn om iets passends te bedenken. Nuttige geschenken voor man en vrouw, die echter toch een luxueus tintje dragen. Om te beginnen met het prozaïsche bedjasje, dat geen textielpunten kost; er zijn nu eenmaal bedjasjes én bedjasjes, zooals er ook een groot verschil bestaat tusschen pantoffels. Een gezellig, fleurig bedjasje met een paar aardige, met bont gevoerde pantoffeltjes zal menige vrouw, die zucht omdat ze het dit jaar zonder verwarmde slaapkamer moet doen, met haar lot verzoenen. Een gezellige set van paraplu, handschoenen, tash en schoentjes van hetzelfde reptiel zal een oplossing zijn voor de Sinterklaasproblemen van den echtgenoot, die over een royale beurs beschikt. Zoo ook een toilet-garnituur, dat overigens in alle prijsklassen te krijgen is! De lichtgevende speldjes en corsages behoeven evenmin aanbeveling als de breitasch, waarbij zoowel kluwenhouder als pennenetui gewaardeerd zullen worden; ook zullen er maar weinig vrouwen zijn, die onverschillig blijven voor de bekoring van het bonthoedje met bijpassend motje.

Laten we niet langer blijven stilstaan bij tassen, handschoenen, ceintuurtjes en luxe-sieraden, doch gaan we nu over tot de geschenken voor „hem”. Hier zien we een al even onvolledige lijst, want waar blijven de boeken of de sigaretten, waar we tientallen winkels voor afdraven, de speelkaarten met toebehooren en het electrisch scheer-apparaat? Kamerjas en voetenzak zullen bijzonder gewaardeerd worden door den man, die lange winteravonden in zijn nauwelijks verwarmde studeerkamer moet doorbrengen. De puntenvrije slobkousen brengen vaak uitkomst, wanneer zoowel schoenen als sokken niet meer in prima staat verkeren, wat tegenwoordig zelfs den beste kan overkomen.

Wat betreft het koffertje met „garnituur”, zijn er tegenwoordig heel wat heeren der schepping, die, op reis zijnde, 's avonds hun huis niet meer kunnen bereiken en onderweg een hotel moeten zoeken. Op het gebied van potlooden is op het moment wel zeer bijzonder op zijn plaats het lichtgevende exemplaar, al was het alleen maar om in de slecht verlichte treinen toch nog eenig productief werk te kunnen verrichten.

Ten slotte het „cocktail-gerei” voor den liefhebber, die zich nu nog bijzondere weelde kan permitteeren. Nu men meer dan anders zijn heil thuis moet zoeken, is het niet op de laatste plaats de heer des huizes, die graag royaal voor den dag komt en maar al te zeer in zijn schik is met een stel mooie glazen, karaffen, schaaltes voor zout en verdere attributen, welke de bewondering der gasten trekken.

Al zijn de tijden zwaar, tóch Sinterklaas vieren, tóch probeeren om anderen vreugde te brengen! Het hoeft immers niet altijd veel geld te kosten. Wat vindingrijkheid, het er voor over hebben met veel moeite zelf wat te maken en desnoods ook zelf iets afstaan, waarvan men weet dat het een ander een genoegen doet en we bereiken ons doel.

ANT. WUST

VOOR ONZE JONGENS

1822. Raglanjasje met ceintuur, opgezette zakken. Verkrijgbaar in bovenwijdte 64-68. Benodigde stof: 1.70 m van 140 cm breed.

1824. Sportpak, effen pantalon met geruite jas, opgestikte zakken. Verkrijgbaar in bovenwijdte 72-76. Benodigde stof: 1.80 m van 140 cm breed.

1825. Sportpak met schouder- en rugstuk, plooiën, korte pantalon. Verkrijgbaar in bovenwijdte 68-72. Benodigde stof: 1.80 m van 140 cm breed.

1826. Jongensjas met schouder- en rugstuk van fluweel, sluit met twee

rijen knopen, opgestikte zakken. Verkrijgbaar in bovenwijdte 64-68. Benodigde stof: 1.25 m van 140 cm breed.

1830. Jekker van tweed, schuine zakken, stikselgarneering. Verkrijgbaar in bovenwijdte 68-72. Benodigde stof: 1.25 m van 140 cm breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde costuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mevr. W. V. v. B. te Maassluis. Borstelt u het goed eens aan den rechterkant af met een scheutje azijn, waarschijnlijk geeft dit reeds het gewenschte resultaat.

Mevr. Th. v. d. K. te Rotterdam. Een recept voor het vervaardigen van lichtgevendende verf hebben wij niet geplaatst. Wij kunnen u hierover helaas niet inlichten, vraagt u eens bij een goeden verfhandel.

Mevr. T. H. te Delft. Wij danken u vriendelijk voor uw wenken. T.z.t. zullen wij er zeker gebruik van maken.

Mevr. L. te Helmond. De vernisvlekken in de witte crêpe de chine jurk kunt u afwrijven met alcohol. Het zal niet gemakkelijk zijn om de vlekken geheel uit het goed te halen. Na het ontvleken zal het goed waarschijnlijk wel gewassen moeten worden. Wanneer de jurk tijdens deze bewerking iets krimpt, kunt u het goed tijdens het strijken uitrekken. Het is daarom aan te raden om de jurk voor het wassen juist te meten.

Mevr. F. M. te Amstelveen. Tomatenzoetzuur maakt u op de volgende wijze: 1 kg groene tomaten, 1 kg suiker, 8 dl inmaakazijn, 30 gram mosterdpoeder, 5 peperkorrels, 1 groote ui, 1 stukje Spaansche peper. Verwijder het kroontje en het steeltje der tomaten, wasch ze en zet ze een nacht in water met zout.

Breng den volgenden dag den azijn met de suiker, de kruiden en den in stukken gesneden ui aan de kook. Snijd de tomaten in tweeën, leg ze in

de kokende vloeistof en laat ze op een zacht vuurtje gaar (zacht) koken.

Kook de vloeistof nog wat in tot een gebonden massa is ontstaan en giet deze over de tomaten, die in een Keulsch potje zijn gelegd. Sluit het potje met vochtig perkamentpapier af.

Mevr. K. te Den Haag. Appelen en peren worden voor het drogen geschild en vervolgens in vieren gesneden. Het klokhuis wordt verwijderd. De stukjes rijgt men aan een touwtje en laat ze op een warme plaats, b.v. een bakkersoven, drogen. U kunt de stukjes ook in een gasoven leggen en dezen zoo laag mogelijk stellen; de deur van den oven laat u openstaan, zoodat de waterdamp gemakkelijk kan afgevoerd worden.

Pruimen legt u eveneens in een oven (het is aan te raden om de vruchten op een papier te leggen). Voor het drogen van pruimen moet u veel geduld hebben, het duurt zeer lang voor ze gerimpeld en droog zijn.

Mej. A. B. te Sijbecarspel. Probeer te de schimmelvlekken eens af te wrijven met helderen ammonia. Hebt u hiermede geen resultaat, maak de vlekken dan vochtig met waterstofsperoxyde 3 % en een scheutje helderen ammonia. Zoodra de vlekken verdwenen zijn, spoelt u het in schoon water.

Mej. P. L. te Dordrecht. Vette kragen van jassen kunt u afwrijven met een doekje met benzine of tetra. Wanneer het goed donker gekleurd is kunt u het eveneens afborstelen met water, waaraan een scheutje ammonia en een scheutje benzine wordt toegevoegd.

Kunnen zulke mooie witte tanden bedriegen?

Ja, dat toonde de onbarmhartige tandspiegel aan!

Is het niet jammer, dat zulke blinkend witte tanden van achteren aangetast zijn door tandsteen? Een dagelijkse verzorging met Solidox zou het gevaarlijke aanzetsel voorkomen hebben en deze parelwitte tanden zouden van achteren even gezond zijn als van voren.

Poets voortaan Uw tanden tweemaal per dag met Solidox, de enige Nederlandse tandpasta, die *Sulforicinoleaat* bevat, het preparaat, dat tandsteen voorkomt en verwijdert. Dan zullen Uw tanden werkelijk gezond zijn en niets meer verbergen. Laat Uw gebit bovendien tweemaal per jaar door den tandarts controleren.

SOLIDOX

TEGEN TANDSTEEN

Alleen Solidox bevat Sulforicinoleaat (Ned. Octrooi 19178), dat tandsteen, de hoofdoorzaak van tandziekten, verwijdert en voorkomt.

HET PANORAMA KERSTBOEK IS VERSCHENEN

Indachtig de aloude zegswijze, dat goede wijn geen krans behoeft, zullen wij ons onthouden van loftuitingen in allerlei toonaarden over ons ook dit jaar wederom zoo uitnemend geslaagde Kerstboek. Wij willen derhalve volstaan met eenige aanduidingen uit den rijk gevarieerden inhoud.

Het Kerstboek opent met een zeer interessante beschrijving van het Hollandsche binnenhuis uit de zeventiende eeuw aan de hand van een uitgelezen collectie reproducties van de beroemdste interieur-schilders uit dit gouden tijdperk.

Over den Kersttijd in het Vlaamsche land met zijn oude gebruiken en folklore schrijft Emile Buysse 'n boeiend artikel, eveneens met tal van fraaie foto's verlicht. Dan volgt een lange novelle van niemand minder dan den beroemden schrijver dr. A. J. Cronin, den auteur van „De Citadel”.

Er volgt dan een serie door den artist H. D. Voss verbluffend knap geknipte silhouetten bij 'n vijftiental markante tafereelen uit Vondel's Gijsbrecht van Aemstel. Dan weer een aangrijpend verhaal „De halfbroers”, van M. Gaskell.

Hoe in 'het pittoreske Friesche Hindeloopen driehonderd jaar vrouwenregeering zich heeft weten te handhaven, toont u een alleraardigste reportage van den cineast G. Knap.

Een geschiedenis uit het oude Rusland, „Kerstfeest op Bjeloje Sjeló” door Leni Swildens, vraagt dan weer welverdiende aandacht.

„Volendam als het op z'n ouwerwetsch winter” heet de volgende aardige fotoserie.

Hoe de kindermode in de negentiende eeuw er uitzag, vertelt dr. T. Klijnhout-Moerman aan de hand van een unieke serie prenten uit dien tijd.

Over een aantal historische kasteelen in ons zuiden houdt de uiterst deskundige jhr. dr. E. van Nispen tot Sevenaer een allerfraaist geïllustreerde causerie. En dan tot slot wederom een boeiend Kerstverhaal van Isabel Moore, „Niets om te geven”.

Voeg daarbij een aantal prachtige kleurenreproducties en u weet zoo ongeveer uit welke prima bestanddeelen het Kerstboek van dit jaar bestaat.

Maar nu nog een belangrijke bijzonderheid: ondanks het feit dat aan inhoud en uitvoering alle denkbare zorg is besteed, is de prijs dit jaar aanmerkelijk lager gesteld dan vorige jaren, nl. slechts 50 cent, teneinde iedereen zooveel mogelijk in de gelegenheid te stellen deze traditioneele premie-uitgave voor zichzelf of als een zeer gewaardeerd Sint-Nicolaascadeau voor anderen aan te schaffen. Het Kerstboek is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten en bijkantoren, of bij den boekhandel. Franco toezending volgt na ontvangst van 55 cent per postwissel of per postgiro, nummer 142700, aan ons hoofdkantoor, Nassaulaan 51 te Haarlem.

50
CENT

Een prachtig Sinterklaasgeschenk !